

เฉพาะสมาชิกเขตใน

หนังสือที่รวบรวมโอวาทของคุณครูไม่ใหญ่
ที่ท่านเมตตาสอนธรรมะตลอดหลายปีที่ผ่านมา

ทั้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเด็ขอ

“หยุด” นี่แหละ
เป็นตัวสำเร็จ
ทั้งทางโลกและทางธรรม

“ วัชรปรัชญาปารมิตา ”

ค

“ ทบทวน..โอวาทการปฏิบัติธรรม ”

“ วัชรปรัชญาปารมิตา ”

“ หยุด ”
“ นิ่ง ”
“ เฉยๆ ”
“ เราเป็นผู้ดู ไม่ใช่ผู้กำกับ ”

॥ पंचमस्तु नमः ॥

ॐ

“ บำบัดทุกข์และแคล้วคลาด ” ๕

(เฉพาะสมาชิกเขตใน)

ที่ปรึกษาากิตติมศักดิ์

หลวงพ่อรัญมขโย

ที่ปรึกษา

พระครูสมุห์วิษณุ ปญญาทีโป

พระครูใบฎีกาอำนวยศักดิ์ มุนิสกุโก

พระไชยยศ ยสวโร

บรรณาธิการ

พระมหาไพโรจน์ ปุณณภาโส

พระสรวัจน์ กวิทูโต

พระมหาอรรถพล กุลสิทฺโธ ป.ธ.๙

พระมหาธีระชัย ธีชชโย ป.ธ.๙

ออกแบบปก

พระพนมชัย อุตตชโย

ภาพวาดสีน้ำ

พระภุชิต ยุตฺตวิฑฺฒ

พิสูจน์อักษร

คุณสุชาดา ทองมาลัย

คุณพิณรัตน์ จตุรกุลมรกต

ประสานงาน

เจ้าหน้าที่จุดดอกบัวบูชาพระมหาธรรมกายเจดีย์

พระมหาเจดีย์พระพุทธเจ้าล้านพระองค์

จัดทำโดย

ใจ...หยุด ๒๔ น.

พิมพ์ที่

บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๙๗๗) จำกัด

พิมพ์ครั้งที่ ๑

วันที่ ๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๑

พิมพ์จำนวน

๑,๐๐๐ เล่ม

คำนำ

หนังสือ “ง่ายที่สุด คือ หยุดได้” เล่ม ๔ (เฉพาะสมาธิกเขติน) เป็นหนังสือที่ไม่ได้เผยแพร่ทั่วๆ ไป โดยทางทีมงานได้รวบรวมโอวาทของคุณครูไม่ใหญ่ ที่เมตตามาสอนธรรมะให้ลูกๆ สมาธิกเขตินตลอดหลายปีที่ผ่านมา

ต่อมาคณะผู้จัดทำได้ร่วมกันคัดเนื้อหาให้เหมาะสมกับความละเอียดของใจ และตั้งใจรวบรวมจัดทำเป็นหนังสือ เพื่อให้ผู้อ่านได้ทบทวนธรรมะ และวิธีการปฏิบัติที่คุณครูไม่ใหญ่ท่านสอนโดยมุ่งหวังอย่างจริงจัง ที่จะให้ผู้อ่านมีใจที่ละเอียด มีที่พึ่งภายใน และก้าวไปถึงจุดที่สามารถศึกษาธรรมะที่ละเอียดยิ่งๆ ขึ้นกับคุณครูไม่ใหญ่...พระพ่อผู้ที่เป็นที่เคารพรักยิ่งของลูกๆ ทุกคน

คณะผู้จัดทำ

๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๑

สารบัญ

สวดธรรมจักรอย่างถูกหลักวิชา	๘
หมั่นถามตัวเองว่า...เรามาทำไม	๙
กลับเข้ามาในลู่...สำคัญมาก	๑๐
ปลุกจิตสำนึก...พระแท้	๑๑
เราคือใคร? จะรู้ได้ใจต้องหยุด	๑๒
รับชนขวายลุยนั่งธรรมะ	๑๓
รับชิงช่วง...เพื่อตัวเราเอง	๑๔
ทำให้เป็นองค์กรต้นแบบของชาวโลก	๑๕
สวดธรรมจักรจนเข้าถึงธรรม	๑๖
ปฏิบัติธรรม...ให้สมกับเป็นยอดนักสร้างบารมีเขตใน	๑๗
กายกับใจต้องเป็นหนึ่งเดียวกันสมบูรณ์	๑๘
องค์กรนี้สำหรับผู้ที่มีความบริสุทธิ์	๑๙
ให้องค์กรเราเหลือแต่ผู้มีความบริสุทธิ์	๒๐
จิตบริสุทธิ์...ด้วยหยุดนิ่งอย่างเดียว	๒๑
ฝึกให้คล่องชำนาญในทางสายกลาง	๒๒
ระบบระเบียบเรียบร้อยเป็นพื้นฐานที่สำคัญ	๒๓
วัดพระธรรมกาย...ต้องใสสะอาดบริสุทธิ์	๒๕
กิจวัตรกิจกรรม...ทำคู่กันกับหยุดนิ่ง	๒๗
ชีวิตในองค์กรจะสมบูรณ์...เมื่อใจหยุด	๒๙
จะถึงเป้าหมายได้ ใจต้องไม่อยาก...หยุดอย่างเดียว	๓๒
คุมกลางได้ ใจต้องบริสุทธิ์ ต้องหยุดนิ่งอย่างเดียว	๓๔
ฝึกซ้ำ ๆ ปล่อยวิต...จึก! ไปภายในอย่างง่าย ๆ	๓๕
ใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่า ด้วยการศึกษาวิชชาธรรมกาย	๓๖

เราามาเพื่อมุ่งทำประโยชน์ ไม่ใช่มาเพื่อผลประโยชน์	๓๘
องค์กรเราเป็นองค์กรแห่งความสุข ความบริสุทธิ์	๓๙
ฝึกช่วงสั้นได้เรื่อย ๆ...ก็จะได้ช่วงยาว	๔๐
ทบทวนตัวเองให้ได้คิด...แล้วเราจะคิดได้	๔๑
เวลาผ่านไป...ใจเราต้องละเอียดขึ้น	๔๒
ต้องปลื้มในทุกขั้นตอนของภารกิจ	๔๓
พระภิกษุและสามเณร คือ เนื่อนานุญต้องให้ความสำคัญ	๔๔
เราเกิดมาเพื่อเป็นพระภายใน	๔๕
ให้ลูกปลื้มใจว่า...ตัดสินใจถูกแล้ว	๔๖
ช่วงชีวิตที่ดีที่สุด ต้องใช้เพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย	๔๘
การปฏิบัติธรรม คือ ชีวิตจิตใจ	๕๐
จงภูมิใจในชีวิตที่แตกต่างจากชาวโลก	๕๑
วันมหาปวารณา...ให้แนะนำตักเตือนกันด้วยความรัก	๕๓
ดีทั้งหมดรวมประชุมอยู่ในพระธรรมกาย	๕๕
รสแห่งธรรมชนะรสทั้งปวง	๕๗
ภายนอกเคลื่อนไหว แต่ภายในต้องหยุดนิ่ง	๕๙
ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗...ต้นทางสู่พระนิพพาน	๖๐
ปฏิบัติธรรม...เพื่อทำความบริสุทธิ์	๖๑
ใจที่ปลอดโปร่ง ว่างเปล่า...เกื้อหนุนให้เข้าถึงวิชาธรรมกาย	๖๒
ระเบียบวินัยมีไว้...เพื่ออิสรภาพที่แท้จริง	๖๓
เป้าหมายของเรานั้น...มันอยู่ภายใน	๖๖
ระบบระเบียบ...สำคัญต่อการสร้างบารมี	๖๗
อิทธิบาท ๔...ฝึกจิตให้เข้าถึงธรรม	๖๘

ไม่ฝึกลงใจให้หยุดนิ่ง...จะไม่มีความได้ใจความสุขภายใน	๖๙
ให้มีความตั้งใจให้แน่วแน่...ที่จะเข้าถึงธรรม	๗๐
ทำหยุดนิ่ง...ต้องทำกันไปเป็นทีม	๗๒
เมื่อจิตบริสุทธิ์...เราจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน	๗๕
ความสุขแท้จริง...ต้องหยุดนิ่งอย่างเดียว	๗๖
การปฏิบัติธรรม ต้องขวนขวาย ต้องชิงช้า	๗๘
ให้เดินตามรอยพระสัมมาสัมพุทธเจ้า	๘๒
ทำภารกิจส่วนตัว...และส่วนรวมต้องไปด้วยกัน	๘๔
ศีลเป็นบ่อเกิดของสมาธิ และความบริสุทธิ์	๘๙
ภาวนามยปัญญาเป็นกรณียก	๙๐
หยุดกับนิ่งเท่านั้น...จึงเข้าถึงธรรม	๙๑
แสวงหาธรรมะที่แท้...ต้องแสวงหาจากภายใน	๙๓
ให้ใจวนเวียนอยู่ในกระแสของสติและปัญญา	๙๔
ความบริสุทธิ์ คือ สูดยอดของการแสวงหา	๙๕
ใช้เวลาทุกวินาทีเพื่อสร้างบารมีอย่างแท้จริง	๙๖
ใจที่บริสุทธิ์มาก...พยายามจะปนเป็นไม่ได้	๙๘
ให้อาณาจักรแห่งธรรมนี้...เป็นอาณาจักรในอุดมคติ	๑๐๐
วิชาธรรมกาย...จะศึกษาได้ต้องไปเป็นทีม	๑๐๑
งานที่แท้จริง คือ การปฏิบัติธรรม	๑๐๔
หน้าที่ของเรา คือ ไปที่สุตแห่งธรรม	๑๐๕
เร่งให้เร็วอย่างถูกวิธี...ต้องหยุดนิ่ง	๑๐๗
สวดธรรมจักร...ให้ใจหยุด	๑๐๙
หยาบก็สุดเหี้ยบ ละเอียดก็สุดฉิว	๑๑๐

ทุกกิจกรรมมีไว้เพื่อสร้างบารมี	๑๑๑
หน้าที่อันยิ่งใหญ่ ต้องทำกันไปเป็นทีม	๑๑๒
หยาบกับละเอียดยึดต้องควบคู่กันไป	๑๑๓
พระธรรมกายเป็นเป้าหมายของชีวิต	๑๑๕
ไม่ว่าจะทำอะไร...อย่าให้ใจหลุดจากองค์พระ	๑๑๗
พระธรรมกายเป็นของจริง...เข้าถึงได้ด้วยคนจริง	๑๑๘
ให้ทำตามเป้าหมายกันอย่างจริงจัง	๑๒๐
ชีวิตพรหมจรรย์ คือ ชีวิตอันประเสริฐสุด	๑๒๑
องค์กรเราเริ่มต้นที่...รักการปฏิบัติธรรม	๑๒๒
ทั้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง หนึ่งอย่างเดียว	๑๒๔
ปลุกจิตสำนึก...ต้องรู้แจ้ง เห็นจริง	๑๒๖
ฝึกให้กายและใจเป็นหนึ่งเดียวกัน	๑๒๗
วิชาธรรมกาย...เป็นวิชาการแสวงหาความพอดี	๑๒๙
อย่ามีข้อแม้ข้ออ้าง...ทำให้ไม่ว่างในการหยุดใจ	๑๓๐
ศูนย์กลางกายเป็นทั้งหมดของชีวิต	๑๓๑

สวดธรรมจักรอย่างถูกหลักวิชา

พรราชานี้รวมใจกันสวดธรรมจักร **ฝึกสวดให้คล่องปาก ขึ้นใจ เข้ากลางได้** ถ้าทุกคนทำได้ ก็จะได้ขยายความดีนี้ออกไปให้เริ่มต้นจากตรงนี้ก่อน ให้ลองสวดด้วยจิตที่เกษมจริง ๆ สวดด้วยใจบริสุทธิ์ เกลี้ยง

ถ้าสวดได้อย่างนี้ที่หน้าพระมหาธรรมกายเจดีย์ พระมหาเจดีย์ พระพุทธเจ้าล้านพระองค์ จะยกระดับการสวดเลย เพราะช่วงเวลานี้ สามารถฝึกซ้อมสวดด้วยจิตที่เกษมได้ สวดให้มีความสุขที่สุด สวดอย่างมีความสุขบริสุทธิ์ มีความปลื้มในทุกอักขระ ทุกตัวอักษร แล้วถ้าใครสวดโดยที่ใจนิ่งอยู่ภายในได้อย่างเป็นธรรมชาติ อย่างสบาย ๆ ก็ให้ทำอย่างนั้น ส่วนถ้าใครยังไม่ถึง ก็ให้สวดอย่างสบาย ๆ มีความสุข

ถ้าใครเห็นดวง เห็นองค์พระ ก็สวดอยู่ในกลางดวง กลางองค์พระ ดวง ดวงค์พระไปด้วย สวดไปด้วย ให้พร้อมเพรียงกัน ให้เป็นหนึ่งเดียวกัน

พรราชานี้ตั้งใจให้ดินะ ให้สวดอย่างถูกหลักวิชา เพราะเราต้องเป็นต้นบุญต้นแบบให้แก่ชาวโลกทั้งหลาย สวดให้ได้แบบนี้ทุกวัน จะได้เจริญอายุไปด้วยกัน จะเอาชนะภัยพาล มารศาสนา ได้ด้วยความบริสุทธิ์ของเรา และให้ทั้งหมดอย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้สร้างบารมีไปนาน ๆ

คุณครูไม่ใหญ่

หมั่นถามตัวเองว่า...เรามาทำไม

ให้สมาชิกเขตในทุกคน...ทั้งพระทั้งโยมต้องทบทวนตนเองว่า **“เราเข้ามาสู่องค์กรนี้ทำไม”** เพราะแต่ละคนก็จบการศึกษากันสูง ๆ ทั้งนั้น เราพร้อมที่จะไปรวยได้เหมือนชาวโลกทั้งหลายที่เขา รวย เรามีทุกอย่างเหมือนที่ชาวโลกมี...แต่เราไม่เอา แล้วเราเข้ามาทำไม มีชีวิตอย่างนักบวช อย่างผู้ประพฤดิธรรมทำไม

เรามีเป้าหมายที่จะสร้างบารมี มาศึกษาวิชาธรรมกาย เรามา ประพฤติธรรม ประพฤติพรหมจรรย์ ตอนนี้เราได้ทำอย่างนั้นไหม? เมื่อกาลเวลาผ่านไป นับตั้งแต่วันแรกที่เรามาเข้าสู่องค์กร ต้อง ทบทวนตัวเราเอง เพราะไม่ใช่ที่เราไม่มีทางไป แต่เราเลือกที่จะมา เรามีทางไปเหมือนชาวโลกทั่ว ๆ ไปที่เขาไปกัน แต่เราไม่ไป เราเลือก ที่จะมาลำบากด้วยกัน เราจะลืมหทบทวนตรงนี้ไม่ได้เลยว่าเรามาทำไม แม้ไม่สะดวกสบายเหมือนชาวโลกที่จะทำตามใจอย่างไร ก็ได้ แต่เราไม่ทำตามใจ เรามาสู่องค์กรนี้ **“เพื่อให้ใจตามเรา ใจหยุดใจนิ่งตามเรา”** ชัดไหม!

เราจะลืไม่ได้ที่ต้องทบทวนตัวเราเองว่าเรามาทำไม ลืไม่ได้ เลย วันใดเราลืมหทบทวน เราประมาทแล้วในการดำเนินชีวิต จะได้ สอนตนเองได้ ใครสอนเราไม่ได้เท่ากับเราสอนตัวเอง เพราะเราอยู่ กับตัวเราตลอดเวลา ต้องถามตนเองแล้วตอบให้ได้ เมื่อตอบได้ก็ ให้ทำตามนั้น ถ้าเราไม่พร้อม เราก็ออกไปรวย...นี่สำคัญนะ

เราต้องเป็นต้นบุญต้นแบบให้กับชาวโลกทั้งหยาบและละเอียด เราอยู่ในสายตาของมหาปราชญ์อาจารย์ตลอด เราอยู่ต่อ หน้าท่านอยู่ตลอด ต้องทำให้ดีกว่าดีที่สุด

คุณครูไม่ใหญ่

“บ่อเกิดแห่งบุญ” ๕

กลับเข้ามาในลู...สำคัญมาก

สำคัญนะ!...ต้องทบทวนตัวเองเรื่อย ๆ เลย ถามตัวเองว่า เราทำไม? ทั้งที่เราก็มีทางไปเหมือนชาวโลกเขาไปกัน ซึ่งแต่ละคนก็จบการศึกษาสูง ๆ กัน จะไปร่ำรวย มีครอบครัว หรือจะไปทำอะไรต่าง ๆ ก็ได้ แต่เราเลือกที่จะเข้ามาสู่องค์กร แล้วเราทำไม

ถ้าไม่ถามตัวเองก็เอาเรื่องเหมือนกันนะ เดี่ยวเดินเป๋ ผิดทิศผิดทาง ต้องถามตัวเอง และให้การถามตัวเองอย่างนี้กระจายไปเรื่อย ๆ ทั้งองค์กร ถามแล้ว...ตอบตัวเองให้ได้ ต้องหันกลับมาทบทวนตัวเอง ทบทวนเพื่อที่ผ่านมาเราล้มลุกคลุกคลาน นอกหล่นนอกทาง จะได้กลับเข้าในลู! ให้วิ่งในลู! แต่ดันไปวิ่งในสนาม หรือวิ่งออกข้างนอกเลย เมื่อทบทวนตัวเองแล้ว **จะได้กลับเข้ามาในลู เป็นสิ่งที่สำคัญมาก** จึงฝากมาด้วยความรักและความปรารถนาดี ถึงเวลาลุยทำหยุดทำนิ่งกันจริง ๆ จัง ๆ แล้ว จะได้เข้าถึงธรรมยกชั้นกัน ทั้งองค์กร จะได้สมความปรารถนากันทุกคน

คุณครูไม่ใหญ่

ปลุกจิตสำนึก...พระแท้

ต้องปลุกจิตสำนึกของการเป็นพระแท้ให้หวนคืนกลับมาใหม่ นี่คือหลักของพระพุทธศาสนา เมื่อบวชเข้ามาแล้วก็ต้องตั้งใจทำความเพียรให้เต็มที่ และยิ่งได้มาบวชสร้างบารมีในวัด ยังมีเวลาที่จะนั่งธรรมะทำความบริสุทธิ์ของใจได้อย่างเต็มที่ ปลอดภัยจากเครื่องกังวลต่างๆ ในทางโลก มีเวลาทำความเพียรมากกว่าชาวโลกทั้งหลาย ให้ปลุกจิตสำนึกของความเป็นพระแท้ให้สมบูรณ์

ไม่มีชีวิตใดสู้ชีวิตพระได้เลย แม้ความเป็นพระเจ้าจักรพรรดิก็สู้ไม่ได้ ตลอดแสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล ชีวิตที่ดีที่สุด คือ **“ชีวิตสมณะ”** อัศจรรย์นะ ซึ่งเป็นเรื่องจริง ชีวิตสมณะเป็นชีวิตที่ประเสริฐสุด เรากำลังจะถึงเส้นชัยแล้ว ถ้ามันใจก็ไปด้วยกัน ซึ่งก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ

คุณครูไม่ใหญ่

เราคือใคร? จะรู้ได้ใจต้องหยุด

เราเกิดมาทำไม? อะไรคือเป้าหมายของชีวิต? ต้องหมั่นถามตัวเอง สอนตัวเองบ่อยๆ เป็นสิ่งที่สำคัญนะ ถ้าไม่ถามตัวเองก็เอาเรื่องอยู่เหมือนกัน

การบวช คือ การให้โอกาสตัวเรานะ เพื่อทำเป้าหมายของชีวิตให้ชัดเจนขึ้น ส่วนเรื่องช่วยพระศาสนาเป็นเรื่องที่รองลงมา หลักๆ ก็เพื่อให้รู้จักเป้าหมายของชีวิตที่แท้จริง

เมื่อบวชแล้วจะได้มีโอกาสนั่งหลับตาค้นหาตัวเองได้เต็มที่ เป็นชีวิตที่ดีกว่าดีที่สุดแล้ว เป็นสิ่งอัศจรรย์ที่มีอยู่ภายในตัว แต่ **พญามารปกปิดทำให้ไม่รู้เรื่อง** **ตรึงให้ไปติดกับกะโหลกกะลา** **ความอยากแรงกว่าความหยุด** อยากไปเรื่อย ใจเลยไม่หยุด

ความอยากที่ประกอบด้วยปัญญา คือ อยากไปนิพพาน แต่ถ้าความอยากไม่ได้ประกอบด้วยปัญญาก็จะไม่รู้เรื่อง ก็อยากไปเรื่อย เลยทำให้ไม่รู้ความจริงของชีวิต อยากได้ อยากมี อยากเป็น อยากสารพัดต่าง ๆ เลยไม่รู้เรื่องที่แท้จริง

อวิชชาเดินหน้าไปไกล ปิดกั้นความรู้เป็นชั้นๆ จึึงทำให้เราไม่รู้จักตัวเองว่าเราคือใคร? รู้กันไหมว่าเราคือใคร ตัวเราเองมาทำไม? อะไรคือเป้าหมายของชีวิต? จะรู้ได้ใจต้องหยุด ถ้าเราจะมองโลกให้เห็นอย่างแท้จริง ต้องมองผ่านเข้าไปสู่ภายใน มองผ่านโลกภายในก็จะเห็นโลกภายนอกได้อย่างแท้จริง

คุณครูไม่ใหญ่

รืบชวนขววยลูนั่งธรรมะ

ในช่วงเวลานี้ให้รืบชิงช่วงทำความเพียรนั่งธรรมะกันให้เต็มที ภารกิจการหยาบก็เริ่มลงตัวมาได้ในระดับหนึ่งแล้ว มีบุญมากนะ มีทุกอย่างพร้อม ไม่เหมือนในยุคบุกเบิกสร้างวัดที่เหนื่อยกันมาตลอด ไม่ได้สะดวกสบายเหมือนอย่างปัจจุบันนี้ จังหวะนี้เป็นจังหวะที่ดี **ยังแข็งแรงพอมีแรงก็ต้องรืบชวนขววยลูนั่งธรรมะให้ละเอียด** ตัวเองเป็นใคร ซึ่งเรายังไม่รู้เลย นี่เป็นสิ่งที่น่าศึกษาเรียนรู้ จะศึกษาได้ก็ต้องศึกษาจากความรู้แจ้งเห็นแจ้งจากภายใน นี่เป็นวัตถุประสงค์หลักที่เราทำทุกอย่าง วางทุกสิ่ง วางเข้าวัด เข้ามาสู่นองค์กร ลูนั่งธรรมะกันให้ดี หยุดเป็นตัวสำเร็จ หยุดเท่านั้นจึงจะพ้นจากพันธนาการของชีวิต

คุณครูไม่ใหญ่

รีบชิงช่วง...เพื่อตัวเราเอง

ให้เร่งทำความเพียรนั่งธรรมะกันให้ละเอียดๆ เดี่ยวก็วัน เดียวก็คืน วันเวลาผ่านไปเร็ว ให้รีบชิงช่วงตอนที่ยังแข็งแรง ซึ่งความแข็งแรงมีช่วงเวลาจำกัด อย่าปล่อยให้ผ่านไปฟรีๆ ซึ่งก็ไม่ใช่เพื่อใคร ก็เพื่อตัวเราเอง อยากให้มีที่พึ่งให้กับตัวเอง ด้วยความรักและปรารถนาดี

คุณครูไม่ใหญ่

ทำให้เป็นองค์กรต้นแบบของชาวโลก

รู้ตัวกันบ้างหรือไม่ว่าเป็นผู้มีบุญมากที่ได้เข้ามาสู่ในองค์กร สอนกระแสกิเลสในทางโลกเข้ามาสู่ในเส้นทางแห่งการสร้างบารมี เป็นบุคคลมหัสจรรย์ที่หาได้ยาก เราอยู่ในสายตาของมหาปูชนียาจารย์อยู่ตลอดเวลา ซึ่งในเวลานี้ยากให้ทุกคนเกิดการตื่นตัวรัก การปฏิบัติธรรม จะได้เกิดกระแสการปฏิบัติธรรมยกขึ้น มีที่พึ่งกัน ทั้งหมด เพราะเราเกิดมาเพื่อการนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อการนี้โดยตรง เพราะฉะนั้นเราต้องดึงใจกลับมาอยู่กับตัว ใจคิดได้ที่ละอย่าง ถ้าไม่ดึงมาอยู่กับตัว ก็จะถูกดึงออกไปนอกตัว ซึ่งไม่เกิดประโยชน์ เราต้อง เอาใจมาอยู่กับตัว อยู่กับธรรมะ อยู่กับการปฏิบัติธรรม **ใจต้องไม่ ติดอะไรเลยจริง ๆ จิตจึงจะบริสุทธิ์** หยุตน์เข้าไปสู่ภายในได้ ต้องรีบลูนั่งธรรมะในช่วงที่ยังแข็งแรง คอยกระตุ้นจิตสำนึกกัน ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์หลัก

ถ้าทุกคนให้ความสำคัญในการปฏิบัติธรรม ก็จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงตัวเราเองในทางที่ดีขึ้น ถ้ารักตัวเองก็ต้องรักในการ ปฏิบัติธรรม เป็นเป้าหมายหลักที่เราทำทุกอย่างปล่อยวางทุกสิ่ง เข้ามาสู่ในองค์กร และจะเกิดกระแสแห่งความบริสุทธิ์ไปทั่วองค์กร ซึ่งจะทำให้เป็นองค์กรต้นบุญต้นแบบของชาวโลกทั้งหลาย

คุณครูไม่ใหญ่

สวดธรรมจักรจนเข้าถึงธรรม

สวดธรรมจักรให้จิตเกษมอย่างถูกหลักวิชา และถ้าสวดโดยไม่ต้องดูหนังสือได้จะดี แต่ให้ยกเว้นผู้ที่มาใหม่ เพราะที่ผ่านมาเราก็ซ้อมสวดกันมาพอสมควรแล้ว จะเป็นไปได้ไหม?

สวดโดยไม่ต้องดูหนังสือ ให้ปลื้มในอักขระทุกตัว จิตเกษม สวดให้เสียงมาจากตรงกลาง กลางดวง กลางความสว่าง กลางความสุข จิตมีความสะอาด บริสุทธิ์ สูงส่ง จิตเกษม สวดแบบนี้ได้ไหม?

สวดโดยไม่ต้องดูหนังสือ **สวดมาจากกลางกาย แหล่งของธรรมจักร จักรแห่งธรรมเคลื่อนที่กลางกาย** ให้มนุษย์และเทวดาทั้งหลายฟังแล้วบรรลุธรรม สวดแล้วมีความสุข มีความบริสุทธิ์ สะอาด สูงส่ง จิตเกษม จะได้ปลื้มในทุกจบ สวดอย่างมีความสุขแล้วเข้าเป้า สวดมนต์จนเห็นธรรม

ในวันธรรมชัย ใครคนหนึ่งใครคนนั้นที่ได้บวชในวันที่ ๒๗ สิงหาคม อยากให้ทุกคนสวดอย่างมีความสุขได้บวชภายใน **สวดมนต์จนเห็นธรรม เข้าถึงธรรมภายใน** ถ้าเป็นพระเป็นเณรก็บวช ๒ ชั้น ถ้าเป็นโยมก็บวชภายใน ใครคนหนึ่งใครคนนั้นต้องการแบบนี้ ให้ได้ไหม?

อยากให้ทุกคนเข้าถึงธรรมภายใน หรืออย่างน้อยก็เข้าถึงความสุขภายในในวันธรรมชัย วันแห่งชัยชนะโดยธรรมใครคนหนึ่งใครคนนั้นต้องการแบบนี้ จะให้ได้ไหม?

คุณครูไม่ใหญ่

ปฏิบัติธรรม...ให้สมกับเป็นยอดนักสร้างบารมีเขตใน

อีกไม่กี่วันก็จะถึงวันธรรมชัย วันที่ใครคนหนึ่งใครคนนั้นบวช ในวันที่ ๒๗ สิงหาคม อยากให้ลูกทุกคน ทั้งลูกพระลูกเณรก็ให้ได้ บวช ๒ ชั้น เป็นโยมก็เห็นพระภายในกันทุกคน

ให้หันกลับมาให้ความสำคัญกับการปฏิบัติธรรม เพราะที่ผ่านมามัวแต่มุงทำงานหยาบ หรือปล่อยใจให้ไปติดอยู่กับสิ่งเร้าภายนอก จนบางครั้งทำให้ใจหลุดออกจากเป้าหมายดั้งเดิม ที่เราตั้งใจเข้ามาสร้างบารมีอยู่ในองค์กร เราจะได้อาศัยโอกาสนี้กลับมาทบทวนดูตัวเราเอง ทบทวนธรรมปฏิบัติของเราว่า วันเวลาที่ผ่านมานั้น ธรรมะภายในของเราได้ก้าวหน้าขึ้นหรือลดลงเพียงไร

เพราะฉะนั้น...เราก็ต้องอาศัยช่วงเวลานี้ตั้งใจนั่งธรรมะกันให้ละเอียด ให้ใช้วันเวลาที่ผ่านไปในแต่ละวัน ตั้งใจนั่งธรรมะกันให้ดี วันเวลาผ่านไปเร็ว ความแข็งแรงก็มีจำกัด ใครคนหนึ่งใครคนนั้นมีความตั้งใจอยากให้ทุกคนสมความปรารถนา ก่อนวันธรรมชัย วันที่ชนะโดยธรรม ทั้งพระทั้งโยมเข้าถึงพระภายใน เข้าถึงดวงธรรมภายในมีความสุขภายใน เราทุกคนมีสิทธิ์ที่จะเข้าถึงธรรมได้ในทุก ๆ เวลา แค่เพียงเราให้โอกาสตัวเราเอง

เพราะฉะนั้น...อย่าให้วันเวลาผ่านไปเฉย ๆ เราต้องเป็นต้นบุญต้นแบบของชาวโลก ให้บำเพ็ญสมณธรรมให้เต็มที่จนกระทั่งเกิดความปลื้มใจและภาคภูมิใจในตัวของเรา เพิ่มพูนคุณธรรมความดีของตัวเราเอง ต้องให้ปลื้มอย่างนั้น เป็นพระก็ต้องให้ปลื้มว่าบวชมาแล้วเราได้เป็นพระแท้ที่สมบูรณ์ เป็นสามเณรก็ต้องให้ปลื้ม โยมก็ต้องให้ปลื้มที่ได้บวชภายใน และสั่งสมบุญบารมีเพิ่มขึ้นทุก ๆ วัน ให้สมกับเป็นยอดนักสร้างบารมีเขตใน

คุณครูไม่ใหญ่

กายกับใจต้องเป็นหนึ่งเดียวกันสมบูรณ์

พญามารกลัวมากเลยที่กายกับใจรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน กลัวมาก ๆ จึงพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้ใจไปทาง กายไปอีกทางให้ปล่อยใจไปเรื่อยเปื่อย ไปติดกับสิ่งที่ไม่เป็นสาระอะไรเลย พญามารกลัวมาก...ผู้ที่กายกับใจเป็นหนึ่งเดียวกัน เราต้องฝึกให้กายและใจเป็นหนึ่งเดียวกัน **ใจอยู่กับเนื้อกับตัวจนสมบูรณ์** ใจถึงไหนกายไปถึงนั้น แสดงว่าใจมีคุณภาพระดับหนึ่ง

แต่ตอนนี้ใจเราไปทาง กายไปทาง ใจไปโน่น แต่กายอยู่นี่ไปกันคนละทางเลย ลองสังเกตดู...ถ้าใจอยู่กับตัวจะมีความสุข ถ้าไม่อยู่กับตัวก็มีความสุข ทุกข์ เอาใจมาไว้กับตัว แล้วอยู่แถว ๆ นั้นแหละ พอถูกส่วนจะไปอยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้อง เป็นตำแหน่งที่พญามารกลัว ตำแหน่งที่มารสะอึก **ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับหยุดกับนิ่ง** ซึ่งเป็นหลักวิชาทั้งสิ้น ไม่ผิดไปจากนี้เลย

คุณครูไม่ใหญ่

องค์กรนี้สำหรับผู้ที่มีความบริสุทธิ์

ให้หมั่นทบทวนตัวเองกันนะ เรามาสู่องค์กรนี้เพื่ออะไร เราได้ตั้งใจฝึกฝนอบรมตนเอง...ทำความบริสุทธิ์ของใจกันแค่ไหน เพราะบางคนก็สว่าง บางคนสว่างเป็นช่วง ๆ แต่บางคนมีดก็มี

องค์กรนี้เป็นองค์กรที่ใสสะอาดบริสุทธิ์ สำหรับผู้ที่มีความบริสุทธิ์ตั้งใจมาสร้างบารมี มาปฏิบัติธรรม มาศึกษาวิชาธรรมกาย ไม่ใช่มาเพื่ออย่างอื่น ให้มีแต่ผู้ที่มีความบริสุทธิ์ล้วน ๆ ใจสะอาดบริสุทธิ์สูงส่ง มีเป้าหมาย มีมโนปณิธานอันยิ่งใหญ่ที่จะไปปราบมารประหารกิเลสให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษจนถึงที่สุดแห่งธรรมเท่านั้น

ให้องค์กรนี้มีแต่ผู้ที่มีมโนปณิธานแบบนี้...ที่จะศึกษาวิชาธรรมกาย ขยายวิชาธรรมกายไปทั่วโลก ให้มีแต่ผู้ที่มีใจเกลี้ยง ๆ ใส ๆ มีศีล มีธรรม เพราะคุณยายสร้างวัดมาเพื่อผู้ที่มีความตั้งใจประพฤติดี ปฏิบัติชอบตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตามคำสอนของมหาปูชนียาจารย์ และมีมโนปณิธานอันยิ่งใหญ่เท่านั้น คุณยายจึงได้สร้างวัดให้บุคคลบริสุทธิ์อย่างนี้มาอยู่ด้วยกัน...ทั้งที่อายุสังขารก็มากแล้ว เราเป็นลูกหลานคุณยายต้องดำเนินตามรอยเท้าท่าน มีมโนปณิธานอันยิ่งใหญ่ สูงส่ง แน่วแน่ ให้ทุก ๆ อนุวินาทีมีแต่ความใสสะอาด เป็นแสงสว่างให้มวลมนุษยชาติทั้งหลาย ให้มีแต่ผู้มีบุญล้วน ๆ ในทุกสถานภาพเลย

คุณครูไม่ใหญ่

ให้องค์กรเราเหลือแต่ผู้มีความบริสุทธิ์

เป็นสมาชิกในองค์กร ต้องทำจิตใจให้สะอาด บริสุทธิ์ ให้คิดดี พูดดี ทำดี ให้สมกับที่ทั้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง วางเข้าวัดมาสร้างบารมี มาศึกษาวิชาธรรมกาย และมาช่วยงานพระพุทธศาสนา ขยายวิชาธรรมกายไปทั่วโลก ให้เป้าหมายมโนปณิธานนี้มั่นคงยิ่ง ๆ ขึ้นไป

หมั่นรักษาความบริสุทธิ์ของใจเอาไว้ เห็น จำ คิด รู้ ก็จะสามารถยิ่งขึ้น ให้นึกถึงมโนปณิธานในวันแรกที่เรามาสร้างบารมี แม้กาลเวลาผ่านไปก็ให้มีมโนปณิธานที่หนาแน่นยิ่งขึ้น

ส่วนถ้าใครยังไม่พร้อม ให้ไปเริ่มต้นจุดที่มีความพร้อมก่อน **ให้องค์กรเราเหลือแต่ผู้ที่มีความตั้งใจจริง เป็นผู้ที่มีความสะอาดบริสุทธิ์** มีมโนปณิธานที่หนักแน่น ส่งสมความบริสุทธิ์เพิ่มขึ้น

ให้สมาชิกเขตในใสสะอาดบริสุทธิ์ จะได้รักพระพุทธศาสนา รักวิชาธรรมกาย จะได้ช่วยกันขยายวิชาธรรมกายไปทั่วโลก ตามมโนปณิธานของพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมารที่ท่านได้สั่งเอาไว้ ส่วนถ้าใครยังไม่พร้อมก็ให้ไปอยู่จุดที่พร้อมก่อน ให้ไปอยู่ในจุดที่เหมาะสม ต่างคนต่างอยู่กันอย่างมีความสุข

ส่วนของเราผู้ที่มีความพร้อม มีความตั้งใจ มีมโนปณิธาน ก็ให้รักษาความบริสุทธิ์ ความสุข จิตเกษมเอาไว้ ถ้าเขตในบริสุทธิ์ เขตนอกก็จะบริสุทธิ์ตาม คนภัยพาลมารศาสนาทำอะไรไม่ได้ คนภัยพาลมารศาสนาที่อยู่ไม่ได้ เราทุกคนก็จะได้สร้างบารมีกันอย่างมีความสุข

คุณครูไม่ใหญ่

จิตบริสุทธิ์...ด้วยหยุดนิ่งอย่างเดียว

ถ้าจิตไม่บริสุทธิ์...กายก็ไม่บริสุทธิ์ อากาศโลกก็ไม่บริสุทธิ์ ตาม ถ้าจะให้อากาศโลก ชั้นโลก สัตวโลกบริสุทธิ์ ก็ต้องหยุดกับนิ่งอย่างเดียว คือ ใจไม่เกาะอะไรเลย

พอจิตบริสุทธิ์...จิตจะใสสว่าง กายก็จะสวยตามไปด้วย เราจะทำได้แบบนี้ต้องจัดระเบียบของใจเหมือนจัดระเบียบของกาย กายที่เพี้ยนไปจากดั้งเดิมจะถูกปรับโครงสร้าง ปรับธาตุให้ได้ส่วน กายถูกจัดจนได้ส่วน สภาวะแวดล้อมก็พลอยละเอียดตามไปด้วย ซึ่งหลักวิชาที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านสอน ก็คือ **หยุดนิ่งอย่างเดียว**

คุณครูไม่ใหญ่

ฝึกให้คล่องชำนาญในทางสายกลาง

อย่าประมาทในชีวิต ให้เร่งสร้างบุญสร้างกุศลให้เต็มที่ เราทุกคนเป็นผู้โชคดี ที่เรารู้ว่าชีวิตเกิดมาสร้างบารมี เมื่อโอกาสในการสร้างบารมีมาถึง เราก็เร่งสร้างบารมีให้สุดกำลังความสามารถ ให้ทุ่มเทชีวิตและจิตใจให้เต็มที่ อย่ามัวหลงไหล สนุกสนานเพลิดเพลินในสิ่งที่ไม่เป็นสาระ แต่ให้ทำทุกอนุวินาทีให้มีคุณค่า ด้วยการสร้างบารมี ด้วยการประพฤติปฏิบัติธรรม

ให้ตั้งใจฝึกใจให้หยุดนิ่ง อย่าให้มีอะไรมาเหนี่ยวรั้งใจของเรา ทั้งทุกอย่าง ปล่อยาวทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว **ฝึกให้คล่องให้คุ้นกับทางสายกลาง** ไม่คุ้นไม่ได้ ไม่คุ้นเป็นไม่ได้ ให้คุ้นอย่างถูกหลักวิชา

ต้องหยุดต้องนิ่งอย่างสบาย ๆ มีองค์ประกอบครบ มีความง่าย มีความสบาย มีความสุข มีความบริสุทธิ์ มีความชัดใสสว่างเพิ่มขึ้น ฝึกได้แค่ไหนก็เอาแค่นั้นไปก่อน ทำให้ถูกหลักวิชา ทำได้แค่ไหนก็เอาแค่นั้น ไม่ได้ไม่เป็นไร ฝึกให้คุ้นกับทางสายกลางไปก่อน

ทางสายกลางภายในของเรา ต้องราบรื่น ต้องไม่มีอะไรสะดุด ไม่มีอะไรเป็นอุปสรรค ต้องให้ถูกหลักวิชา จะนั่งได้นานแค่ไหนก็ได้แล้วแต่ แต่ทุกช่วงเวลาต้องนั่งอย่างถูกหลักวิชา มีองค์ประกอบครบ ไม่ทันคนอื่นก็ไม่มีไร **ฝึกให้คุ้นกับทางสายกลางให้ได้ตลอด** แม้เป็นช่วงสั้นก็ต้องให้ชำนาญอย่างสบาย ๆ ฝึกซ้ำ ๆ ทำบ่อย ๆ ทำเนื่อง ๆ ซ้ำแล้วซ้ำอีก จนกว่าจะคล่องชำนาญ เข้ากลางคล่องว่องไว ใจมีพลัง เดี่ยวอีกหน่อยทุกคนก็จะไปถึงจุดตรงนี้เอง

ทางสายกลางภายในต้องเป็นทางของเรา ไม่ใช่ทางของใคร ใครจะมาก็ดขวางมากันไม่ได้ ทำไปอย่างง่าย ๆ สบาย ๆ เดี่ยวก็จะสมหวังกันทุกคน

คุณครูไม่ใหญ่

ระบบระเบียบเรียบง่ายเป็นพื้นฐานที่สำคัญ

ความเป็นระบบระเบียบเรียบง่าย คือ ความดั้งเดิมที่มีมาตั้งแต่สมัยยุคพุทธกาล ยุคหลังๆ เป็นยุคที่มีการปรุงแต่ง ถ้าปรุงแต่ง..จะรก แค่เริ่มคิด..ใจก็รกแล้ว พุดก็รก ทำก็รก เก็บก็รกอีก ต้องเรียบง่าย มุ่งเน้นในการฝึกจิต ความเรียบง่ายต้องเริ่มต้นจากตัวเราเองก่อน และจากจุดเล็ก ๆ ภายในวัด แล้วจะค่อย ๆ ขยายไปตามที่ต่าง ๆ ทั่วโลก เราเกิดมาก็เพื่อการนี้...เพื่อจัดระเบียบโลก โดยเริ่มต้นจากการจัดระเบียบหยาบ ๆ นี้ก่อน

ความเป็นระบบระเบียบเรียบง่าย...เห็นแล้วปลื้ม **พอพระภิกษุ สามเณร อุบาสก และอุบาสิกา มีความเป็นระบบระเบียบ..ก็จะสะกดใจญาติโยมที่มาเข้าวัดให้สงบตาม** กระแสธารแห่งบุญก็จะบังเกิดขึ้นได้อย่างเต็มที่ บุญไม่กระเด็นกระดอน ถ้าสมมติบนสภามีอะไรห้อยรุงรัง ก็จะถูกใจก็จะเป็นระเบียบใครเห็น...ใจก็ไม่สงบ ใจกรุงรัง ทำให้ใจไม่เกลี้ยง

ความเป็นระบบระเบียบเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เป็นเรื่องละเอียดอ่อน ซึ่งจะนำไปสู่การปฏิบัติธรรมที่ดี เป็นพื้นฐานที่สำคัญมาก ดังนั้น เรามีความจำเป็นที่จะต้องทำตนเองให้เป็นต้นบุญต้นแบบในการจัดระบบระเบียบต่างๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่คุณยายอาจารย์ฯ ท่านปลุกฝังมาโดยตลอด เพราะเมื่อมีคนมาวัดแล้วเห็นความเป็นระบบระเบียบ ใจของคนเหล่านั้นก็จะเป็นระเบียบ จะทำให้เขาเห็นธรรมะได้อย่างง่าย ๆ และเป็นทางมาแห่งบุญ ความเป็นระบบระเบียบจะทำให้ใจมีความสุข มีความสะอาด บริสุทธิ์ สูงส่ง จิตเกษม

เพราะฉะนั้นวัดเราต้องเรียบง่าย ซึ่งสมัยก่อนกว่าจะให้เรียบง่ายอย่างที่เป็นอย่างนี้ก็ไม่ใช่ง่าย สมัยนั้นลงสนธิธรรมะที่ศาลาจตุมหาราชิกา สารุชนคุยกันเสียงดัง แต่งตัวมาอวดกัน ใส่แหวนเพชร อวดโซ่เครื่องประดับกัน ก็เลยหยุดสนธิธรรมะ เจียบแล้วนั่งยิ้ม ต่อมาหลังจากนั้น ก็เจียบกันหมด แล้วให้ใส่ชุดขาวมาวัด สารุชนหายไปเกินครึ่ง เหลือแค่คนเดียว ซึ่งหลวงพ่อก็ไม่ได้สนใจ เพราะปกติก็นั่งกับคุณยายฯ อยู่แล้ว มาสองคนก็นั่งสองคน มาสามคนก็นั่งสามคน มาสิบคนก็นั่งสิบคน ซึ่งต่อมาก็ล้น จนได้ชุดขาวมาจนถึงทุกวันนี้

การนำเรื่องความเป็นระบบระเบียบมาพูด เพื่อเตือนสติเอาไว้เวลาไปจัดกิจกรรมต่างๆ เดี่ยวจะลืมเรื่องนี้กัน ซึ่งเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการฝึกจิตของเรา เป็นประโยชน์ต่อตัวเราเอง และเป็นประโยชน์ต่องานพระศาสนา เราต้องเริ่มจากจุดเล็กๆ ตรงนี้ก่อน

คุณครูไม่ใหญ่

วัดพระธรรมกาย...ต้องใส่สะอาดบริสุทธิ์

ให้ฝึกหยุดฝึกนั่ง ทั้งทุกอย่าง ปล่อยวางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว อย่างสบายๆ ให้ทำอย่างถูกหลักวิชา นิ่งไปเรื่อย ๆ เส้นทางสายกลางนี้เราต้องเดินให้คล่อง ให้ราบรื่น ฝึกให้คุ้นทีเดียวนในการปล่อยใจเข้าไปสู่ภายในกลางของกลาง เพราะเป็นที่เดียวที่จะเอาชนะพญามารได้

ฝึกหยุดฝึกนั่ง ฝึกปล่อยเข้าไปอย่างสบายๆ ทำเท่าที่เราทำได้ อย่างสบายๆ ไปก่อน ทำได้แค่นี้เราก็ก่อนนั้นไปก่อนให้สบายๆ ให้องค์ประกอบครบ เราได้เคยผ่านการฝึกใจกันมาบ้างแล้ว มีความเข้าใจในการฝึกหยุดฝึกนั่งในระดับหนึ่ง ให้ทั้งทุกอย่าง ปล่อยวางทุกสิ่งที่เป็นเครื่องกังวล ให้ทำใจใสๆ บริสุทธิ์ หยุดหนึ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้นิ่งเฉยอย่างเดียว ไม่ซ้าก็จะเข้าถึงสิ่งที่มีอยู่ภายในตัว ถ้าได้เข้าถึงพระธรรมกาย เข้าถึงวิชาธรรมกาย จะมีความสุขมาก จะมีกำลังใจในการสร้างบารมี แล้วจะได้ไปช่วยกันขยายความสุข แนะนำชาวโลกให้เข้าถึงพระธรรมกาย ตัวเราก็น่ามีความสุข ชาวโลกก็มีความสุข

เราต้องขยายวิชาธรรมกายไปทั่วโลก **วัดพระธรรมกายของเราต้องใส่สะอาดบริสุทธิ์สูงส่ง** เพื่อการขยายวิชาไปทั่วโลก สมาชิกในองค์กรของเราต้องให้มีใจที่ใสสะอาดบริสุทธิ์ มีความมุ่งมั่นในการสร้างบารมี ศึกษาธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศึกษาวิชาธรรมกาย เพราะเราทั้งทุกอย่างมากก็เพื่อการนี้

เมื่อเราทำใจให้หยุดนิ่ง เข้าถึงพระธรรมกายแล้ว ธรรมจักขุ คือ ดวงตาธรรมที่เห็นได้รอบตัวทุกทิศทุกทางก็จะบังเกิดขึ้น ญาณ- ทัศนะก็จะบังเกิดขึ้น สิ่งนี้เป็นปัจจัยตัดตั้ง เมื่อเข้าถึงแล้วก็จะรู้ได้ด้วย ตัวของตัวเอง เป็นสิ่งที่พิสูจน์ได้ หายสงสัยได้ พระธรรมกายเท่านั้น จึงจะพิสูจน์สิ่งเหล่านี้ได้ แล้วความดีงามก็จะบังเกิดขึ้นแก่โลก

คุณครูไม่ใหญ่

กิจวัตรกิจกรรม...ทำคู่กันกับหยุดนิ่ง

ช่วงนี้เป็นช่วงเวลาที่สำคัญ ที่บอกว่าสำคัญ เพราะสำคัญจริงๆ ให้ตั้งใจฝึกฝนทำหยุดทำนิ่งกันให้ดี ๆ ทำใจให้ละเอียด สังเกตความละเอียดเพิ่มขึ้นในทุก ๆ วัน ทำอย่างง่าย ๆ วิต...จิก ไปในจุดที่เราทำได้อย่างง่าย ๆ สบาย ๆ ไปก่อน

เพื่อบ่มไปสู่นั่นในเส้นทางสายกลางภายใน ซึ่งตลอดเส้นทางนี้เราต้องคุมให้ได้ ตลอดเส้นทางสายกลางนี้ ต้องมีแต่เราเท่านั้น ไม่มีเขาเลย เป็นเส้นทางที่ใส สะอาด บริสุทธิ์ หอมจืดจากสรรพกิเลสทั้งหลาย ปล่อยเข้าไปเลยอย่างสบาย ๆ ไปสู่จุดที่เราทำได้อย่างละเอียดที่สุด จะได้เป็นจุดที่เริ่มต้นใหม่ในการเดินทางต่อไปในเส้นทางสายกลางภายในไปอย่างสบาย ๆ ทำความละเอียดของเราให้ใสสะอาด ให้บริสุทธิ์ ให้องค์กรของเรามีแต่ผู้ที่บริสุทธิ์ มีมโนปณิธานที่จะปราบมารประหารกิเลสให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ ศึกษาวิชาธรรมกาย หรืออย่างน้อยก็มาเพื่อสร้างบารมี ในเส้นทางของพระพุทธเจ้า ให้ใจใสสะอาดกันทั้งองค์กรเลย

กิจวัตรและกิจกรรม...เราก็ต้องทำควบคู่กันไปกับการประพฤติปฏิบัติธรรมนะ แม้ว่าเราจะมีภารกิจใดก็ตาม เราต้องพยายามบริหารเวลาของชีวิต จัดสรรเวลาสำหรับกิจวัตรและกิจกรรมให้ลงตัวให้ได้ ใครมีหน้าที่อะไรที่หมู่คณะมอบหมายเอาไว้ในองค์กร เราก็ทำหน้าที่นั้นให้สมบูรณ์ กิจวัตรของเราสวดมนต์ และนั่งภาวนา เราก็ยังจะต้องทำอยู่ แล้วก็ยังต้องทำตลอดชีวิต ทำตลอดไปทีเดียว

การสวดมนต์และการนั่งภาวนาจะช่วยกลั่นธาตุธรรมของเราให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ให้เราเข้าถึงจุดแห่งการหยุดนิ่งได้เร็ว เพราะว่าการกิจของเรามีมากจะทำให้อารมณ์ของเรามันหยาบ กายหยาบ วาจาหยาบ แล้วก็ใจหยาบ ถ้าหากเราได้ใช้เวลาช่วงเช้า ช่วงกลางวัน สวดมนต์แล้วก็ปฏิบัติธรรมไป กาย วาจา ใจของเราจะสะอาดบริสุทธิ์เพิ่มขึ้น จะหยุดนิ่งได้ง่ายขึ้น และสิ่งที่เราคิดว่ายาก ก็จะกลายเป็นของง่ายสำหรับเรา นั่นก็คือ เราจะเข้าถึงวิชาธรรมกายได้อย่างง่ายดาย

เพราะฉะนั้นอย่าให้ขาดนะ ดูตัวอย่างพระเดชพระคุณหลวงปู่ พระผู้ปราบมาร ท่านเล่าให้ฟังด้วยความปีติ และเล่าให้ฟังบ่อยๆ แล้วก็มิบันทึกไว้อยู่ในเทปด้วย ท่านบอกว่าผู้เทศน์นี้บวชได้หนึ่งวัน รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งปฏิบัติธรรมไม่เคยขาดเลยแม้แต่วันเดียว จนกระทั่งบัดนี้ บัดนี้ทั้งเรียนทั้งสอนด้วย คือ ศึกษาวิชาธรรมกายเข้าไปภายใน แล้วก็สอนด้วย นั่นก็หมายถึงว่า กิจวัตรกิจกรรมของท่านไม่เคยขาดเลย

เพราะฉะนั้นก็หวังว่าทุก ๆ คน คงจะทำสิ่งนี้ให้มันต่อเนื่องกันไป จะได้เป็นบารมีของเราด้วย และผลในปัจจุบันนี้ก็จะทำให้ธาตุธรรมของเราสะอาดบริสุทธิ์ เข้าถึงจุดแห่งการหยุดนิ่งได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด แล้ววิชาธรรมกายจะอยู่ในกำมือของพวกเรา

คุณครูไม่ใหญ่

ชีวิตในองค์กรจะสมบูรณ์...เมื่อใจหยุด

วันเวลาผ่านไปเร็ว อีกประเดี๋ยวเดียวก็จะออกพรรษาแล้ว สังขารร่างกายก็เสื่อมลงไปทุกวัน ให้รีบชิงช่วงเวลาที่สำคัญนี้ ตั้งใจนั่งธรรมะกันให้ละเอียด ให้ความละเอียดก้าวหน้าเพิ่มขึ้นในทุก ๆ วัน ให้ปล่อยวางในเรื่องราวที่ไม่เป็นสาระแก่นสาร เอาใจมาหยุดนิ่งอยู่ภายใน ให้ทำภารกิจกับจิตใจควบคู่กันไป มีความสุขกับการฝึกฝนใจเราให้หยุดนิ่ง เราต้องฝึกใจให้หยุดนิ่งจนสามารถวัด...จึก! ไปที่กลางกายอย่างสบายๆ โดยเริ่มต้นจากจุดที่ง่าย จุดที่ชอบสำหรับเราก่อน ให้เริ่มต้นอย่างนี้ไปก่อน แต่เป้าหมายของเรา คือ ปล่อยใจเข้าไปสู่ในเส้นทางสายกลาง แล้วเราคุมเส้นทางสายกลางให้ได้ตลอด ให้ใส สะอาด บริสุทธิ์ ละเอียดขึ้นไปเรื่อย ๆ **มีองค์ประกอบครบ**

อย่าเบื่อหน่ายในการศึกษา อย่าเบื่อหน่ายในการฝึกฝนตัวของเราเอง เพราะวัตถุประสงค์ของการเข้ามาสู่องค์กรนี้ เรามาเพื่อศึกษา ฝึกฝน สร้างบารมี เป็นแบบอย่างที่ดีของโลก ตลอดจนกระทั่งทำหน้าที่กัลยาณมิตร เพราะฉะนั้นเมื่อเรามีวัตถุประสงค์อย่างนี้แล้ว ทำให้กฎวัตถุประสงค์เกิดขึ้นนะ ทำให้ดีให้ได้

ส่วนเรื่องธรรมะละเอียดเป็นเป้าหมายชีวิตของลูก ๆ ทุกคน ที่มุ่งมากันก็เพื่อวัตถุประสงค์นี้ เราต้องทำให้บรรลุเป้าหมายให้ได้ อย่าลืมนะ ก่อนที่เราจะเข้ามาสู่เส้นทางนี้ เรามีทางเลือกที่จะไปในหลาย ๆ ทาง จะไปศึกษาเล่าเรียนต่อก็คดี จะไปครองเรือนกดี จะไปทำมาหากินอะไรต่าง ๆ กดี เรามีโอกาส และโอกาสมากเสียด้วย

แต่เราพิจารณาด้วยปัญญาแล้วเห็นว่าไม่มีประโยชน์ แถมมีโทษเสียอีก จึงทิ้งสิ่งเหล่านั้นเข้ามาสู่สิ่งที่ดีงาม สิ่งทีประเสริฐ สิ่งทีพระอริยเจ้าท่านสรรเสริญ สิ่งทีผู้มีบุญในกาลก่อนทุกยุคทุกสมัย ในประวัติศาสตร์ของมวลมนุษยชาติได้ทำกันมาก่อนแล้ว

ดังเช่นในสมัยพุทธกาลนั้น พระพุทธเจ้าของเราสมัยเป็นเจ้าชายสิทธัตถะมีความสมบูรณ์ไปด้วยความสุข พรั่งพร้อมด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ อำนาจ วาสนา บริวาร ทุกอย่างเลย แต่ท่านพิจารณาแล้วมันไม่เกิดประโยชน์ มีโทษ ไม่ได้ให้ความเต็มเปี่ยมของชีวิต ท่านจึงสละละทิ้งสิ่งเหล่านั้น มุ่งเข้าสู่ภาวะอันประเสริฐ คือ ภาวะของนักบวช และเพื่อศึกษาวิชาธรรมกาย ทำให้แจ้งซึ่งพระนิพพาน ขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป เพราะเพศของนักบวชนั้น เป็นเพศทีมีโอกาสว่างจากภารกิจทั้งหลาย ปลอดกังวล เพราะฉะนั้นเป็นเพศทีเหมาะสมในการทีจะแสวงหาหนทางของพระนิพพาน ท่านจึงทำอย่างนั้น

ลูกทุกคนก็เช่นเดียวกัน ได้พิจารณาสิ่งเหล่านี้แล้ว จึงตัดสินใจอย่างแน่วแน่ เข้ามาสู่องค์กรนี้ เพื่อศึกษา เพื่อฝึกฝน เพื่อสร้างบารมี เมื่อเราตัดสินใจอย่างนี้แล้ว เข้ามาอยู่ในองค์กรนี้ วัตถุประสงค์หลักของเราเกี่ยวกับเรื่องการทำใจให้หยุดให้นิ่ง ให้เข้าถึงธรรม ให้ไปถึงทีสุดแห่งธรรม เราก็คควรจะทำให้ได้ อย่ามีข้อแม้ ข้ออ้าง เงื่อนไข ดูเบา ไม่เอาใจใส่ ขี้หลงขี้ลืมอะไรอย่างนั้น เป็นต้น เรามีชีวิตอยู่ในโลกนี้อย่างจำกัด เตือนตัวเองทุกวัน เรามีชีวิตอยู่ในโลกนี้อย่างจำกัด ชีวิตเป็นของแป๊ปปเดียว เดี่ยววันเดี๋ยวจน เดียวก็หมดเวลาแล้ว

เพราะฉะนั้น...วันคืนที่ล่วงไปเราทำอะไรอยู่ให้มันพิจารณา
ตัวของเราเองว่าคุณวิเศษของเราได้บังเกิดขึ้นหรือไม่ มีอยู่หรือไม่
ถ้าไม่มีก็ทำให้มี มีแล้วก็ทำให้เจริญรุ่งเรืองขึ้นไปเรื่อยๆ ดังนั้นใน
ทุกอิริยาบถ นั่ง นอน ยืน เดิน ขอให้มันศึกษาฝึกฝน ทำใจหยุด
ใจนิ่ง ให้มีชั่วโมงหยุด ชั่วโมงนิ่ง ชั่วโมงเข้ากลางให้ได้มากๆ ถ้า
ทำได้แบบนี้ ชีวิตของเราในการที่เข้ามาเป็นสมาชิกในองค์กรก็จะ
สมบูรณ์ขึ้น

คุณครูไม่ใหญ่

จะถึงเป้าหมายได้ ใจต้องไม่อยาก...หยุดอย่างเดียว

ตั้งใจฝึกหยุด ฝึกนั่ง อย่างถูกหลักวิชา ฝึกซ้ำๆ อย่าให้ใจมีอะไรเหนียวรั้ง จนสามารถวัด...จึก! ไปที่กลางกายอย่างสบายๆ อย่างถูกหลักวิชา ให้ไปในเส้นทางที่เราคุ้น ในเส้นทางสายกลาง เส้นทางนี้เราต้องคุมให้ได้ตลอด ให้ใจละเอียดเพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ ทำให้ถูกหลักวิชา ไปจุดที่ง่าย จุดที่เราทำได้ไปก่อน เป้าหมายของเรา คือ ทำให้ละเอียดที่สุด ให้อุ่นในเส้นทางสายกลาง ให้ชำนาญ ทำให้ละเอียดเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ หยุดนิ่งมีความสำคัญ ต้องอาศัยจิตที่บริสุทธิ์ในการหยุดนิ่ง จิตจึงมีพลัง จิตมีความสุข มีความบริสุทธิ์ มีจิตเกษม ทำตรงนี้ให้คล่อง ให้ชำนาญ ให้มีองค์ประกอบครบ ถ้ารู้ตัวว่าทำผิดวิธี ก็ปัดชิว! ทิ้งไปเลย อย่าไปเสียดาย พร้อมทั้งจะเริ่มต้นใหม่เสมออย่างถูกหลักวิชา

อย่าตั้งใจกันมากเกินไป การที่เราไปเร่งอยากให้มีประสบการณ์ภายใน...จะทำให้จิตเราไม่ละเอียดเพราะความอยาก อยากไปนิพพานนั้นเป็นเป้าหมายที่ดี แต่ถ้ามีความอยากก็ไปไม่ได้ ความอยากเป็นสมุทัย คือ บ่อเกิดแห่งทุกข์ อยากได้ อยากมี อยากเป็น ความอยากเป็นอุปสรรคต่อการเข้าไปสู่ความละเอียด

เลิกอยาก ลาหยอก นี่ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ ซึ่งความอยากก็จะมี ความละเอียดเป็นขั้น ๆ ไป เราตั้งเป้าหมายแล้วว่าจะไปถึงเป้าหมายให้ได้ แต่เราจะไปถึงเป้าหมายได้...เราจะต้องไม่อยาก ต้องหยุดอย่างเดียว...จึงจะเป็นตัวสำเร็จ ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านกล่าวเอาไว้

อยากทำความดีเป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าจะไปสู้ที่ดี ๆ ต้องหยุดอย่างเดียว เราตั้งเป้าหมายอยากเห็นอยากมีประสบการณ์ภายใน อยากศึกษาวิชาธรรมกายเป็นสิ่งที่ดี...เป็นการตั้งเป้าหมาย แต่ถ้าเราเริ่มนั่ง เราต้องตัดความคิดนั้นออกไป ก่อนที่มันจะเข้าไปปรุงอยู่ภายในใจของเรา เราต้องมีความเพียร “ภาวนิตา พะหุลีกะตา” ทำซ้ำ ๆ บ่อย ๆ เก็บชั่วโมงนั่งเยอะ ๆ ให้จิตเราละเอียด เห็นองค์พระภายใน และสะสมองค์พระภายในให้เพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ

หยุดนิ่ง...เดียวองค์พระท่านก็จะมาให้เราเห็นเยอะ ๆ และการที่ท่านมาให้เราเห็นเยอะ ๆ ท่านก็เอาอานุภาพมาให้เรา เราต้องเป็นผู้รับที่ดี นิ่งให้ถูกใจท่าน...โดยการทำเฉย ๆ จะได้มีองค์พระภายในสะสมมากขึ้นไปเรื่อย ๆ แต่จะยากก็ตรงองค์แรกนี่แหละ เพราะความอยากได้...จึงทำให้จิตเราไม่อินโนเซ็นท์ นั่งธรรมะพอหลับตาก็ให้ปล่อยวางเข้าไปสู่ภายในเลยนะ

คุณครูไม่ใหญ่

คุมกลางได้ ใจต้องบริสุทธิ์ ต้องหยุดนิ่งอย่างเดียว

ทำให้ถูกหลักวิชานะ เริ่มในจุดที่ง่ายที่สุด จุดที่เราพึงพอใจที่สุด หรือวิธีการที่เราพึงพอใจที่สุด จะนำใจเรานิ่งเข้าไปสู่ภายในได้ แม้ตอนนี้ยังไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร เพราะเรายังฝึกหยุดฝึกนิ่งกันอยู่ ยังละเอียดไม่ทันคนอื่นก็ไม่ใช่ไร ช้าหน่อยก็ไม่ใช่ไร แต่เราต้องทำตรงจุดที่เราสบายใจ ชอบตรงไหนก็ทำอย่างนั้นไปก่อน ให้องค์ประกอบครบ เป้าหมายของเรา คือ การเข้ากลางสู่ภายใน และคุมเส้นทางสายกลางให้ได้ เส้นทางแห่งความบริสุทธิ์ **จิตต้องบริสุทธิ์** **จึงจะไปสู่เส้นทางนี้ได้ จะบริสุทธิ์ได้ต้องหยุดนิ่งอย่างเดียว** อย่างถูกหลักวิชา

ถ้ากายไม่สบาย ใจไม่สบาย อย่าฝืนต่อไป ค่อยๆ ปรีดตามานิดๆ และพร้อมที่จะเริ่มต้นใหม่อย่างง่ายๆ จะกี่ ๑๐ ครั้ง ๑๐๐ ครั้ง ๑,๐๐๐ ครั้งก็ตาม เราจะฝึกซ้ำๆ จนกว่าเราจะทำได้ วางใจเป็นนิ่งเป็น นุ่มเป็น เดี่ยวประสบการณ์ภายในก็จะเกิดขึ้นซ้ำๆ จากยากก็จะไปง่าย จากง่ายก็ง่ายเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงจุดที่ใจเราหยุดนิ่งได้สนิทสมบูรณ์ ๑๐๐ เปอร์เซนต์

องค์ประกอบครบ คือ กายก็สบาย ใจก็สบาย มีความสุข มีความบริสุทธิ์ ที่เราอมรับว่าเราบริสุทธิ์แม้ยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์ก็ตาม คือ ใจมันจะเกลี้ยงๆ ไม่ไปเกาะ ไปเกี่ยว ไปเหนียว ไปรั้งเรื่องอะไรเลย ใจจะเกลี้ยงๆ แล้วก็มีมีความสุขที่เราอมรับว่าเออ นี่มีความสุข คือ กายสบาย ใจสบาย อยากอยู่กับอารมณ์นี้ไปนานๆ ไม่ว่าจะมีความสุขให้ดู หรือไม่มีให้ดูก็ตาม เราก็อยากจะอยู่กับอารมณ์นี้ไปนานๆ อยากนั่งไปนานๆ ซึ่งเป็นเครื่องวัดว่าเรามาถูกทางได้ระดับหนึ่งแล้ว ต้องจำเอาไว้นะ

ฝึกซ้ำๆ ปล่อยืด...จึก! ไปภายในอย่างง่าย

วันเวลาหมดไปเร็ว เดี่ยวก็เที่ยงคืนแล้ว ต้องชวนขวยตั้งใจนั่งธรรมะกันนะ ทำความเพียรอย่างถูกหลักวิชา ฝึกซ้ำๆ จนสามารถปล่อยืด...จึก! ไปภายในอย่างง่าย ๆ สบาย ๆ อย่าลืมนะ อย่าลืมทำจุดที่ง่ายสำหรับเราไปก่อน ไม่ทันคนอื่นก็ไม่ใช่ไร ให้เตือนตนเองทำให้ถูกหลักวิชา เป้าหมายของเรา คือ เข้าไปสู่ภายใน ในเส้นทางกลางของกลางไปเรื่อย ๆ ด้วยจิตที่สะอาด บริสุทธิ์ มีความสุข เราต้องคุมเส้นทางสายกลางนี้ให้ได้ ให้เป็นเส้นทางบริสุทธิ์อย่างแท้จริง ไม่มีอะไรมาเจือปนเลย ทำให้ถูกหลักวิชาในทุกขั้นตอนสอนตนเองให้ได้

ต้องมีวินัยในการรักษาศีลให้ได้ตลอดไป กาย วาจา ใจจะได้ใสสะอาดบริสุทธิ์ และใจจะได้ไม่ไปสนใจเรื่องราวต่าง ๆ ภายนอกที่เป็นเรื่องกะโหลกกะลา ใจจะได้กลับมาอยู่ที่ศูนย์กลางกาย และใจจะตั้งมั่นเป็นสมาธิ...รวมอยู่ที่ศูนย์กลางกายได้อย่างมั่นคง ต้องปล่อยาวให้ใจสบาย ถ้าใจปล่อยาวได้ ความสว่างภายในก็จะเกิดขึ้น และมีความสุขด้วย ปล่อยาว...ยืด...จึก! เข้าไปสู่ภายใน

ทุกคนเป็นผู้มีบุญมากนะ ที่ทั้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง วางเข้าวัดมาสร้างบารมี จะไปใช้ชีวิตในโลกก็ได้ หรือจะไปเรียนต่อก็ได้ แต่กลับไม่ไป มาอยู่ด้วยกันที่นี่ ซึ่งการเรียนทางโลกไม่ใช่เป็นการเรียนต่อนะ แต่เป็นเรียนติด เพราะการศึกษาทางโลกก็ไปต้นที่ดอกเตอร์ และก็ช่วยตัวเองให้พ้นทุกข์ไม่ได้ ส่วนถ้าจะเรียนต่อจริง ๆ ต้องมาที่นี่ มาเรียนวิชาธรรมกาย เรียนไม่ซ้ำวิชาเลย ชาติหนึ่งก็ยังไม่เรียนไม่หมดเลย ถ้าเรียนต่อต้องมาที่นี่ เรียนติดต้องไปที่นี่ ชัดไหม!

คุณครูไม่ใหญ่

"บ๊ายบาย...จึก!" ๕

ใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่า ด้วยการศึกษาวิชชาธรรมกาย

วันคืนที่ล่องไป ๆ เราทำอะไรกันอยู่ เราผ่านมากี่ครั้งพรรษา กันแล้ว วันเวลาผ่านไปเร็ว ให้เราทบทวนดูตัวของเราเองว่า...เรา ใช้วันเวลาที่ผ่านไปคุ้มค่ากันหรือไม่ ใจของเราละเอียด สะอาด บริสุทธิ์ หยดยิ่งมากน้อยเพียงใด **อยากให้ใช้วันเวลาที่เหลืออยู่ ให้คุ้มค่า...ให้ใจของเราผูกพันอยู่กับการปฏิบัติธรรม**

ต้องอดทน...ตั้งใจฝึกใจให้ละเอียดกันนะ ถ้ามีความรู้สึกว่ายาก หรือตั้งใจมากจนเกินไป...ก็ให้ทำเฉย ๆ ต้องตอกย้ำซ้ำเติม ทุก ๆ วัน อย่าเบื่อที่จะฝึกกันนะ เราเป็นลูกหลานคุณยายฯ ต้อง ฝึกจิตให้บริสุทธิ์ เดินตามรอยเท้าของท่าน คุณยายฯ ท่านผ่านการ ฝึกมามากในช่วงที่ท่านแข็งแรง เรายังอยู่ในวัยที่แข็งแรง ให้ตั้งใจฝึก กันไปให้เต็มที่

ถ้าหากเรารักที่จะเข้าถึงพระธรรมกายจริง ตั้งใจที่จะศึกษาวิชชา ธรรมกายกันจริง ๆ เราต้องทำ **วันเวลาที่ผ่านไปในชีวิตแต่ละวัน อย่างมีคุณค่าด้วยการปฏิบัติธรรม** ให้ใจจดจ่อผูกพันตลอดเวลาอยู่ กับการฝึกฝนใจให้หยดยิ่ง และหมั่นสังเกตว่าทำอย่างไรเราจึงจะเข้า ถึงพระธรรมกาย ทำอย่างไรใจจึงจะหยดยิ่ง ทำอย่างไรใจเราจึงจะ อยู่ภายในตลอดเวลา เราจะกลายเป็นผู้มีการกระทำอย่างองอาจสง่า งาม กล้าที่จะแก้ไขข้อบกพร่องของตัวเองอย่างอัตโนมัติเลย เพราะ ใจมีความสุข ใจเรามุ่งที่จะเข้าถึงธรรม ใจไม่เกะ ไม่เกี้ยว ไม่เหนียว ไม่รังเรื่องอะไรเลย จะเป็นใจที่มีพละทานุภาพ ทรงพลัง อยากจะพัฒนา เปลี่ยนแปลงตัวเองไปสู่ความดีที่ยิ่งใหญ่เสมอ เพื่อให้ตนมีความ บริสุทธิ์เพียงพอต่อการรองรับวิชชาธรรมกายที่จะบังเกิดขึ้น เพราะ วิชชาธรรมกายเป็นวิชาของผู้ที่มีใจใสสะอาดบริสุทธิ์และสูงส่ง

เมื่อนั้นข้อแม้ในการทำความดีทุกรูปแบบจะหมดไป ใจจะมุ่งสร้างบารมีไปข้างหน้าอย่างไม่ถอยถอย และเพื่อมุ่งในการสร้างบารมีอย่างยิ่งยวด แม้เรามีหน้าที่ภารกิจสักเพียงไร เราจะสามารถมีกุศโลบายที่ดีในการประคับประคองใจของตัวเองให้อยู่ในกระแสธารแห่งบุญ ทำให้ให้หยุดนิ่งภายในไปพร้อมๆ กับรับบุญอย่างมีความสุข ภารกิจกับจิตใจไปด้วยกัน หากเรารักและสมัครใจที่จะเข้าถึงพระธรรมกายภายในอย่างแท้จริงแล้ว ชีวิตเราจะได้รับการพัฒนาไปสู่สิ่งที่ดีอย่างมีความสุข

เมื่อเราเข้าใจอย่างนี้แล้ว ให้ทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นเครื่องกังวลใจ ที่ทำให้ใจไม่เป็นสุข ทิ้งให้หมดจากใจ แล้วทำให้ใจให้ใสบริสุทธิ์ให้เอาใจนิ่งเฉยๆ อยู่ตรงนี้ ทำให้หนึ่งๆ อย่างเดียว ทำให้หนึ่งๆ เฉยๆ อย่างเดียว ไม่ช้าจะเข้าถึงสิ่งที่มีอยู่แล้วในตัว ตั้งแต่จะเห็นดวงธรรม จะเห็นกายภายใน จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายภายในกันทุกคน

ด้วยอานิสงส์ผลบุญที่ทุกคนได้มาตั้งใจสร้างบารมีอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน โดยไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง และเงื่อนไข ตามเส้นทางของพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมาร ขออานิสงส์อานุภาพแห่งบุญนี้ให้พวกเราทุกคน บริสุทธกาย บริสุทธวาจา บริสุทธใจให้กาย วาจา ใจ ธาตุธรรม เห็น จำ คิด รู้ สะอาดบริสุทธิ์ เหมาะสมที่จะเป็นภาชนะรองรับบุญใหญ่ รองรับวิชาธรรมกาย ให้เราได้เข้าถึงวิชาธรรมกาย ให้มีรู้มีญาณแม่นยำ...อย่างถูกต้องร่องรอยตรงไปตามความเป็นจริงทุกประการเทอญ

คุณครูไม่ใหญ่

เรามาเพื่อมุ่งทำประโยชน์ ไม่ใช่มาเพื่อผลประโยชน์

โอวาทต้องทบทวนอยู่เสมอๆ เลย เพื่อเตือนความไม่จำ ไม่เช่นนั้นพออยู่ไป...ใจหลุดจากเป้าหมายและมโนปณิธาน จะได้กระตุ้นจิตได้สำนึก ซึ่งเราจะประมาทไม่ได้เลย ต้องสอนตัวเองให้ดี ใครก็สอนไม่ดีเท่าที่ตัวเราสอนตัวเอง

วิถีขององค์กรเราเป็นวิถีที่เรียบง่าย ไม่ซับซ้อน เป็นองค์กรที่ใสๆ ไม่ใช่ซับซ้อน ไม่ใช่ซิกแซก มุ่งทำเพื่อประโยชน์ ๓ คือ ๑. ประโยชน์ในปัจจุบัน ๒. ประโยชน์ในภายภาคหน้า และ ๓. ประโยชน์อย่างยิ่ง ไม่ใช่มาเพื่อผลประโยชน์ ถ้าใครมาเพื่อผลประโยชน์ก็ต่างคนต่างไป เพราะหมู่คณะเราต้องเป็นต้นบุญ ต้นแบบของชาวโลกทั้งหลาย

เพราะฉะนั้นสมาชิกทุกคนในองค์กรต้องมีใจที่ใสสะอาด บริสุทธิ์ มีมโนปณิธาน มีเป้าหมายอุดมการณ์เดียวกันในการสร้างบารมี และอยู่ด้วยกันอย่างผาสุก ส่วนใครที่มีความเห็นต่าง มาอยู่ในองค์กรเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ ก็ให้ต่างคนต่างแยกย้ายกันไป แต่ไม่ได้โกรธกัน

ต้องทบทวนตัวเราเองว่า “เราเป็นอย่างนั้นไหม” เพราะอยากที่จะกระตุ้นเตือนจิตได้สำนึก ในความตั้งใจที่เข้ามาสร้างบารมีของทุกคน เพราะอุดมการณ์ทุกอย่าง วางทุกสิ่ง แล้วก็เข้ามาอยู่วัดด้วยกัน ที่เตือนก็เพราะรักและปรารถนาดีจริง ๆ

คุณครูไม่ใหญ่

องค์กรเราเป็นองค์กรแห่งความสุข ความบริสุทธิ์

เห็นภาพที่พระมหาเถระ ทั้งพระภิกษุ สามเณร และสมาธิก ในองค์กร มาสวดมนต์ นั่งสมาธิร่วมกันแล้วปลื้มมาก มีบุญมากนะ ทุกอย่างพร้อมสะดวกสบาย ไม่เหมือนยุคที่บุกเบิกสร้างวัด เหนื่อย มาตลอดชาติ

โอวาทต้องทบทวนกันอยู่เป็นประจำ ไม่เช่นนั้นจะลืม ซึ่งไม่ใช่ เพื่อใคร ก็เพื่อตัวเราเอง วันเวลาผ่านไปแต่ละวัน ก็จะออกพรรษา แล้ว ให้ใจมีความสะอาดบริสุทธิ์เพิ่มขึ้น ให้เอาใจมาอยู่กับเนื้อกับตัวกัน ใจอยู่กับเนื้อกับตัวนี้ดีนะ ใจอยู่กับเนื้อกับตัวนี้แหละสำคัญมาก เพราะในตัวเป็นแหล่งแห่งความสุข

ถ้าเอาใจไปอยู่นอกตัว ปล่อยใจไปเรื่อยเปื่อยก็ไม่มีความสุข พอไม่มีความสุขก็ไปเจอความทุกข์ เราเข้ามาสู่องค์กรเพื่อทำให้ใจมีความสุขนะ องค์กรเราเป็นองค์กรแห่งความสุข

ใจจะมีความสุขได้ก็ต้องปล่อยวาง วิต...จิก! มาที่กลางกาย อย่างสบายๆ ให้ความละเอียดของใจเพิ่มพูนมากขึ้นในทุกๆ วัน ฝึกใจให้บริสุทธิ์ เพราะถ้าใจไปเกาะติดอยู่กับสิ่งที่บริสุทธิ์ ใจก็จะบริสุทธิ์ตามไปด้วย แล้วความสุขความบริสุทธิ์ก็จะเกิดขึ้น

ในช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาที่สำคัญจริง ๆ ให้จิตมีแต่ความบริสุทธิ์ล้วนๆ อะไรที่ดึงใจให้ไม่บริสุทธิ์...อย่าไปทำ ให้ออกห่างกันนะ

คุณครูไม่ใหญ่

ฝึกช่วงสั้นได้เรื่อยๆ...ก็จะได้ช่วงยาว

ให้ฝึกเอาใจมาอยู่กับเนื้อกับตัว พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านก็สอนให้เอาใจมาอยู่กับตัว ใจจะได้ไม่ฟุ้งออกไปนอกตัว พอรู้ตัวว่าใจหลุดออกไปนอกตัว ก็ให้รีบดึงใจกลับมา ซึ่งใหม่ๆ ก็จะได้ช่วงสั้นๆ แต่พอค่อยๆ ฝึกไปเรื่อยๆ ก็จะได้ช่วงยาวขึ้น แล้วก็จะสามารถเอาใจอยู่กับตัวได้ตลอดเวลา ฝึกไปเรื่อยๆ จนใจสามารถคุมกายได้ ค่อยๆ ฝึกไป ทำให้ถูกหลักวิชา ได้แค่ไหนก็เอาแค่นั้นไปก่อน จิตก็จะค่อยๆ บริสุทธิ์ขึ้น

องค์กรเราให้มีแต่ผู้ที่มีความบริสุทธิ์ กาย วาจา ใจ...มีใจใสๆ ไม่ซิกแซก ไม่ซับซ้อน ให้มีอุดมการณ์ ให้มีมโนปณิธานอันยิ่งใหญ่ที่จะไปปราบมารประหารกิเลสให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ มุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ให้มีแต่ผู้ที่มีหัวใจแบบนี้กันทั้งองค์กรเลย และให้เราตั้งใจกันให้ดีนะ บุชาธรรมคุณยายฯ ทำใจให้สะอาดบริสุทธิ์ สวดธรรมจักรนั่งธรรมะเพื่อบูชาธรรมท่านกันนะ

คุณครูไม่ใหญ่

ทบทวนตัวเองให้ได้คิด...แล้วเราจะคิดได้

อยากให้ทบทวน สำนวนตัวเองว่า วันเวลาที่ผ่านไปจนมาถึงวันนี้...ตัวเราเองดีขึ้น เสมอตัว หรือแย่ลงไปจากความมุ่งมั่นตั้งใจดั้งเดิมก่อนที่จะเราจะเข้ามาสู่นองคฺกร และพอวันเวลาผ่านไป...จิตใจของเราย่ำแย่หรือดีขึ้นมาน้อยเพียงใด ซึ่งเมื่อเราทบทวนจะทำให้เราได้สำนวนตัวเราเอง

การทบทวนตัวเองเพื่อให้เราได้คิด ถ้าได้คิด...ก็คิดได้ เป็นการทําวินยำนินพณธ์ของตัวเราเอง เราต้องสอนตัวเอง แจ่มแจ้งด้วยตัวเราเอง ไม่มีใครสอนตัวเราเองได้ดีเท่ากับสอนตัวเราเอง

คุณครูไม่ใหญ่

เวลาผ่านไป...ใจเราต้องละเอียดขึ้น

เราต้องทบทวนตัวเอง สอนตัวเอง ไม่มีใครสอนตัวเราได้ดีเท่ากับเราสอนตัวเอง ให้ตั้งใจฝึกจิตของเราให้บริสุทธิ์ยิ่งขึ้นไปเรื่อย ๆ สิ่งไหนที่ทำให้จิตเราไม่บริสุทธิ์...ก็ต้องออกห่าง ให้เตือนตัวของเราเอง ยิ่งในยุคนี้ สื่อต่างๆ คอยที่จะดึงใจของเราให้ออกห่างไปจากแหล่งของความบริสุทธิ์

ฉะนั้น..เราต้องหมั่นรักษาใจของเราให้บริสุทธิ์ให้ได้ตลอด แม้เราจะมีภารกิจงานหยาบ แต่ก็อย่าดูเบาในเรื่องของการนั่งธรรมะ ให้ตั้งใจฝึกใจให้ละเอียดกันขึ้นไปเรื่อย ๆ เพราะเราจะได้มีที่พึ่งภายในกันจริง ๆ เมื่อกาลเวลาผ่านไปใจของเราก็ต้องละเอียดยิ่งขึ้นไป ซึ่งการที่เรามาอยู่ในองค์กรก็เพื่อวัตถุประสงค์นี้

คุณครูไม่ใหญ่

ต้องปลื้มในทุกขั้นตอนของภารกิจ

ให้บททวนตัวเอง...สอนตัวเองว่า “เราเข้ามาสู่องค์กรนี้เพื่ออะไร” เป็นการตอกย้ำในปณิธานเดิม เพราะเมื่อกาลเวลาผ่านไป บางทีเราอาจจะลืมกันไปแล้ว ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อตัวเราเอง และเป็นประโยชน์ต่อทุกคนในองค์กร เป็นการตอกย้ำเป้าหมายให้มั่นคง

ภารกิจกับจิตใจต้องไปด้วยกัน เราต้องปลื้มในทุกๆ ขั้นตอนของภารกิจ ไม่ใช่สำเร็จแล้วเราค่อยปลื้ม ต้องมีความสุขกับภารกิจที่ได้รับมอบหมาย แม้ภารกิจตอนนั้นจะยังไม่สำเร็จ ไม่ต้องไปคิดว่าภารกิจสำเร็จแล้วจึงค่อยปลื้ม ต้องปลื้มในทุกช่วงขณะจิต จะได้มีกำไร ไม่ขาดทุน อย่างนี้จึงจะถูกหลักวิชา

คุณครูไม่ใหญ่

พระภิกษุและสามเณร คือ เนื่อนาบุญต้องให้ความสำคัญ

เราต้องให้ความสำคัญกับพระภิกษุและสามเณร ท่านเป็นบุคคลที่ควรบูชา ท่านเป็นเนื่อนาบุญของโลก ดุอย่างสามเณรคุณนันทะ สามารถแก้ไขพระพุทธศาสนา ทำให้พระพุทธศาสนาหวนคืนกลับมาในประเทศศรีลังกาได้ เราต้องยกย่องเทิดทูน เพราะฉะนั้นรูปภาพต่างๆ ที่ออกไปต้องให้ดูเนียบ ฉะียบทุกภาพ ถ้าเป็นภาพวาดก็ให้เป็นภาพวาด ถ้าเป็นภาพถ่ายก็ต้องให้เนียบ ให้ชัดเจน ไม่คลุมเครือดูแล้วสง่างามและสูงส่ง เราต้องให้ความสำคัญก่อนคนอื่นจะได้เห็นความสำคัญตาม ถ้าเราไม่ให้ความสำคัญ คนอื่นก็ไม่ให้ความสำคัญ ถ้าเกี่ยวกับพระกับเณรต้องระมัดระวังให้ดี ไม่อย่างนั้นจะเป็นบาปนะ

คุณครูไม่ใหญ่

เราเกิดมาเพื่อเป็นพระภายใน

เราเกิดมามีเป้าหมายที่จะเอากายหยาบมาทำความบริสุทธิ์ หนึ่งให้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน เพื่อที่เราจะได้พ้นจากสิ่งที่เขабังคับบัญชาเอาไว้ และใจของเราจะได้หลุดจากความโลภ ความโกรธ และความหลง

ในตอนนี...เรายังมีกายหยาบที่แข็งแรงที่จะสู้กับกิเลสได้ เพราะฉะนั้น...เราอย่าเอาใจไปติดกับเรื่องอะไรภายนอก เพื่อให้ใจของเราอยู่กับตัว พอใจอยู่กับตัวนานๆ เข้า ความสงบและความสว่างก็จะเกิดขึ้น แล้วความบริสุทธิ์ก็จะตามมา คือ จากที่เราเคยมืดก็จะสว่าง หรือจากที่เราเคยสว่างอยู่แล้วก็จะสว่างมากขึ้น จนกระทั่งดวงธรรมและองค์พระเกิดขึ้น ซึ่งเราทุกคนนั้นไม่ว่าหญิงหรือชายล้วนเกิดมาเพื่อเป็นพระภายในกันทั้งสิ้น

คุณครูไม่ใหญ่

ให้ลูกปลื้มใจว่า...ตัดสินใจถูกแล้ว

ลูก ๆ ที่สละชีวิตเข้ามาสร้างบารมีอยู่ในองค์กรยาวนานจนเป็นรัตตัญญูนั้นถือว่า “เป็นผู้มีหัวใจมหัศจรรย์” เพราะรู้ว่าทางโลกไม่ใช่งานที่แท้จริง แต่งานที่แท้จริงนั้น คือ งานสร้างบารมี ซึ่งผู้ที่มีบารมีแก่ ๆ และมีดวงปัญญาเท่านั้น จึงจะรู้ว่า “ต้องใช้ทุกอนุวินาทีอย่างไรให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด เพื่อเดินตามรอยพระบรมโพธิสัตว์”

ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้นง่าย ๆ เลย เพราะเป็นโอกาสและบุคคลอสังขารนั้นจะต้องสร้างบารมีมายาวนานนับภพนับชาติไม่ถ้วน จึงจะมีหัวใจอันยิ่งใหญ่ได้ขนาดนี้

ลูก ๆ ทุกคนไม่ใช่หมดทางไปในทางโลก แต่เลือกที่จะเดินตามรอยของผู้รู้และพระบรมโพธิสัตว์ทั้งหลาย เพราะมองเห็นด้วยปัญญาว่า “แม้จะใช้ชีวิตทางโลกอย่างยิ่งใหญ่เพียงใดก็ไม่ได้มีโอกาสสร้างบารมีอย่างเต็มที่เต็มกำลัง แต่การเข้ามาสร้างบารมีอยู่ในองค์กรนั้น บุญบารมีเกิดขึ้นทั้งวันทั้งคืน ทั้งหายใจเข้า และหายใจออก คือ ทุก ๆ อนุวินาทีล้วนเป็นทางมาแห่งบุญทั้งสิ้น”

ดังนั้นให้ลูก ๆ ปลื้มใจเถิดว่า...ตัดสินใจถูกแล้วที่เป็นต้นบุญต้นแบบให้กับคนรุ่นหลัง ซึ่งทั้งเทวดา พรหม อรูปพรหม และพระนิพพานท่านก็ยกย่องสรรเสริญ ชื่นชม และอนุโมทนา อีกทั้งลูก ๆ ยังอยู่ในสายตาของภาคิโปรด ภาคปราบ รวมทั้งผู้มีรู้มีญาณและมีอำนาจ

เพราะฉะนั้น จะหาคนแบบนี้ได้ที่ใด คือ ทัวทั้งแสนโกฏิ
จักรวาลอนันตจักรวาลหาไม่มีเลย ซึ่งลูก ๆ ที่รักทั้งหลายได้สะสม
ธาตุแห่งความบริสุทธิ์ไว้ในใจ จนทำให้พญามารไม่สามารถส่ง
ฤทธิ์ส่งเดชมาถึงได้ และเป็นผู้ที่ทำให้พญามารขนพองสยองเกล้า
เพราะไม่ติดในสิ่งที่พญามารทำเอาไว้..ติดแต่บุญบารมีอย่างเดียว

ดังนั้นลูก ๆ ที่สละชีวิตเข้ามาสร้างบารมีอยู่ในองค์ยาวนาน
จนเป็นรัตตัญญู จึงเป็นผู้ที่สมควรแก่การอนุโมทนาสาธุการเป็น
อย่างยิ่ง

คุณครูไม่ใหญ่

ช่วงชีวิตที่ดีที่สุด ต้องใช้เพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย

ช่วงชีวิตที่ดีที่สุดของลูกพระทุกคน คือ ช่วงที่ลูก ๆ ได้มีโอกาส มาดักตวง และเติมความบริสุทธิ์ให้กับตัวเอง คือ ช่วงที่เป็นนักบวช นี่แหละ เพราะลูก ๆ จะได้เติมความบริสุทธิ์ให้กับตัวเองทุกวัน ทุกคืน ทุกเวลา ซึ่งคนหกพันกว่าล้านคนบนโลกนี้ก็อยากที่จะได้โอกาส นี่เช่นกัน ที่สำคัญลูก ๆ ทุกคนก็ยังอยู่ในวัยที่สดชื่น มีร่างกายที่แข็งแรง มีอาพาธน้อย และไม่มีเครื่องกังวลที่เป็นพันธนาการของชีวิตแบบชาวโลก ดังนั้นช่วงนี้จึงเป็น**ช่วงชีวิตที่ดีที่สุด ที่ลูกควรจะใช้ เวลามาศึกษาและฝึกฝนอบรมตัวเองให้เข้าถึงพระธรรมกายภายในให้ได้**

ถ้าหากลูก ๆ ทุกคนได้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน และมีชีวิตอยู่กับพระธรรมกายตลอดเวลา ทั้งนั่ง นอน ยืน เดิน หรือทำอะไรก็ตาม ความผาสุกก็จะเกิดขึ้น เพราะรากฐานจิตใจของเราเป็นธรรมกาย ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดแห่งความสุข แล้วเราก็จะมีแต่ความยิ้มแย้มแจ่มใส ให้ความรัก และความปรารถนาดีซึ่งกันและกัน

สิ่งนี้แหละเป็นสิ่งที่หลวงพ่อยากให้ลูกทุกคนได้ตระหนักกัน เอาไว้ เพราะไม่มีภาพใด ๆ ในโลกจะงดงามเท่ากับภาพของคน ที่เข้าถึงพระธรรมกายแล้วมารวมกันเป็นหนึ่ง มีแต่ความผาสุก และมีแต่รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้า

ยิ่งถ้าเป็นนักบวชด้วยแล้ว ยิ่งเป็นภาพที่งดงามที่สุดเลย คือ
งดงามยิ่งกว่าภาพเพชรนิลจินดา หรือภาพธรรมชาติทั้งหมด ซึ่งถ้า
หากลูกๆ ทุกองค์ได้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน สิ่งนี้ก็จะปรากฏ
เกิดขึ้นบนโลก ฉะนั้นลูกทุกองค์อย่าได้เกียจคร้านในการทำความ
เพียรกัน รวมทั้งลูกๆ สมาชิกทุกคนในองค์กรด้วยนะ

คุณครูไม่ใหญ่

การปฏิบัติธรรม คือ ชีวิตจิตใจ

“การปฏิบัติธรรม” ถือเป็นชีวิตจิตใจของนักบวช และลูก ๆ ทุกคนในองค์กร ซึ่งเราจะต้องยึดเรื่องนี้เป็นหลักเลย ส่วนเรื่องอื่น ๆ นั้นเป็นเรื่องรอง คือ ไม่ว่าเราจะมีภารกิจอันใดตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเข้านอน แต่เราก็จะต้องฝึกฝนใจให้หยุดให้นิ่งอยู่ภายใน และฝึกวางใจที่ศูนย์กลางกายให้เป็น

ถ้าหากเราฝึกฝนบ่อย ๆ เข้า เราก็จะเกิดความคุ้นเคย แล้วใจของเราก็จะหยุดนิ่งอยู่ภายใน จนทำให้สิ่งที่เราเคยรู้สึกว่ายาก กลับง่ายขึ้น หรือจากที่เราเคยมืดก็จะสว่าง จากที่เราเคยฟุ้งก็จะ เป็นสมาธิ จากที่เราเคยมีทุกข์ก็จะมีสุข และจากที่เราเคยยึดอัดก็ จะเบิกบาน ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับว่า “เราจะเอาจริงแค่ไหน” เท่านั้นเอง

คุณครูไม่ใหญ่

จงภูมิใจในชีวิตที่แตกต่างจากชาวโลก

ลูก ๆ ทุกคนเป็นผู้ที่มีบุญมาก เพราะชีวิตของลูก ๆ อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เป็นบุญเป็นกุศลทั้งนั้น ซึ่งแตกต่างจากชีวิตของชาวโลกที่ส่วนใหญ่เมื่อตื่นขึ้นมาแล้วก็ไม่มีโอกาสที่จะคิดเรื่องกุศลธรรม เพราะมัวแต่คิดเรื่องการเตรียมตัวไปทำมาหากิน เพื่อให้ได้ปัจจัยสี่มาหล่อเลี้ยงชีวิตของตนเองและครอบครัวเท่านั้น

ชีวิตของชาวโลกนั้นจึงต้องต่อสู้มากมายเลยทีเดียว ตั้งแต่ตื่นนอนไล่เรื่อยไปจนกระทั่งแม้จะเข้านอนแล้วก็ยังต้องเก็บเอาไปนึกเอาไปคิดต่อ เหมือนกับคำที่เขากล่าวเอาไว้ว่า “กลางคืนเป็นคว้น กลางวันเป็นไฟ” เพราะกลางคืนก็ต้องคิดกลัดกลุ้ม ส่วนกลางวันก็ต้องดิ้นรนกันไป และยังเสี่ยงภัยกันอยู่ตลอดเวลา เพื่อที่จะให้ได้ปัจจัยสี่มาหล่อเลี้ยงชีวิต

ที่สำคัญ! การแข่งขันและการต่อสู้ในทางโลกนั้นมีแต่เรื่องทุศีลกันเป็นส่วนใหญ่ ที่จะมีศีลมีธรรมอยู่ในใจเป็นแค่เพียงส่วนน้อยเท่านั้น

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า “ลูก ๆ ทุกคนนั้นเป็นผู้ที่มีบุญมาก” เพราะสิ่งแวดล้อมของลูก ๆ ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเข้านอนนั้นอยู่ในแวดวงของศีลธรรม บุญกุศล และความบริสุทธิ์ทั้งนั้น อีกทั้งยังเกื้อหนุนให้เราได้เข้าถึงธรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่เราปรารถนาได้อย่างไม่ยากเย็นอะไรเลย เพราะฉะนั้นให้ลูก ๆ ทุกคนจงภาคภูมิใจเสียเถิด

แม้เราอาจจะขาดแคลนในเรื่องความสะดวกสบาย ความ
สนุกสนานเพลิดเพลิน หรือการตามใจตัวเองแบบชาวโลกไปบ้าง
แต่สิ่งที่เราจะได้ทดแทนกลับมานั้น มันคุ้มเกินควรเกินคาด คือ
เราจะได้รับบุญกุศลในการฝึกตัว ได้เข้าถึงความสุขภายใน ได้ความ
บริสุทธิ์ และได้ความรู้แจ้งแทงตลอดในชีวิตของเรา

คุณครูไม่ใหญ่

วันมหาปวารณา...ให้แนะนำตักเตือนกันด้วยความรัก

วันพระขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ นี้ เป็นวันมหาปวารณา เป็นวันที่พุทธบุตรที่อยู่ร่วมกันในพรรษานี้จะทำปวารณาซึ่งกันและกัน เพื่อจะได้เป็นกัลยาณมิตรให้แก่กันและกัน

เพราะฉะนั้น... ถ้าหากว่าเราได้เห็น ได้ยิน หรือเกิดสงสัยว่า “เพื่อนสหธรรมิกของเรามีข้อวัตรปฏิบัติที่ผิดแผกแตกต่างไปจาก คำสอนของพระสัมมาสัมมาพุทธเจ้า เช่น ไปทำในสิ่งที่พระองค์ทรงห้าม หรือไม่ทำในสิ่งที่พระองค์ทรงให้ทำ” เป็นต้น เราก็จะได้ อาศัยจิตเมตตาไปอนุเคราะห์และแนะนำเพื่อนสหธรรมิกผู้นั้นๆ

การแนะนำตักเตือนกันนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ นะ เพราะคนเราไม่ชอบให้ใครมาตักเตือน ถึงแม้ว่าคนนั้นจะสามารถทนเรื่องอย่างอื่นได้หลาย ๆ เรื่อง ไม่ว่าจะเป็นทนหนาว ทนร้อน ทนฝน ทนนั่น ทนนี ทนได้สารพัด หรือแม้กระทั่งความอดอยากยากจนนี้ก็ทนได้ แต่พอมีใครมาตักเตือนเท่านั้นแหละ...ทนไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่คนมาตักเตือนนั้นเขาก็ตั้งใจดี

เพราะฉะนั้นจึงต้องมีการปวารณาซึ่งกันและกันว่า...ถ้าหากเห็นว่าอะไรจะชักนำทำให้เป้าหมายเปี่ยงเบน หรือเห็นข้อบกพร่องผิดพลาดประการใด ขอความกรุณาช่วยแนะนำตักเตือนด้วย เพราะตัวเราเองก็ยังไม่ได้เป็นพระอริยเจ้า และยังมีกิเลสหนา ปัญญาหยาบอยู่

ถึงกระนั้น... แม้เราจะทำการปวารณากันอย่างนี้แล้วก็ตาม แต่เราก็ต้องดูเวลาและอารมณ์ของเพื่อนสหธรรมิกด้วยว่า เขามีความพร้อมที่จะรับคำแนะนำตักเตือนจากเราไหม เพราะไม่อย่างนั้นเขาอาจจะดูเฉยๆขึ้นมาว่า “ไม่ต้องมาบอก ไม่ต้องมาสอน และไม่ต้องมาเตือนผม” นี่ขนาดเพิ่งจะปวารณากันหยกๆ นะ เพราะฉะนั้นต้องดูเวลาและอารมณ์กันให้ดี แล้วก็ใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมไปเราะะ จริง และมีประโยชน์

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า...การปวารณาถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่ดีมาก ที่เราจะได้นำตักเตือนกันด้วยความรักและปรารถนาดี เพื่อจะได้ประคับประคองกันให้อยู่ในกรอบคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็มุ่งไปสู่เป้าหมาย คือ..การสลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์

วันนี้เป็นวันสุดท้ายของการอยู่จำพรรษาแล้ว พอรุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งก็จะเป็นวันแรม ๑ ค่ำ จึงจะออกพรรษา หลวงพ่อขอให้ทุกคนสมหวังในการมาบวชคราวนี้ ที่ตั้งใจจะทำพระนิพพานให้แจ้ง และสลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์

คุณครูไม่ใหญ่

ดีทั้งหมดรวมประชุมอยู่ในพระธรรมกาย

เรามาเกิดเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง หรืออย่างน้อยก็เกิดมาสร้างบารมี หรือแสวงหาความสุขที่แท้จริง ที่ถูกต้อง ซึ่งทั้งหมดที่เราปรารถนานั้นอยู่ในตัว ไม่ใช่ นอกตัวเลย **หลักสำคัญก็คือการเข้าถึงพระธรรมกาย** ซึ่งเป็นกายตรัสรู้ธรรม เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว

พระรัตนตรัยภายในเป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง การแสวงหาพระธรรมกายในตัวคือการแสวงหาความพอดี บางทีมีคนถามว่า “ความพอดีนั้นแค่ไหน” ซึ่งตอบยากเหมือนกันนะ แค่นี้พอดี! เพราะเราไม่รู้ว่าพอดีมันอยู่ตรงไหน เมื่อไม่รู้จักดีก็ไม่รู้จักพอ เมื่อไม่ดีก็พร่องไปเรื่อย ๆ เพราะเจอแต่สิ่งที่ไม่ดี ถ้าจะให้ดีต้องรู้จักว่าดีอยู่ตรงไหน แล้วก็ต้องวางใจให้ถูกดี แล้วก็ให้ถึงดี ถึงจะได้ดี เพราะถ้าเข้าไปถึงความพอดี **ดีทั้งหมดรวมประชุมอยู่ในพระธรรมกาย** เมื่อไปถึงตรงนี้แล้วจึงจะรู้จักพอ คือ ไม่อยากจะแสวงหาอะไรที่นอกเหนือจากนี้อีกแล้ว

ปัจจุบันที่เขาแสวงหาไปเรื่อย ๆ เพราะเจอแต่สิ่งที่ไม่ดี ไม่ดีมันก็พร่อง ถมเท่าไรก็ไม่รู้จักเต็ม ถอนเท่าไรก็ไม่รู้จักคืน กระจายอยู่ตลอดเวลา แล้วชาวโลกมักจะดับกระหายด้วยน้ำทะเล กระหายที่ก็ดื่มน้ำทะเล ดื่มเท่าไรก็ไม่หายหิว ไม่หายกระหายเพราะมันเค็ม แต่เมื่อไหร่เจอน้ำฝน เจอน้ำสะอาด เมื่อนั้นจึงจะดับความกระหายได้ ความเร่าร้อนในใจก็เช่นเดียวกัน ความกระหายที่ทำให้ใจของเราพร่องเป็นนิจจะหมดไปเมื่อเข้าถึงพระธรรมกาย ที่พระธรรมกายดี เพราะว่าท่านเป็นของแท้ เป็นแหล่งกำเนิดแห่งความสุขที่แท้จริง ไม่มีการเปลี่ยนแปลง...เป็นนิรันดร์

สิ่งภายนอกที่ชาวโลกเขาแสวงหากัน ล้วนตกอยู่ในกฎของไตรลักษณ์ จะเป็นคน เป็นสัตว์ เป็นสิ่งของ ล้วนมีการเปลี่ยนแปลง อยู่ตลอดเวลา เดี่ยวก็ผุพังไป เมื่อผุพังก็เกิดความทุกข์ แล้วพักเดียวก็หายเห่อ หายเห่อก็หาใหม่ ชีวิตก็พร่องอยู่เป็นนิจ เหมือนดุ่มกัน รั่วอย่างนั้น

ฉะนั้นการที่เราต้องมาแสวงหาพระธรรมกาย ก็คือ ต้องการแสวงหาจุดแห่งความสมดุลในชีวิต แสวงหาความพอดี เพราะเมื่อรู้จักพอแล้วชีวิตก็เต็มอิ่ม เต็มเปี่ยม ไม่ปรารถนาสิ่งใดอีกแล้ว เพราะฉะนั้นแม้ว่าออกพรรษาแล้ว เราก็ต้องตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันต่อไป เพื่อให้สมปรารถนา...เข้าถึงพระธรรมกายภายในกันทุกคนนะลูกนะ

คุณครูไม่ใหญ่

รสแห่งธรรมชนะรสทั้งปวง

“รสแห่งธรรมชนะรสทั้งปวง” เพราะความสุขที่แท้จริงที่ทุกคนแสวงหาและปรารถนานั้น มีรวมประทุมกันอยู่ในพระธรรมกายเท่านั้น และมนุษย์ทุกคนบนโลก...ทุกเชื้อชาติ ศาสนา และเผ่าพันธุ์ล้วนมีพระธรรมกายอยู่ในตัวด้วยกันทั้งสิ้น

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสเอาไว้ว่า “ความยินดีในธรรมชนะความยินดีทั้งปวง รสแห่งธรรมชนะรสทั้งปวง การประพฤติธรรมเป็นความดี การบำเพ็ญกุศลเป็นความดี การให้ความอนุเคราะห์แก่หมู่สัตว์ทั้งหลายก็เป็นความดี และธรรมที่ประพฤติดีแล้วย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรมและนำความสุขมาให้”

ดังนั้น...หลวงพ่อก็จึงมีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะให้ลูก ๆ ทุกคนได้เข้าถึงพระธรรมกาย เพื่อที่ลูก ๆ จะได้รู้จักและเข้าใจกับคำว่า “รสแห่งธรรมชนะรสทั้งปวง” นั้นเป็นอย่างไร และมีรสชาติอย่างไร เพราะรสอย่างอื่นไม่ว่าจะเป็นเปรี้ยว หวาน มัน หรือเค็มนั้น เรายังสามารถที่จะรับรู้ได้ด้วยลิ้น แต่รสแห่งธรรมต้องรับรู้ด้วยใจ และจะรับรู้ได้ก็ต่อเมื่อใจหยุด

เมื่อใจเราหยุดนิ่งแล้ว...ไม่ว่าเราจะนั่ง นอน ยืน เดิน หรือจะคิด พูด ทำอะไรก็ตาม เราจะเกิดความพึงพอใจอยู่ตลอดเวลา (หรือพูดง่าย ๆ ว่าเราจะอร่อยตลอด ๒๔ ชั่วโมงทั้งกลางวันและกลางคืน) ซึ่งไม่เหมือนกับรสเปรี้ยว หวาน มัน เค็ม ที่เมื่อเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป (คือ พอเลยมลาคอไปแล้วเราก็ลืม) แต่รสแห่งธรรมนี้

‘ไม่มีลืม! และทำให้เกิดความพึงพอใจในระดับที่พระมหากัปปิณะ ถึงขั้นรำพึงออกมาว่า “สุขจริงหนอ” เลยทีเดียว เพราะฉะนั้น รสแห่งธรรมจึงชนะรสทั้งปวง!

เมื่อใดที่เราได้รับรสแห่งธรรมแล้ว เมื่อนั้นเราจะยังประโยชน์ สุขให้เกิดขึ้นแก่ตัวเองและต่อโลก เพราะเราจะทราบชัดด้วยตัวเอง เลยกว่า สิ่งใดเป็นงานที่แท้จริงของการเกิดมาเป็นมนุษย์ และตัวเราก็จะมีมหากรุณาเกิดขึ้น คือ เรายรักตัวเองอย่างไร เราก็จะรักเพื่อน มนุษย์อย่างนั้น

ที่สำคัญ...ตัวเราเองจะมีใจมุ่งตรงต่อจุดหมายปลายทางของ ชีวิตโดยมีมรรคผลนิพพานเป็นแก่นสาร อีกทั้งยังมีความปรารถนา อยากจะให้คนทั้งโลกได้เข้าถึงพระธรรมกาย และมีความสุขเช่นเดียวกันกับตัวเรา ซึ่งความปรารถนาเช่นนี้เป็นความปรารถนาที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของเจตนาอันบริสุทธิ์อย่างแท้จริง

คุณครูไม่ใหญ่

ภายนอกเคลื่อนไหว แต่ภายในต้องหยุดนิ่ง

ตลอดทั้งวัน...ไม่ว่าเราจะทำกิจวัตรหรือกิจกรรมใดๆ ก็ตาม ให้รักษาใจของเราให้หยุดนิ่งอยู่ในกลางตัว กลางพระธรรมกาย กลางดวงธรรม หรือกลางพระรัตนตรัยที่เรากำหนดได้ในระดับที่ยังเป็นปริกรรมนิมิต **แม้ภายนอกจะเคลื่อนไหว แต่ภายในต้องหยุดนิ่ง** ให้สองสิ่งนี้ไปด้วยกันเหมือนกับเงาที่ติดตามตัวเราไป

จากประสบการณ์ภายในของผู้ที่เข้าถึงธรรมแล้ว เราได้ค้นพบว่า “การหยุดนิ่งและการเคลื่อนไหวอยู่ ณ จุดเดียวกัน” เพราะเมื่อใจหยุดนิ่งถูกส่วนแล้วใจจะเคลื่อนเข้าไปสู่ภายใน ความชัด ใส สว่าง บริสุทธิ์ ความสุขทั้งหลาย และการเห็นแจ้งรู้แจ้งจะมาพร้อมกับการหยุดนิ่ง ยิ่งเราหยุดนิ่งมากขึ้น ใจก็จะยิ่งกว้างใหญ่ ยิ่งใส สว่าง บริสุทธิ์ ผ่องใสมากขึ้น **บุคคลใดก็ตามมีสองสิ่งนี้ คือ การหยุดนิ่งและการเคลื่อนไหวไปพร้อมๆ กันอย่างนี้ “บุคคลนั้นย่อมเป็นบุคคลอัครรย์”**

ลูก ๆ เขตในทุกคนที่ให้ความสำคัญมาสดมนต์ มานั่งสมาธิร่วมกัน เป็นคนอัครรย์กันทั้งนั้นเลย เห็นแล้วปลื้ม สวดมนต์เป็นยาทา ภาวนาเป็นยากิน ทั้งกินทั้งทา ก็ทำให้หายจากโรคทางใจ โรคที่เกิดจากกิเลส หายจากโรคที่เกิดจากความอยาก เพราะความอยากเป็นเครื่องมือของพญามาร

คุณครูไม่ใหญ่

ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗...ต้นทางสู่พระนิพพาน

ลูก ๆ รู้ตัวกันไหมว่า “เป็นผู้ที่มีบุญมาก” ซึ่งใครที่มาเกิดชาตินี้แล้วได้รู้จักกับศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ คนนั้นถือว่าเป็นผู้ที่มีบุญมาก!

ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ นี่เป็นทางที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายต่างเพียรอุทิศสาหัสสร้างสมบ่มบารมิกันมานับภพนับชาติไม่ถ้วน อีกทั้งยังได้สละทรัพย์สมบัติและความสะดวกสบายต่าง ๆ ในทางโลก แม้กระทั่งสมบัติจักรพรรดิที่กำลังจะบังเกิดขึ้นภายใน ๗ วัน ก็ได้ทรงอาลัยอาวรณ์ หรือติดใจในสมบัติจักรพรรดิเลย เพื่อต้องการที่จะรู้จักกับศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นต้นทางที่จะนำไปสู่พระนิพพาน

เพราะฉะนั้น...การที่เราเกิดมาแล้วได้ยิน ได้ฟัง และได้ปฏิบัติเพื่อให้เข้าถึงศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ นี้ จึงไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่เป็นเพราะบุญในตัวที่เราได้สั่งสมมามีจำนวนมากนั่นเอง

คุณครูไม่ใหญ่

ปฏิบัติธรรม...เพื่อทำความบริสุทธิ์

“เราปฏิบัติธรรมไปเพื่ออะไร” เราปฏิบัติธรรมเพื่อทำความบริสุทธิ์บริบูรณ์แห่งการประพาสพรหมจรรย์ เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง และเพื่อสลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์ แต่ไม่ใช่เพื่ออยากเด่น อยากดัง อยากให้คนเขาชื่นชม หรืออยากได้ลาภสักการะ เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นมลทินของใจ!

ถ้าหากเกิดขึ้นเมื่อใดใจจะหยาบไม่ละเอียด ซึ่งผิดวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติธรรม ดังนั้น...เราจะต้องหมั่นตอกย้ำกับตัวเองอยู่เสมอว่า “ที่เราตัดสินใจทำทุกสิ่งในทางโลกมา...ก็เพื่อมาแสวงหาสิ่งที่ดีที่สุดซึ่งมีอยู่ภายในตัว ตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมาร”

คุณครูไม่ใหญ่

ใจที่ปลอดโปร่ง ว่างเปล่า...เกื้อหนุนให้เข้าถึงวิชาธรรมกาย

สิ่งที่จะช่วยเกื้อหนุนในการเข้าถึงวิชาธรรมกาย นอกจากความตั้งใจจริงที่จะเรียนรู้วิชาธรรมกายแล้ว ในชีวิตประจำวัน เราจะต้องทำใจให้ปลอดโปร่ง ว่างเปล่า ไม่ยึดมั่นถือมั่นกับอะไรทั้งสิ้น แล้วรักษากาย วาจา ใจของเราให้บริสุทธิ์อยู่ตลอดเวลา

ถ้าหากกาย วาจา ใจของเราบริสุทธิ์ เมื่อถึงคราวปฏิบัติธรรมก็จะทำให้เราสามารถเข้าถึงธรรมะภายในได้อย่างง่ายๆ และให้มันเตือนตัวเองอยู่เสมอว่า “สิ่งใดก็ตามที่จะทำให้ใจของเราเศร้าหมอง ขุ่นมัว..ก็พึงละเว้นสิ่งนั้น” ซึ่งทั้งหมดนี้จะเป็นประดุจกลยาณมิตรที่คอยประคับประคองใจของเราให้เข้าไปสู่ภายใน และไม่หลุดจากกลางของกลาง!

คุณครูไม่ใหญ่

ระเบียบวินัยมีไว้...เพื่ออิสรภาพที่แท้จริง

ชีวิตของพวกเราทุกคนอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เป็นบุญกุศล ถือว่าเป็นผู้มีบุญมาก เราควรจะมีความสุข และสนุกสนานกับการต่อสู้เพื่อเอาชนะใจของเราเอง

มีสิ่งที่สับสนอยู่ ๒ สิ่ง คือ สิ่งที่มีมักจะพูดกันติดปากว่า “ฉันชอบเป็นตัวของตัวเอง มีความเป็นตัวของตัวเองสูง ชอบความเป็นอิสระ ไม่ชอบอยู่ในกรอบระเบียบวินัย อยู่แล้วอึดอัด” ถ้าเราพิจารณาให้ลึกซึ้ง คำพูดอย่างนี้ ถ้อยคำอย่างนี้ “เพราะชอบความเป็นอิสระอยากเป็นตัวของตัวเอง” แต่การกระทำมักจะสวนทางกัน คือ “ชอบตามใจตัวเองมากกว่าที่จะเป็นตัวของตัวเอง” แต่ว่ามาใช้สับสนกันปนกันไปหมดแล้วตอนนี้ **ที่จริงไม่ใช่เลย** นั่นเขาเรียกว่า **“ยังอยู่ในบังคับบัญชาของเขา”** มันเป็นการตามใจตัวเอง หรือพูดเต็มๆ ว่า...**ตามใจกิเลส** หรือมารเขาบังคับให้คิดอย่างนั้น พูดอย่างนั้น แล้วก็ทำอย่างนั้น ฟุ้งซ่านเรื่อยเปื่อยกันไป อยากจะคิด อยากจะพูด อยากจะทำอะไร ก็ปล่อยตามใจกันไป คือ แพ้เขาเสียจนชินอย่างนั้น นั่นยังไม่ใช่เป็นตัวของตัวเองนะ นั่นยังไม่ใช่เป็นอิสระ

ที่เราเข้ามาอยู่ในองค์กรนี้แหละ เรากำลังจะต่อสู้เพื่อให้ได้เป็นตัวของตัวเอง เพื่อให้ตัวของเราเป็นอิสระ พ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร เพราะฉะนั้น...กฎเกณฑ์อะไรบางอย่างที่เรามีอยู่ในองค์กร เขามีเอาไว้เพื่อที่จะได้ต่อสู้กับสิ่งที่บังคับบัญชาเราอยู่ที่ทำให้เราสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง และความเป็นอิสรภาพที่จะแสวงหาความสุขได้อย่างไม่มีขอบเขต หรือความรู้ที่กว้างขวาง

ระเบียบวินัยที่มีอยู่...มีเพื่ออย่างนี้ กฎวัตรประสงค้อย่างที่อยาก
ได้ทีเดียว แต่พวกเรามากจะไม่เข้าใจกัน เพราะฉะนั้น...เวลาเจอกรอบ
ระเบียบวินัยก็รู้สึกว่ายึดอัดไม่ได้ตั้งใจ หลวงพ่อก็ยังมองไม่เห็น
ที่ใดในโลกที่มันได้ตั้งใจ ในเมื่อเรายังเป็นบ่าวเป็นทาสเขาอยู่ จะขาย
กายเดียว ขายกล้วยทอด ทำงานรับราชการ ทำงานส่วนตัว เป็น
ลูกจ้างในห้างร้านบริษัทอะไรต่างๆ เหล่านั้นมันก็มีเงื่อนไข มีกฎ
เกณฑ์ที่เราทำอะไรไม่ได้ตั้งใจ แล้วอะไรจะมอลำบากใจเท่ากับสิ่งที่
เราอยากทำแล้วไม่ได้ทำ หรือสิ่งที่ไม่อยากทำแต่กลับได้ทำ ก็เพราะ
เรายังไม่เป็นอิสระ ยังไม่เป็นตัวของตัวเอง ดังนั้น...อย่าไปสับสน
กับคำพูดอย่างนี้ พูดกันเสียเคยปาก แต่ความจริงมันอีกเรื่องหนึ่ง

ผู้ที่จะเป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเองได้ มีแต่พระอรหันต์และ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลายเท่านั้น เพราะท่านหลุดพ้นจากสิ่ง
ที่เขายับยั้งกั้นขวางเราอยู่ ดังนั้น กรอบระเบียบวินัยกฎเกณฑ์ต่าง ๆ
ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านวางเอาไว้ ที่หลวงพ่อดีวางแนวทาง
เอาไว้ ที่คณะกรรมการบริหารได้วางเอาไว้ มีวัตถุประสงค์อย่างเดียว
คือให้ทุกคนเป็นอิสระ พ้นจากบ่าวจากทาสของเขา ของพญามาร
เป็นตัวของตัวเอง

เพราะฉะนั้น...อย่ายึดติดกับกฎเกณฑ์ระบบระเบียบวินัยที่
วางเอาไว้ ที่ไม่ให้ตามใจตัวของเราเองนั่นแหละ **จงมีความสุข
และสนุกสนานกับการต่อสู้กับสิ่งที่มันเกิดขึ้นมาในใจเรา** ที่มัน
จะบังคับเราให้เป็นไปตามความปรารถนาของเขา เอาชนะมันให้
ได้ ซึ่งจะต้องประกอบไปด้วย ๒ อย่าง คือ หยาบๆ เราก็สอนตัว

เองให้ได้ ในเรื่องละเอียดก็ทำให้หยุด ให้อะไรให้เป็นสมาธิ จะได้เป็นบ่อเกิดแห่งสติปัญญา เมื่อสติปัญญาเกิดขึ้นแล้ว ปัญหาอะไรต่าง ๆ ก็จะได้หมดไป เหมือนออกจากที่มืดไปสู่แสงสว่าง

เพราะฉะนั้น...หยาบ ๆ เราก็สอนตัวเราเองว่า ถ้าวันนี้เป็นวันสุดท้ายของชีวิตเรา เราจะทำสิ่งที่ดีงามอย่างไร เพื่อที่เราจะได้เดินทางไปสู่ปรโลกอย่างเบิกบาน มีความบันเทิงอยู่ในโลกทั้งสองทั้งโลกนี้ และโลกหน้า อย่างละเอียดก็ปฏิบัติธรรมะ ทำให้หยุด ให้อะไร อย่างนี้แหละ ทำ ๒ อย่างนี้ให้ควบคู่กันไป เพราะฉะนั้น...ทำความเข้าใจให้ดีขึ้น

สำหรับบางคนที่จะเริ่มจะรู้สึกติดขัดกับกฎเกณฑ์ กฎระเบียบ ข้อบังคับ ธรรมเนียมอะไรต่าง ๆ ให้รู้ว่าเรากำลังคิดผิด ให้ปรับปรุงแก้ไข ทำความเข้าใจกันใหม่ สิ่งที่ดีถูกก็คือ จะต้องมีความสุข และสนุกสนานต่อกฎเกณฑ์ ระเบียบวินัย ธรรมเนียมต่าง ๆ ต้องต่อสู้เพื่อจะเอาชนะมัน

เมื่อเราชนะได้ นั่นแหละความสุข ความเป็นอิสระภาพก็จะเกิดขึ้น เป็นอิสระภาพที่แท้จริง เป็นตัวของเราเองที่แท้จริง ซึ่งถึงตอนนั้นเราก็จะนั่งอย่างมีความสุข นอนอย่างมีความสุข ยืนอย่างมีความสุข เดินอย่างมีความสุข เหมือนพระราชานุญาตที่ออกบวช พระมหากษัตริย์นั้นแหละ มีความสุขสนุกสนานทีเดียวว่า “สุขจริงหนอ” ก็มีตัวอย่างอยู่แล้ว

คุณครูไม่ใหญ่

เป้าหมายของเรานั้น...มันอยู่ภายใน

เราเป็นนักสร้างบารมี และเกิดมาเพื่อสร้างบารมีอย่างเดียว ซึ่งเราก็ได้สั่งสมบารมีกันมานานนับภพนับชาติไม่ถ้วนแล้ว เพราะฉะนั้น เมื่อเรามาเกิดในชาตินี้ พอเสร็จภารกิจในทางโลกแล้ว เราก็สละทั้ง ความสะดวกรสสบาย และความเพลิดเพลินทั้งหมดในทางโลก เพื่อ มาเดินสู่เส้นทางภายในกันต่อไป จนกว่าจะไปถึงจุดหมายปลายทาง นั่นก็คือ “ที่สุดแห่งธรรม”

เราทำกันมาอย่างนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีกนับภพนับชาติไม่ถ้วน เพราะ ฉะนั้น...ชีวิตของพวกเราจึงแตกต่างจากชาวโลกทั้งหลาย เพราะ ชาวโลกทั้งหลายเขายังไม่รู้อะไร เมื่อยังไม่รู้อะไร เขาก็ทำตามสิ่งที่ เขาเข้าใจ และได้รู้ได้เห็นกันไปอย่างนั้น ส่วนของพวกเรานั้นเกิด มาเพื่อสร้างบารมี และเมื่อเราถึงทุกอย่างมาสู่เส้นทางการสร้าง บารมีแล้ว เราก็ต้องทำให้บรรลุเป้าหมายให้ได้ โดยเป้าหมายของ เรานั้นมันอยู่ภายใน คือ ต้องเดินทางสายกลางเข้าไปสู่ภายในถึง จะไปสู่จุดหมายปลายทางได้ ซึ่งเราต้องจับหลักตรึงนี้กันเอาไว้ให้ ดี เพื่อที่เราจะได้สร้างบารมีกันไปได้อย่างตลอดรอดฝั่ง

เมื่อเรารู้แล้วว่า “เส้นทางที่จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรมนั้นอยู่ภายในตัว ของเรา” เราก็ควรรักษาใจไม่ให้หลุดจากศูนย์กลางภายในทุกอิริยาบถ คือ ไม่ว่าเราจะอาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน ขบฉันภัตตาหาร รับประทานอาหาร สวดมนต์ไหว้พระ เจริญภาวนา หรือปฏิบัติภารกิจอะไรก็ตาม เราต้องรักษาใจอย่าให้หลุดจากศูนย์กลางกาย อย่างนี้จึงจะเรียกว่า “เรา ได้ทำอย่างที่เราตั้งใจในการมาอยู่และมาสร้างบารมีร่วมกัน”

เพราะฉะนั้น...ใครที่พลาดพลั้งเผลอ และปล่อยใจให้เลื่อนลอย หลุดออกจากศูนย์กลางกาย ก็ต้องรีบปรับปรุงตัวของเราเองให้ดีขึ้น

ระบบระเบียบ...สำคัญต่อการสร้างบารมี

ความเป็นระบบระเบียบจะทำให้เราปลื้ม อีกทั้งผู้ที่มาในภายหลัง หรือรุ่นต่อไป เมื่อเขาได้มาเห็น ก็จะทำตามได้อย่างง่าย ๆ เพราะเขาก็แค่ทำตามรุ่นพี่เท่านั้นเอง ซึ่งการทำให้เป็นระบบระเบียบนั้นใช้เวลาเพียงแค่นาน แต่มีพลังอย่างยิ่ง และภาพที่เกิดขึ้นก็เป็นภาพที่มีคุณ เรียกว่า “คุณภาพ”

เพราะฉะนั้น...ให้ลูก ๆ ทุกคนฝึกความมีระเบียบให้เพิ่มขึ้นในทุก ๆ วัน แล้วตัวเราเองก็จะเกิดความปลื้ม ปลื้มแบบเปิ๊ ๆ อย่างเช่น เรื่องของการจัดระเบียบแถวเรียงตามส่วนสูง แม้ว่าเราจะเลือกเกิดให้สูงต่ำเท่า ๆ กันไม่ได้ แต่เราสามารถเลือกที่จะจัดแถวให้เปิ๊ได้ เพราะฉะนั้น...ต้องให้เปิ๊ในทุก ๆ กิจกรรม กิจกรรม เราจะได้ปลื้มตลอดเวลา และความปลื้มนี้แหละเป็นสิ่งที่สำคัญมากที่จะทำให้เราเป็นสุข มีจิตเกษม และนั่งสมาธิเข้าถึงธรรมได้อย่างง่าย ๆ เพราะเมื่อกายสบาย..ใจสบาย..ก็จะทำให้ใจหยุดนิ่งได้เร็ว

ดังนั้น...เรื่องความเป็นระบบระเบียบนี้จึงเป็นเรื่องที่สำคัญต่อการสร้างบารมีของเรามาก ซึ่งจะมองข้ามเรื่องนี้ไม่ได้เลย และตัวเราเองก็มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเป็นต้นบุญต้นแบบของการจัดระบบระเบียบต่าง ๆ ตามที่คุณยายอาจารย์ฯ ท่านได้ปลูกฝังเอาไว้ เพราะเมื่อคนที่มาวัดได้เห็นความเป็นระบบระเบียบ ใจของเขาก็จะเป็นระเบียบ และเห็นธรรมะได้อย่างง่าย ๆ

เพราะฉะนั้น...จะเห็นได้ว่าความเป็นระบบระเบียบนี้เป็นทางมาแห่งบุญ อีกทั้งยังทำให้ใจมีความสุขและความบริสุทธิ์อีกด้วย

คุณครูไม่ใหญ่

อิทธิบาท ๔...ฝึกจิตให้เข้าถึงธรรม

ในช่วงเวลานี้เป็นช่วงที่สำคัญ ให้ลูก ๆ ทุกคนในองค์กรตั้งใจ ฝึกหยุด ฝึกนิ่ง...ทำให้ใจให้ปล่อยวางจากเรื่องราวต่าง ๆ เดี่ยวใจจะเข้าไปสู่ภายในเอง หลวงพ่ออยากให้ลูก ๆ เข้าถึงพระธรรมกาย ภายใน และมาศึกษาวิชาธรรมกายกันจริงๆ จะได้ปลื้ม และมีความสุขเบิกบานใจ

การที่จะทำได้นั้นต้องมีอิทธิบาท ๔ มีฉันทะ...รักในการปฏิบัติ ธรรม รักที่จะเข้าถึงธรรม มีความขยันในการนั่งธรรมะ จดจำไม่เอาอะไรเลย และก็สังเกตว่าเราทำอะไร...ใจจึงจะละเอียดยิ่ง ๆ ขึ้นไป ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าการฝึกจิต การฝึกจิต คือ สุดยอดของการฝึก เราต้องให้ความสำคัญกับการฝึกจิต เดี่ยวก็จะได้เข้าถึงธรรมกันทุกคน สมกับที่เราได้ตั้งใจมาสร้างบารมีในองค์กร และถ้าใจละเอียดยิ่ง ๆ ขึ้นไป เราจะได้ไปลุยปราบพญามารด้วยกันนะลูก

คุณครูไม่ใหญ่

ไม่ฝึกใจให้หยุดนิ่ง...จะไม่มีวันได้เจอความสุขภายใน

ไม่มีอะไรจะประเสริฐเท่ากับการฝึกจิตให้หยุดนิ่ง ใจหยุดนิ่งได้นั้น ยิ่งใหญ่กว่าการเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ แต่หากลูกยังไม่นั่งธรรมะก็อย่าหวังจะได้เจอความสุขภายใน...ไม่มีวันเจอได้เลย เพราะการที่เรานั่งธรรมะก็เพื่อให้เจอกับความสุขภายใน

ถ้าเราตามจิตของเราทัน...ก่อนที่จิตจะคิดไปในเรื่องอื่น เรื่องนั้นเรื่องนี้ เรื่องรัก โลภ โกรธ หลง เราก็ปิดมันออกไปก่อน ใจจะได้อยู่กับเนื้อกับตัว ตามดูจิตดูใจไปเรื่อย ๆ เดี่ยวใจจะค่อย ๆ ละเอียดยิ่งขึ้นไปเรื่อย ๆ เพราะใจคิดได้แค่เรื่องเดียว ถ้าไม่คิดเรื่องนี้...ก็ไปคิดเรื่องโน้น เพราะฉะนั้น ให้เราคิดในเรื่องที่ทำให้ใจมีความสุขดีกว่า ให้ใจมีแต่เรื่องที่ทำให้ใจหยุดนิ่ง มีแต่เรื่องดวง องค์พระ หรือ พระเดชพระคุณหลวงปู่ อย่างนี้จึงจะถูกหลักวิชา

ถ้าไม่มีความสุข แล้วยังไม่นั่งธรรมะ อย่าว่าแต่ชาตินี้ไม่เจอความสุขเลย...จะไม่เจอความสุขเลยสักชาติ เพราะความสุขมีอยู่ทีเดียวที่เกิดจากใจหยุดนิ่ง ถ้าหลุดจากนี้ไป อย่าหวังว่าจะได้เจอความสุขเลย ซึ่งอยู่เฉย ๆ ก็มีความสุขได้โดยทำใจนิ่ง ๆ ไม่ต้องไปแสวงหาอะไรเลย เพราะพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า “นตฺถิ สนฺติปริ สุขํ” ความสุขที่แท้จริง หรือ สุขอื่นนอกจากใจหยุดนิ่งนั้นเป็นไม่มี

ถ้าเราไม่ทำใจให้หยุดนิ่ง แล้วเจอความสุขได้นะ จะหาใครทรมานให้เลย หยุดนิ่งจึงมีความสำคัญมาก ลูก ๆ มีบุญมากที่ได้มารู้จักกับสุดยอดวิชา เพราะฉะนั้น...ถ้าไม่เข้าใจหลักวิชา โอกาสที่จะเจอความสุขมันจะยากมาก ดังนั้นเราต้องกวัดข้นตัวเราเอง ทำใจให้หยุดนิ่งให้เจอกับความสุขภายในกันทุกคน

คุณครูไม่ใหญ่

“บ่อเกิดแห่งความสุข” ๕

ให้มีความตั้งใจให้แน่วแน่...ที่จะเข้าถึงธรรม

การที่เราได้ตัดสินใจถึงทุกสิ่งทุกอย่างในทางโลก ทั้งความสนุกสนานเพลิดเพลิน ความสะดวกสบาย การทำมาหากินต่าง ๆ ทั้งลาภ ยศ สรรเสริญในทางโลก เราทั้งได้ทุกอย่าง ก็เพราะว่าลูกทุกคนได้พิจารณาเห็นว่า ทางโลกนั้นไม่ใช่ทางที่เราจะสร้างบารมีให้สะอาด บริสุทธิ์ บริบูรณ์ ดังเช่นเพชรที่เจียรไนแล้วได้เลย เพราะต้องอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีแต่ผู้ทุศีลเป็นจำนวนมาก แต่ผู้มีศีลเป็นจำนวนน้อย

เราทั้งสี่เหล่านั้เข้ามาสู่ในองค์กรณี มีวัตถุประสงค์ประการแรก ที่จะมาศึกษาวิชาธรรมกาย เพื่อที่จะได้รู้แจ้งเห็นจริงในชีวิตของตัวเอง และทำเป้าหมายของชีวิตให้ชัดเจน ทำพระนิพพานให้แจ้ง หรือมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม *ประการที่สอง* มุ่งมาฝึกฝนอบรมตัวของเราให้สมบูรณ์ด้วยวิชาและจรณะ *ประการที่สาม* เพื่อสร้างบารมี อะไรที่เป็นบุญเป็นบารมี เราก็จะทำกันอย่างเต็มที่โดยใช้เวลาที่มีจำกัดอยู่ในโลกนี้ หรือวันหนึ่งคืนหนึ่งให้ใจวนเวียนอยู่กับความดีกับการสร้างบารมีทุกชนิด โดยไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง และเงื่อนไขใด ๆ เลย นี่คือการตั้งใจจริงของเราตั้งแต่แรก

เราได้เข้ามาสู่องค์กรณี...ยอมรับกฎเกณฑ์ ระบบ ระเบียบ ทั้งธรรมวินัย และกฎเกณฑ์ที่หมู่คณะมอบให้ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าทำให้เราตามใจตัวเองไม่ได้ แต่เราก็เต็มใจที่จะทำ เพื่อความบริสุทธิ์ บริบูรณ์ของเรา เพื่อการสร้างบารมี ฝึกฝนอบรมตน และการศึกษาวิชาธรรมกาย

เพราะฉะนั้น...เมื่อลูกทุกคนได้มีความตั้งใจเป็นอย่างดีแล้ว
อย่าให้ใจหลุดหายไปทีอื่น ที่นอกเรื่องนอกราว ที่ไม่เป็นสาระแก่น
สาร ที่ไม่ใช่เรื่องของพระ ของเณร ของอุบาสก ของอุบาสิกา เมื่อ
ใจเราไม่หลุดหาย ใจจะหยุดนิ่งอยู่ภายใน เมื่อใจหยุดอยู่ภายในถูก
ส่วนเข้า เดี่ยวก็จะเข้าถึงสิ่งที่มีอยู่แล้วภายในไปตามลำดับที่เรา
ได้ยินได้ฟังกันบ่อย ๆ เข้าถึงดวงธรรม เข้าถึงกายภายใน เข้าถึงพระ
ธรรมกาย แล้วก็จะได้ศึกษาวิชาธรรมกาย เพราะฉะนั้น...เราต้อง
มีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะเข้าถึงสิ่งที่มีอยู่ในตัวของเราให้
ได้ ถ้าเราตั้งใจแน่วแน่ออย่างนี้ก็จะเข้าถึงจนได้

ทั้งพระภิกษุและสามเณรให้ดูแบบอย่างพระเดชพระคุณ
หลวงปู่พระผู้ปราบมาร ถ้าเราอยากเป็นอย่างท่าน เราก็ต้องทำอย่าง
ท่าน ของคุณยายก็เช่นเดียวกัน ถ้าอยากเป็นอย่างคุณยาย ก็ต้อง
ทำอย่างคุณยาย ถ้าไปทำตรงกันข้าม ก็ไม่เป็นแบบท่าน ต้นแบบมี
อย่างนี้อยู่แล้ว เป็นบรรทัดฐานเอาไว้สำหรับเทียบเคียงตัวของเรา
เองว่า “ได้ดำเนินตามรอยท่านแล้วหรือยัง” ถ้าเดินตามรอยท่าน
เราก็จะต้องเป็นอย่างท่าน คือ ไปรู้ไปเห็นในสิ่งที่ท่านได้รู้ ได้เห็น
ได้เข้าถึง และได้เป็นในสิ่งนั้น นี่คือเครื่องวัดของเรา แบบแผน
ของเรา เพราะฉะนั้น...ใครที่ยังไม่เป็นอย่างนี้ก็ให้ปรับปรุงแก้ไข
ใครที่เป็นแล้วก็ทำให้เจริญขึ้นไปเรื่อย ๆ ทำทุกวันทุกคืน อย่าได้
ทอดถอนกันนะ

คุณครูไม่ใหญ่

ทำหยุดนิ่ง...ต้องทำกันไปเป็นทีม

การที่เราเข้ามาสู่องค์กรนี้ เราจะต้องมีหัวใจเป็นดวงเดียวกัน เป็นหนึ่งเดียว ต้องรับผิดชอบร่วมกัน นอกจากภารกิจที่ได้มอบหมายจากหมู่คณะแล้ว เราก็ต้องรับผิดชอบต่อภาพรวมขององค์กรด้วย เพราะเราเป็นเจ้าขององค์กรกันทั้งหมด เราจะเอาเฉพาะกิจส่วนตัว หรือเฉพาะสิ่งที่เราได้รับมอบหมายอย่างเดียวนั้นไม่ได้เลย ต้องมองภาพรวมให้ได้ แล้วก็สวมหัวใจเป็นดวงเดียวกัน จึงจะไปกันทั้งทีมได้ นี่เป็นสิ่งที่สำคัญเลยทีเดียว

หลวงพ่อดำได้ตั้งเจตนาเอาไว้ว่า “จะมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม” ซึ่งลูกทุกคนที่เข้ามาอยู่องค์กรนี้ ก็ควรจะตั้งเจตนาอย่างนี้ ที่จะมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรมด้วย ถ้าเราไปไม่ถึงที่สุดแห่งธรรม สิ่งที่จะเกิดขึ้น คือชีวิตของเราก็จะถูกบังคับบัญชาของพญามารตลอด ไม่ว่าจะเกิดไปเป็นอะไรก็ตาม จะตกอยู่ในบังคับบัญชาของเขาทั้งหมดโดยที่เราไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย

พระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมารท่านเข้าไปค้นพบว่า “มีหนทางเดียวเท่านั้น ที่จะหลุดพ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของเขาได้ คือ การไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม ให้สุดสายธาตุสายธรรม จึงจะพ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสพญามาร” แล้วท่านก็มองเห็นจนกระทั่งท่านกล้ายืนยันออกมาว่า ตลอดแสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล นิพพานตลอดกาย ไม่มีใครรู้เรื่องนี้เลยว่าพญามารบังคับบัญชาอยู่ และจะไปถึงต้องทำอย่างไร...จึงจะหลุดพ้นจากพญามารได้ เพราะบางทีไปอยู่ ณ สถานที่ซึ่งเข้าใจว่าพ้นไปแล้ว แต่

จริง ๆ แล้วพ้นไปได้แค่ในระดับหนึ่งเท่านั้น และไม่รู้เลยว่ายังอยู่ในบังคับบัญชาของพญามาร

เพราะฉะนั้น...ญาณทัสสนะของพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมารที่ท่านเข้าไปรู้ไปเห็นอย่างนั้น ท่านจึงกล้ายืนยันว่า ความไม่รู้เป็นอันตรายอย่างยิ่ง รู้ในระดับหนึ่งก็เป็นอันตรายที่รอลงมา ความรู้ที่สมบูรณ์เท่านั้นเป็นสิ่งที่ปลอดภัย เพราะฉะนั้น...ท่านจึงอุทิศตนทำหยุดทำนิ่ง คั้นเข้าไปเพื่อให้ถึงที่สุดแห่งธรรม เพื่อให้เลยจากที่พญามารบังคับบัญชาให้ได้ ท่านก็จะได้หลุดพ้นจากที่ถูกบังคับบัญชา และเมื่อท่านหลุดพ้นแล้ว ทั้งหมดก็จะหลุดพ้นตามกันไปด้วย เพราะทุกสิ่งล้วนเกี่ยวพันกันไปหมด แยกออกจากกันไม่ได้ เกี่ยวพันกันหมดเลยตลอดนิพพาน ภพสาม โลกกันตร์ ทุกอย่างไม่มีอะไรที่ไม่เกี่ยวพันกัน เราไม่ได้ไปเห็นอย่างนั้น เราจึงไม่รู้ เราจึงไม่เข้าใจ แต่เราจะเอาตัวของเราเองเป็นบรรทัดฐานไม่ได้ เพราะเรายังเป็นผู้ที่ไม่ได้ไปเห็น

บัณฑิตนักปราชญ์จะต้องเอาความเห็นของผู้รู้เป็นหลัก ในเมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมารท่านมีญาณทัสสนะขนาดนั้น ท่านไปรู้ไปเห็น ท่านยืนยัน ท่านมาแนะนำสั่งสอนให้เราได้เดินตามรอยท่าน ให้เราได้รับรู้ เราก็ควรที่จะเชื่อท่าน แต่การที่จะไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม หรือจะไปให้หลุดพ้นจากที่เขาบังคับบัญชา มาเป็นชั้น ๆ นับชั้นไม่ถ้วน จะทำตามลำพังไม่ได้ ต้องไปกันเป็นทีม เพราะงานนี้เป็นงานใหญ่ ไปตามลำพังไม่ได้ สมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่ พระผู้ปราบมารท่านยังต้องทำกันไปเป็นทีมเลย ทั้งวันทั้งคืน ตลอด ๒๔ น. หมุนเวียนกันอยู่ตลอดเวลา ไม่เคยขาดช่วงในการ

ที่จะมุ่งไปให้เลยหน้าพญามาร ไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม โดยการทำ
หยุดทำนี่

**เราไม่มีทางเลือกอื่นใด นอกจากทำหยุดนิ่งไปเป็นทีม ไป
ตามลำพังไม่ได้** สู้พญามารไม่ได้ เมื่อท่านทำอย่างนี้มาตลอด จน
กระทั่งถึงวาระสุดท้าย ซึ่งขนาดเป็นทีมแล้วยังสู้เขายังไม่ได้ ยังไป
ไม่สุดเลย แต่ท่านก็ไม่ท้อถอย ถูกถอดกายได้ก็ขึ้นไปทำต่อ แต่ว่า
ไม่มีกายมนุษย์หยาบ...ไม่แรง ไม่มีอานุภาพ แต่ก็ทำเท่าที่ทำได้ใจ
ท่านก็มุ่งมั่นว่ามาเกิดเมื่อใดก็ทำต่อกันอีกอย่างนี้แหละ จนกระทั่ง
ไปถึงที่สุดแห่งธรรม

เราก็เช่นเดียวกัน จะต้องทำกันไปเป็นทีม จะต่างคนต่างทำ
กันไปไม่ได้ จะเอาความเห็นตัวเองเป็นหลักอย่างเดียวไม่ได้ จะ
ทำงานเฉพาะจุดที่เรารับผิดชอบอย่างเดียวก็ไม่ได้ จะต้องดูว่าสิ่ง
ที่เราทำอยู่นั้น มันเป็นผลดีต่อส่วนรวมหรือไม่ หรือทิศทางส่วน
รวมตอนนี้เขาไปยังทิศทางใด

เมื่อหมู่คณะเราไปทางใด เราก็จะต้องทุ่มไปทางนั้นให้รวมเป็น
หนึ่งเดียว ไม่ใช่กระจัดกระจายกันไปทำ จะทำให้ไม่มีพลัง นี่เป็นหลัก
ที่เราจะต้องยึดเอาไว้เกี่ยวกับเรื่องการทำงานเป็นทีม เพราะฉะนั้น
ศิลปินเดี่ยวไม่ควรจะมีในองค์กรนี้ เรามีความสามารถเพียงใด
เราก็ทุ่มลงไปในงานนั้น แต่อย่าลืมดูภาพรวมขององค์กรด้วย ถ้าลูก
ทุกคนทำได้อย่างนี้แล้ว ก็ได้ชื่อว่า “ทำกันไปเป็นทีม” เดี่ยวความ
สำเร็จของเราก็จะเกิดขึ้น

คุณครูไม่ใหญ่

เมื่อจิตบริสุทธิ์...เราจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

จิตที่บริสุทธิ์นั้นจะต้องไม่มีความคิดอย่างอื่นเข้ามาปรุงแต่งเลยแม้แต่นิดเดียว ใจจะหยุดนิ่งเฉยอยู่ภายใน มีความสุข มีความบริสุทธิ์เกิดขึ้น และจะมีความรู้สึกอยากจะศึกษาเรียนรู้ธรรมะภายในมากขึ้นไปเรื่อย ๆ เราจะเป็นผู้ที่มีจิตใจดี อารมณ์ดี มีความรัก มีความสามัคคีกัน และจะไม่รู้สึกยินดีกับทางโลกเลย แม้ใครเอาสมบัติมากองไว้ให้ก็ไม่เอา

หากบริสุทธิ์มากขึ้น เราจะสังเกตเห็นว่า...เกิดการปรับเข้าหากัน...การเข้ารวมกับหมู่คณะดีขึ้นกว่าเดิม และเมื่อบริสุทธิ์มากขึ้น จะกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จะไม่มีความรู้สึกอยากเป็นศิลปินเดี่ยวเลย แต่จะรวมกันเป็นทีม เป็นหมู่คณะ มีความรักความปรารถนาดีต่อทุกคนด้วยความจริงใจ อยากให้ทุกคนเข้าถึงพระธรรมกาย...อยากให้เขาได้มารู้มาเห็นธรรมะภายใน และอยากให้ไปถึงที่สุดแห่งธรรมด้วยกัน สิ่งเหล่านี้จะเป็นไปเองเมื่อจิตเราบริสุทธิ์ ความรู้ ความสุข และความบริสุทธิ์จะไปพร้อม ๆ กัน

คุณครูไม่ใหญ่

ความสุขแท้จริง...ต้องหยุดนิ่งอย่างเดียว

การปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายภายในนั้น คือ งานที่แท้จริงของเราและชาวโลกทั้งหลาย ซึ่งทำนองของเราดูเหมือน คนที่ไม่ได้ทำการงานอะไร แต่จริงๆ แล้วกำลังทำงานที่แท้จริง อยู่ ซึ่งเป็นงานที่ยิ่งใหญ่ คือ งานขจัดอวิชะกิเลส ขจัดศัตรูที่แท้จริงภายใน เป็นสงครามภายในที่รบกับศัตรูที่แท้จริง เป็นสงครามภายในเพื่อสันติภาพภายนอก

ในทุกขั้นตอนของสงครามภายในนั้นไม่มีการพลัดพราก ไม่มี น้ำตา ไม่มีการเสียเลือดเสียเนื้อ ไม่มีความเศร้าโศกเสียใจ คับแค้นใจ พราห์พีไรพັນ มีแต่ความสุข สดชื่น เบิกบาน เกิดความรู้แจ้งเห็นแจ้ง มีกำลังใจในการสร้างความดี จะเกิดความรักความปรารถนาดีต่อเพื่อนมนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลาย

ทำนองของเราดูเหมือนคนที่ไม่ได้ทำการงานอะไรเลยคล้ายกับ คนเกียจคร้าน ซึ่งแตกต่างจากชาวโลกทั้งหลาย เพราะเขาเคลื่อนไหว คิด พูด ทำ ยืน เดิน วิ่ง ติดต่อกับคนนั้นคนนี้ ซึ่งดูภายนอกเหมือนจะ ขยันนะ ทำอะไรมากมายแต่สรุปสุดท้ายแล้วไม่ได้อะไรเลย เพราะ เมื่อตายไป...จะเอาตัวรอดจากอบายภูมิได้หรือไม่ก็ยังไม่รู้ เพราะสุข ที่แท้จริงก็ไม่เคยเจอ ความจริงของชีวิตก็ไม่รู้จัก

งานของผู้รู้ก็อย่างหนึ่ง งานของผู้ไม่รู้ก็อีกอย่างหนึ่ง งานของผู้รู้มีแต่ความสุข ความสำเร็จ ความหลุดพ้นจากกองทุกข์ แต่งาน

ของผู้ไม่รู้ นั่น อาจจะได้ทรัพย์มาบ้าง แต่ได้มาเดี๋ยวก็ใช้ไป ชีวิตมี
ขึ้น มีลง มีได้ มีเสีย มีปัญหา มีแรงกดดัน มีหายนะ มีมรณะ มี
วิวัฒนาการ สลับวนเวียนกันไป

เพราะฉะนั้น...ลูกทุกคนต้องหมั่นฝึกฝนอบรมใจของเราให้
หยุดนิ่งให้ได้ ถ้าหยุดไม่ได้จะเป็นอันตราย ถ้าหยุดไม่ได้ เราจะ
เข้าไปไม่ถึงพระธรรมกายภายใน แล้วเราจะไม่ได้ลิ้มรสความสุข
ที่แท้จริงเลย แม้เราจะเพียรหา แสวงหา หรือโหยหาเพียงใดก็ตาม
ไม่มีวันรู้จัก เพราะว่าสุขที่แท้จริงที่ผู้รู้ทั้งหลายได้ไปสัมผัสมา ท่าน
ยืนยันเหมือนกันหมดว่า “ต้องหยุดกับนิ่งอย่างเดียว”

คุณครูไม่ใหญ่

การปฏิบัติธรรม ต้องขวนขวาย ต้องชิงช่วง

การปฏิบัติธรรม...ลูกต้องขวนขวาย ต้องทำให้ต่อเนื่อง ต้องทำตลอดเวลา และต้องทำให้ได้อย่างคุณยายอาจารย์ ซึ่งท่านเล่าให้หลวงพ่อฟัง ท่านทำทุกอย่าง ปล่อยวางทุกสิ่ง ตัดใจออกจากบ้าน ขนาดแม่ร้องให้หันหน้าเข้าข้างฝา ท่านยังตัดใจออกจากบ้านมาได้ คือ ในใจมีแต่เป้าหมายที่จะไปตามหาพ่อ แต่จะไปอย่างไรไปด้วยวิธีการใดก็ยังไม่รู้ และก็ไม่รู้เลยว่าใครจะสอน จะได้หรือไม่ก็ยังไม่รู้ เพราะตอนนั้นคุณยายฯ ยังไม่ได้รู้จักกับพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ มีแต่เป้าหมาย คือ จะไปตามหาพ่อ

คุณยายฯ ออกจากบ้านมา เพราะรู้ว่าพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำท่านไปนรกสวรรค์ได้ เมื่อมาอยู่กับญาติที่กรุงเทพฯ แล้วท่านก็สืบทราบมาว่า คุณนายเลียบ สิทธิบุญจันทร์ เศรษฐินีย่านสะพานหิน ซึ่งเป็นโยมอุปัฏฐากคนสำคัญของวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ชอบไปทำบุญถวายภัตตาหารที่วัดเป็นประจำ คุณยายฯ จึงยอมตนเป็นคนรับใช้มาอยู่ที่บ้านคุณนายเลียบ แม้ว่าครอบครัวท่านจะมีฐานะพอเลี้ยงตัวเองได้อย่างสบาย ๆ มีศักดิ์ศรี และเป็นที่ยอมรับของคนทั้งหมู่บ้าน แต่ท่านกลับยอมตนที่จะมาเป็นคนรับใช้เขา เพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งโอกาสในการเข้าถึงพระธรรมกาย แล้วจะไปตามหาพ่อที่เสียชีวิตไปแล้ว

คุณยายฯ ตั้งใจทำงานทุกอย่างอย่างดีที่สุด เพื่อให้เจ้าของบ้านไว้วางใจ จนเจ้าของบ้านมอบกุญแจให้ดูแลหีบสมบัติ แสดงว่าต้องไว้วางใจคุณยายฯ มากในระดับดีเยี่ยมเลย ไม่อย่างนั้นคงไม่ได้ถือกุญแจ เพราะถ้าไม่อย่างนั้นก็หมดตัว

คุณยายทองสุข ลำแดงปิ่น ตอนนั้นท่านยังไม่ได้บวช มาสอนธรรมะให้คุณนายเลียบ คุณยายฯ อยากเรียนธรรมะมาก ก็ต้องคอยเอาก่อนเอาใจคุณยายทองสุข เพื่อจะขอเรียนธรรมะด้วย และเจ้าของบ้านก็อนุญาต ทุกวันคุณยายฯ ต้องแอบนั่งสมาธิ ต้องรีบทำงานบ้านทุกอย่างให้เสร็จ เพื่อไม่ให้ใครมาตำหนิได้ แล้วแบ่งเวลามานั่งสมาธิในห้องพระบ้าง ห้องเก็บของบ้าง ต้องคอยแอบ กลัวคนอื่นมาเห็น แล้วจะไปบอกเจ้าของบ้าน หรือกลัวเจ้าของบ้านมาเห็น กลัวเขาเข้าใจผิดว่าแอบมางีบ

เทียบกับพวกเราแล้ว เราสบายกว่าท่านเยอะ นั่งธรรมะไม่ต้องแอบนั่งเลย มีที่ให้นั่งอย่างดี จะนั่งตรงไหนก็ได้ สะดวกสบาย สบายๆ ทุกอย่าง ไม่ต้องกลัวสิ่งสสารสัตว์ แถมมี รูปก. มาคอยดูแลให้อีก ไม่ต้องระแวงว่าใครจะมาเห็น ซึ่งคุณยายฯ ท่านหลับตาไปต้องคอยเป็นกังวล ลูกทุกคนต้องพิจารณาให้ดีแล้วละ ลองเทียบดูข้อแตกต่างระหว่างเรากับท่าน คุณยายฯ นั่งด้วยความกลัวกับความกังวล แสดงว่าใจต้องไม่นิ่ง แต่ขนาดไม่นิ่งของคุณยายฯ ก็ดีกว่าพวกเรา แต่ท่านสอนตัวเองได้ โดยไม่ต้องมีใครมาสอน เพราะฉะนั้นลูกต้องสอนตัวเองกันให้มากนะ

เมื่อวันทีสมหวังของท่านมาถึง วันนั้นคุณยายทองสุขมาสอนสมาธิที่บ้านคุณนายเลียบ คุณยายฯ ได้รับอนุญาตจากเจ้าของบ้าน ให้นั่งบนคาน้ำกับเจ้าของบ้านได้ พอนั่งอย่างไม่วิตกกังวล ไม่ต้องคอยระแวงอีก ใจก็ปล่อยวางได้ ใจหยุดเห็นจุดเล็ก ๆ เท่าดวงดาว ใจมีความสุข พอออกจากสมาธิก็ประคองต่อ เห็นธรรมะตลอดเวลา

เพราะมีความสุขในแต่ละวันก็รีบ ๆ ทำงานให้เสร็จ ไม่ให้ใครตำหนิ
ได้แล้วก็แอบมานั่งสมาธิ มีฉันทะเกิดขึ้นมาเองเลย ฉันทะในระดับ
แอบนั่ง และในที่สุดท่านก็นั่งจนกระทั่งเห็นกายพระธรรมกาย ก็ได้
มาบอกกับคุณยายทองสุขเพื่อให้พาไปหาคุณพ่อที่ตายไปแล้วตาม
ที่ได้ตั้งใจเอาไว้

คุณยายฯ เล่าให้ฟังว่า ในตอนนั้นคุณยายฯ บอกว่า “ยาย
เห็นชัดมาก เห็นพ่ออยู่ในนรกเพราะดื่มเหล้า” ท่านดีใจมาก เพราะ
สมหวังที่ได้เจอพ่อ แต่ก็สงสารพ่อด้วยที่ต้องมาตกนรก ซึ่งก็แปลก
นะ เป็นสิ่งที่ลูกทุกคนต้องศึกษาเรียนรู้ คือ มีหลายอารมณ์ในเวลา
เดียวกัน อารมณ์ดีใจที่ได้ไปหาพ่อ อารมณ์เสียใจเพราะสงสารที่
พ่อตกนรก แต่ใจก็นิ่ง ไม่กระเพื่อม หลาย ๆ อารมณ์แต่ใจกลับไม่
กระเพื่อมเลย

เมื่อไปช่วยพ่อได้สำเร็จ หลังจากนั้นจึงไปจากบ้านนี้ (เพื่อ
เรียนธรรมะต่อกับพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ที่วัดปากน้ำภาษีเจริญ)
เพราะคุณยายฯ ไม่ได้มาเพื่อจะเป็นคนรับใช้เขา ท่านไม่ได้มา
เพื่อการนี้ แม้จะทำได้อย่างดีเยี่ยมก็ตาม ที่หลวงปู่เขาเรื่องของ
คุณยายฯ มาเล่าให้ฟังก็เพื่อจะให้เรา “คุณยายฯ ขวนขวายโดยที่ไม่
ต้องมีใครมาคอยบอก” ท่านเห็นธรรมะตลอดเวลาอย่างนั้น เพราะฉะนั้น...ลูกก็ต้องทำธรรมะให้ได้ตลอดเวลา

คุณยายฯ มาเจอพระเดชพระคุณหลวงปู่ตอนอายุ ๒๙ แสดง
ว่าท่านไปนรกก็น้อยลงแต่เนื้อหาที่ประมาณนี้ เพราะฉะนั้น

ถ้าลูกไม่ทิ้งทุกอย่างปล่อยวางทุกสิ่งให้ได้เหมือนคุณยายๆ ก็ยากที่จะทำได้ ดังนั้นเราต้องทำให้ได้อย่างท่านนะ

หากเรานั่งแล้วมีความสุขจะมีฉันะเอง ถ้าไม่มีฉันะอีก ๓ ตัว (วิริยะ จิตตะ วิมังสา) ไม่ต้องพูดถึง ถ้ามีฉันะจะมีความสุขใจจดจ่อ ไม่มีนอกรอบในกรอบ ความช่างสังเกตจะมีเอง เพราะฉะนั้น ถ้ามีความสุข...ฉันะจะเกิดเอง ไม่ต้องให้ใครมาคอยดูว่านั่งไหม จะไม่มีฝกั๊ก ไม่มีในรอบนอกกรอบ จะชวนขวายเองเลย

เพราะฉะนั้น...ลูกต้องร่วมมือร่วมแรง ต้องชวนขวายเพราะเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับตัวเรา **หลวงพ่อกอยลูกทั้งหมดให้ทำแบบคุณยายๆ ต้องทำให้ได้ ยังอยู่ในวัยแข็งแรง ต้องสอนตัวเองให้มาก** ไม่ต้องรอให้ใครมาสอน เดี่ยวก็วัน เดี่ยวก็คืน เดี่ยวก็จะหมดเวลากันไป อายุสังขารเราก็มีเวลาจำกัด ต้องรีบชิงช่วงตอนนี้ อย่าประมาทกันนะลูกนะ

คุณครูไม่ใหญ่

ให้เดินตามรอยพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

อย่าลืมกันนะว่า...เราได้ทั้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง ทั้งชีวิตจากทางโลกมาสู่ในเส้นทางธรรม เรามีชีวิตอันประเสริฐ เดินตามรอยของพระอริยเจ้าทั้งหลาย เมื่อเราได้ทั้งความสนุกสนาน ความเพลิดเพลิน หรือเครื่องกังวลอะไรต่างๆ เหล่านั้นมาทั้งหมดแล้ว ก็ต้องทิ้งกันให้จริง ๆ นะ

เมื่อเราตัดสินใจมาสู่เส้นทางธรรม ก็จะต้องมาเป็นพระ เป็นเณร เป็นอุบาสก เป็นอุบาสิกาที่แท้จริง ให้วันหนึ่งคืนหนึ่งผ่านไป ด้วยการทำความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ ตามธรรมวินัย หรือตามธรรมะที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสเอาไว้อย่างดีแล้ว ถ้าเราอยากจะเป็นอย่างท่าน เราก็จะต้องทำอย่างท่าน ท่านทำอย่างไร... เราก็ทำอย่างนั้น

เดิมท่านก็เป็นปุถุชนคนธรรมดาเช่นเดียวกับตัวของเรา ต่อมาภายหลังเมื่อท่านได้พิจารณาเห็นว่าชีวิตมันเป็นทุกข์ ได้ปลีกตัวออกจากเครื่องกังวลมาแสวงหาหนทางที่จะพ้นทุกข์ ตั้งแต่ศึกษาหาความรู้จากครูบาอาจารย์ต่าง ๆ แล้วในที่สุดก็มาพบกับพระองค์เอง ได้รู้ ได้เห็น ได้ตรัสรู้ธรรมนั้นด้วยพระองค์เอง จนกระทั่งหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะเป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าได้

ท่านตรวจตราหัวข้อธรรมของท่านว่าพ้นมาได้อย่างไร และด้วยพระมหากรุณาที่รวบรวมไว้เป็นหมวดเป็นหมู่ มาชี้แจง แนะนำสั่งสอนไปตามลำดับ ตั้งแต่คฤหัสถ์จนถึงคฤหัสถ์ หมายความว่า

ใครอยากจะหลุดพ้นจากโลกจากภพก็ให้ทำอย่างนี้ ใครอินทรีย์
อ่อน...ยังจำเป็นจะต้องอยู่ในโลกก็ให้ทำอย่างนี้ ชีวิตจึงจะมีความ
ผาสุก แนะนำสั่งสอนอย่างนี้ จนกระทั่งดับขันธปรินิพพาน เหลือ
แต่คำสอน คือ วิธีการปฏิบัติในการดำเนินชีวิตที่ทำให้พ้นทุกข์...
เป็นตัวแทนของท่านที่สืบทอดกันเรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้

เพราะฉะนั้น...ถ้าหากว่าเราอยากจะเป็นอย่างท่าน เราก็จะ
ต้องทำอย่างท่าน จึงจะได้ชื่อว่าเดินตามรอยของท่านทีเดียว
ท่านก้าวเท้าซ้าย เราก็ก้าวเท้าซ้าย ท่านก้าวเท้าขวา เราก็ก้าวเท้า
ขวา ท่านปฏิบัติตนอย่างไร เราก็ทำอย่างนั้น เป็นพระ เป็นเณร เป็น
อุบาสกอุบาสิกาที่สมบูรณ์ อย่างนี้เรียกว่าเดินตามรอย ถ้าหากว่า
เราทำอย่างนี้ได้ การเข้ามาอยู่ในองค์ภพนี้ เราจะมีความสุข

คุณครูไม่ใหญ่

ทำภารกิจส่วนตัว...และส่วนรวมต้องไปด้วยกัน

ชีวิตในองค์กรนี้เป็นชีวิตอันประเสริฐ พระณเรก็ต้องปฏิบัติตามธรรมวินัย เป็นนักบวช และอุบาสกอุบาสิกาที่ถึงที่จะเป็นนักบวช หรือแพทจะเรียกว่าเป็นนักบวชด้วยซ้ำไป แต่เพียงแค่นี้ไม่ได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์เท่านั้น ที่ต้องมีอุบาสกและอุบาสิกา ก็เพราะว่า “งานบางอย่าง พระณเรทำไม่ได้” ก็จะได้อุบาสกอุบาสิกาทำหน้าที่แทน เพราะฉะนั้น...จึงจำเป็นต้องมีอุบาสกและอุบาสิกา ซึ่งทั้งหมดนี้มีความสำคัญต่องานพระพุทศาสนาเป็นอย่างยิ่ง

เพราะฉะนั้น...เมื่อเราเข้ามาสู่องค์กรนี้แล้ว จึงควรจะใช้ชีวิตที่มีอยู่นี้ทุกวินาทีให้เป็นไปเพื่อการสร้างบารมีอย่างแท้จริง มีอะไรที่เป็นบุญ เป็นกุศล เป็นความดี เป็นบารมีของเรา เราก็ควรจะทำ อย่าทำเฉพาะภารกิจที่เราได้รับมอบหมายอย่างเดียวเท่านั้น ให้มองภาพรวมด้วยว่าสิ่งที่เราทำนั้นไปกระทบต่อภาพรวมขององค์กรหรือไม่ ถ้าไปในทางที่ดี...มันก็ดี ถ้าไปในทางที่ไม่ดี...มันก็ไม่ดี เพราะฉะนั้น...อย่าทำเฉพาะหน้าที่ที่เราได้รับมอบหมายอย่างเดียวเท่านั้น ต้องดูภาพรวมด้วยนะ

ยกตัวอย่างเช่น เราเดินไปเห็นเศษกระดาดตกหล่น ขยะมูลฝอยตกหล่นตามพื้นถนน ตามอาคารไม่ว่าจะที่ไหน อย่าคิดว่ามันเป็นหน้าที่ของผู้ที่รับผิดชอบในด้านนี้เท่านั้น แล้วเราก็เดินผ่านไปเฉยๆ แม้ไม่ใช่ความผิดอะไร แต่ก็ไม่เหมาะสำหรับชีวิตนักสร้างบารมี แม้ไม่ใช่หน้าที่โดยตรงที่เราได้รับมอบหมายจากหมู่คณะ เราก็สามารถทำได้เพียงก้มหลังเอื้อมมือไปหยิบเศษกระดาดใส่ลงไป

ในถึงเพชรพลอย ประดุจหยิบเพชรพลอยเท่านั้นแหละ เราก็คould
ชื่อว่าทำเพื่อภาพรวมด้วย หยิบกันคนละชิ้นนั้น อารามของเรา
จะสะอาด ร่มรื่น ดูแล้วชื่นตาชื่นใจ

เมื่อสาธุชนทั้งหลายเข้ามาในองค์กรของเรา ไม่ว่าจะมาทำบุญ
หรือจะมาด้วยเหตุใดก็ตาม เมื่อสาธุชนได้มาเห็นความเป็นระเบียบ
เรียบร้อย สะอาด ใจเขาก็สบาย พอใจสบาย ซึ่งเป็นต้นทางของการ
สร้างบารมีของเขาทีเดียว เขาก็อยากจะทำบุญ อยากจะสนับสนุน
องค์กรเรา อยากจะรักษาศีล อยากจะเจริญภาวนา และเมื่อเขา
ได้มานั่งปฏิบัติธรรม ใจที่สงบจากการที่เห็นอารามสะอาด ร่มรื่น
มันก็มีผลพลอยทำให้ใจเขาสงบไปด้วย เขาจะนั่งยิ้มอยู่บนใบหน้า
อย่างมีความสุข ใจก็จะเยือกเย็นและเข้าถึงธรรมได้โดยไม่ยาก
อะไร เพราะว่าเขามีความสุขตั้งแต่เห็นอารามสะอาด นี่ยกตัวอย่าง
เฉพาะเกี่ยวกับเรื่องเศษกระดาษ

การขับรถในองค์กร เราต้องขับด้วยความระมัดระวัง แม้เรา
จะรีบเร่งที่จะมาทำงานตามหน่วยงานต่าง ๆ ก็ตาม ที่ต้องใช้รถ
เพราะว่าสถานที่มันกว้างใหญ่ ที่ทำงานก็อยู่กันคนละที่ แต่ถ้า
หากว่าเราขับรถกันอย่างระมัดระวัง ค่อย ๆ ขับ ก็จะทำให้คนอื่น
เขาทำตามเป็นแบบอย่าง เพราะเขาเข้ามาในองค์กร เขาก็ไม่รู้ว่า
จะต้องทำอย่างไรให้ถูกต้อง เขาเห็นอย่างไรเขาก็ทำตามอย่าง
นั้น ถ้าเราทำแบบอย่างให้ถูกต้อง พอเขาเข้ามาเห็นเราขับรถไม่เร็ว
ไม่ขับแบบรถชิงอะไรกันอย่างนั้น ขับอย่างระมัดระวัง จอดอย่าง
มีระเบียบ เป็นระเบียบแบบแผนที่ดี รถก็เช็ดล้างให้สะอาด ไม่ใช่

จะจับกันอย่างเดียว เขามาเห็น เขาก็ชื่นใจ เขาก็จะจับซ้ำ ๆ ตามเรา เขาจะจอดอย่างมีระเบียบ เขาจะล้างรถให้สะอาดเหมือนอย่างของเรา

ตามหน่วยงานต่าง ๆ ถ้าทำให้สะอาด ตั้งแต่ของอยู่บนโต๊ะ ของอยู่ในห้อง ให้สะอาด ให้มีระเบียบ ดูแล้วชื่นอกชื่นใจ เวลาสารุชนเขามาติดต่อกัน เขาเห็นแล้วเขาก็สบายใจ ซึ่งเขามองดูว่าผู้ที่ดูแลอาคารหลังนี้ ห้องนี้ หน่วยงานนี้ เป็นผู้มีความรับผิดชอบสูง ของอยู่บนโต๊ะมีระเบียบแสดงว่าจิตใจเขามีระเบียบ ไม่สับสน ไม่วุ่นวาย ไม่ฟุ้งซ่าน ใจเขาคงมีระเบียบ คือ หยุดนิ่งอย่างดีแล้วมีความสุขภายใน เพราะฉะนั้นเมื่อใจมีระเบียบ ขบวนการของความนึกคิดก็จะพลอยมีระเบียบ ไม่สับสน คำพูดคำจาก็มีระเบียบ สวยงาม ไพเราะเบื้องต้น ท่ามกลาง เบื้องปลาย การกระทำก็มีระเบียบ จัดสิ่งของอะไรต่าง ๆ ไม่ให้รกรุงรังเลย มีระเบียบแบบแผนทุกอย่าง แสดงว่าหน่วยงานนี้องค์กรนี้เป็นผู้มีใจหยุดอย่างดีแล้ว มีความรับผิดชอบ และมีคุณธรรม

เมื่อเขาเห็นอย่างนี้ ความรู้สึกชื่นชมก็เกิดขึ้น มหาสมบัติก็พร่างพรูเข้ามาเลย ไม่ไปติดที่หยากเยื่อหยากไย่ ของรกรุงรังไม่เป็นระบบ ไม่เป็นระเบียบ และที่สมบัติไม่เข้ามาในหลาย ๆ แห่ง บางที่มันไปติดที่หยากเยื่อหยากไย่ มีใยแมงมุมบ้าง มีขยะมูลฝอยไม่เป็นระเบียบ รกรุงรัง รองเท้าวางกระจัดกระจายกันไปคนละทิศคนละทาง ฝุ่นละอองจับกันไปหมด ดูแล้วไม่งาม รถ อารามดูแล้วสกปรก สมบัติก็ไม่เข้า มันไปติดอยู่แถว ๆ นั้น แล้วก็กลับไปด้วย เงินในกระเป๋า เขาก็เอาออกกลับไปด้วย ไม่ควักออกมาแล้วยังไม่พอ เขาก็ยัง

จะพูดกันต่อๆ ไปอีกว่า “อย่าเข้ามาในที่นี้เลย” เห็นไหม สมบัติ
จะมา แต่มาแล้วก็ไป ไปแล้วยังนำสิ่งที่ไม่ดีพูดต่อไปอีก

อยากจะทำให้สมบัติเข้ามาสู่องค์กรของเรานี้อย่างง่ายๆ
โดยที่เราไม่ได้ลำบากอะไรเลย เพียงเราทำให้ใจเรามีระบบ มี
ระเบียบ ความนึกคิดไม่ให้สับสน ให้หยุดให้นิ่ง จัดเรียงรายละเอียด
ของถ้อยคำที่จะพูดออกมาให้ขึ้นอกขึ้นใจซึ่งกันและกัน เป็นถ้อยคำ
ไพเราะอ่อนหวาน ถ้อยคำที่เป็นจริง ที่ละเอียด ไม่เพ้อเจ้อ ไม่ฟุ้งซ่าน
เป็นสัมมาวาจา การกระทำก็เช่นเดียวกันจะมีระบบระเบียบ ถ้าทำ
อย่างนี้มหาสมบัติก็จะเกิดขึ้นมาเอง เราก็จะมีเวลาว่างที่ไม่ต้องไป
ตามสมบัติ แล้วมานั่งหลับตาศึกษาวิชชาธรรมกายของเราอย่างเดียว
เห็นไหม มันเกี่ยวพันกันไปหมดเลย กระดาษที่ตกอยู่ข้างหน้าเราขึ้น
เดียวหยิบใส่ถังพงดังเพชรพลอย มีผลทำให้มหาสมบัติเข้ามาอย่าง
อัศจรรย์ทีเดียว

คนที่เขาอยู่ทางโลก เขาต้องทำมาหากิน เขาต้องต่อสู้ปาก
กัดตีนถีบกันทีเดียว ลำบากมาก เพราะฉะนั้นจิตใจเขาก็ร้อนรน
กระวนกระวาย หน้ำก็ยิ้มไม่ค่อยจะออก เมื่อเขาเข้ามาสู่องค์กร
ของเรา สิ่งที่เขาอยากจะได้เห็น คือ รอยยิ้มจากพวกเราทุกๆ คน
จากพระ จากเณร จากอุบาสก จากอุบาสิกา พนักงาน เจ้าหน้าที่
ทุกคน เขาอยากจะได้เห็น ให้ทำความรู้สึกเหมือนเดินเข้าไปในสวน
ดอกไม้ ชมดอกนั้น ชมดอกนี้ ดูแล้วก็ชื่นอกชื่นใจ

เพียงเราให้รอยยิ้มแก่ตัวของเราเองทุกวัน ให้กับผู้ที่อยู่
ใกล้ชิด เพื่อนร่วมงาน สารุชนทั้งหลาย แค่นี้มหาสมบัติก็เกิด

ขึ้นแล้วเพราะใจเขาสบาย เห็นแค่รอยยิ้มเขาก็อยากจะมาทำบุญ
นี่ก็จะแบ่งเบาภาระเราที่เราจะไปตามสมบัติ แค่นี้รอยยิ้มเท่านั้น
เปิดกระเป๋าเขาได้ เพราะใจเขาสบาย เปิดกระเป๋าให้หนทางสมบัติ
เขาเข้ามาสู่องค์กร เพื่อเอามาทำงานให้เป็นสาธารณประโยชน์
แก่โลก แค่นี้รอยยิ้มอย่างเดียวเท่านั้น เห็นใหม่ว่ามีผลกระทบไปถึง
มวลรวมทั้งหมด

ถ้าเราลองหน้าบึ้งเข้าไปสักกันดู อะไรจะเกิดขึ้น ถ้าเราลองพูด
กระทบกันดูทุก ๆ วัน ลองดูสิว่าอะไรจะเกิดขึ้น แต่ถ้าเราพูดให้
กำลังใจชื่นชมซึ่งกันและกัน อะไรจะเกิดขึ้น จะเบาแรงเราทีเดียว
เพราะฉะนั้น...จะทำอะไรก็แล้วแต่ ขอให้นึกถึงภาพรวมด้วย อย่า
ไปคิดว่าเราทำเฉพาะตัวอย่างนี้ ถ้ารับผิดชอบในหน้าที่ของตัวเอง
ได้สมบูรณ์อย่างเดียวนั้นคงจะไม่มีผลถึงมวลรวมไม่จริงนะ
เพราะฉะนั้นทำภารกิจที่ตัวเองได้รับมอบหมายด้วย แล้วก็คิดถึงภาพ
รวมด้วย

อย่างนี้องค์กรของเราก็จะเป็นองค์กรที่เข้มแข็ง เป็นองค์กรแห่ง
ศีลธรรมทีเดียว ที่ใครเข้ามาอยู่ในองค์กรนี้ก็จะมีความสุข สดชื่น
เบิกบาน หลวงพ่อยกตัวอย่างอย่างนี้เพราะสำคัญนะ ดังนั้นจะทำ
อะไรก็ให้นึกถึงส่วนรวมเอาไว้ด้วย เราต้องเอาทั้งคน และเราก็
ต้องเอาทั้งงาน งานเราก็สำเร็จ คนเราก็ได้ด้วย ถ้าทำอย่างนี้ได้
แล้ว เดี่ยวเราจะเบาแรงทีเดียวในการที่จะตามสมบัติ เพราะสมบัติ
จะมาหาเราเองนั่นแหละ

คุณครูไม่ใหญ่

ศีลเป็นบ่อเกิดของสมาธิ และความบริสุทธิ์

ลูกทุกคน...ต้องตั้งใจรักษาศีลให้ดี เพราะศีลเป็นบ่อเกิดแห่งความดี เป็นบ่อเกิดแห่งสมาธิ ถ้าลูกตั้งใจรักษาศีลได้บริสุทธิ์ ก็เลสต่างๆ ความโลภ ความโกรธ และความหลงก็จะเบาบางลงไป ใจก็จะตั้งมั่น และหยุดนิ่งได้อย่างง่าย ๆ

การรักษาศีลให้บริสุทธิ์จะกลั่นจิตกลั่นใจให้ใส สะอาด บริสุทธิ์ เมื่อใจบริสุทธิ์ บุญกุศลก็จะเกิดขึ้นอย่างเต็มที่ เมื่อเราเกิดมาสร้างบารมีก็ต้องตั้งใจรักษาศีลให้ดี ถ้าเรารักษาศีลตลอดไป ศีลจะเป็นเกราะคุ้มครองภัยได้อย่างดี

เมื่อจิตเราบริสุทธิ์ ศีลของเราบริสุทธิ์ การปล่อยวางทางใจจึงทำได้ ได้อย่างง่าย ๆ แล้วก็จะวัด...จึก! เข้าไปสู่ภายใน จนเข้าถึงพระธรรมกายได้ และการเห็นภายในก็จะเห็นได้อย่างชัดเจน ความสุขก็จะยิ่งเพิ่มมากขึ้น ถ้าใจเรามีความสุข จะอยู่ที่ใดเราก็มีความสุข

คุณครูไม่ใหญ่

ภาวนามยปัญญาเป็นกรณียกิจ

ชาวโลกโดยทั่วไปนั้น มีความรู้แค่เพียง ๒ ระดับเท่านั้น คือ **สุตมยปัญญา** เป็นความรู้ที่เกิดจากการอ่าน ได้ยิน ได้ฟัง และจากการศึกษาเล่าเรียน และ**จินตามยปัญญา** คือ ความรู้ที่เกิดจากการนึกคิด จินตนาการ

แต่ยังมีความรู้ในระดับที่สูงกว่านั้นขึ้นไปอีก เป็นความรู้แจ้งที่เกิดจากความเห็นแจ้งจากภายใน เป็นความรู้ที่รู้ได้รอบตัว เห็นได้รอบตัว ความรู้นี้เรียกว่า "**ภาวนามยปัญญา**" คือ ปัญญาที่เกิดจากการรู้แจ้งเห็นแจ้งจากภายใน ซึ่งเห็นได้ด้วยธรรมจักษุของพระธรรมกาย และเป็นสิ่งที่เราจะต้องทำให้มี ให้เป็น ให้ได้ ถ้าไม่มีไม่เป็น เราจะไม่มีวันเข้าใจสัจธรรมของชีวิตเลยว่า “เราเกิดมาทำไมอะไรคือเป้าหมายของชีวิต”

ภาวนามยปัญญา เป็น "**กรณียกิจ**" คือ กิจที่ควรทำ...ที่ยิ่งกว่ากิจอย่างอื่นทั้งหมด เป็นความรู้ที่ควรรู้ ไม่รู้ไม่ได้ ถ้าหากไม่รู้ก็ไม่ปลอดภัย เพราะเราจะไม่ทราบเลยว่า เราตายแล้วไปไหน หรือไม่ทราบว่าจะ...ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แม้เราไม่ทราบเพียงแค่นี้ ชีวิตก็ไม่ปลอดภัยแล้ว เพราะจะทำให้เราอยู่ในโลกนี้ด้วยความประมาท จะทำตามความพอใจของกิเลสเป็นหลัก ซึ่งจะเป็นเหตุให้เราต้องทนทุกข์ทรมานในนรก ต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารอย่างไม่มีวันจบสิ้น

เพราะฉะนั้น...ในการดำเนินชีวิตให้ปลอดภัย เราจึงจำเป็นต้องรู้แจ้งในสรรพสิ่งต่าง ๆ ตามความเป็นจริง ซึ่งความรู้แจ้งจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเราเข้าถึงพระธรรมกาย เพราะพระธรรมกายเป็นผู้รู้ ผู้เห็น และเป็นหลักชีวิตของทุกคน

คุณครูไม่ใหญ่

หยุดกับนิ่งเท่านั้น...จึงเข้าถึงธรรม

วันใดก็ตามที่ลูกทุกคนได้เข้าถึงพระธรรมกายภายในกันหมด จะทำให้หลวงพ่อก็มีความสุขมาก และลูกทุกคนก็มีความสุขมาก ด้วยเช่นเดียวกัน อย่าลืมนะว่า...หลวงพ่อรอดคอยพวกเราได้เสมอ ขอแต่ให้พวกเรา**มีใจรักในการฝึกการปรับเท่านั้น** ปรับที่จะทำให้ถูกวิธี ประกอบกับมีความสุขเพียรอย่างสม่ำเสมอ

การเข้าถึงธรรมะนั้นเป็นเรื่องของจิตใจ ต้องอาศัยความละเอียดอ่อน จะให้เร็วไวดังใจนั้นเป็นไปไม่ได้ ซึ่งหลวงพ่อบอกตรงนี้ เพราะฉะนั้นอย่าห่วง อย่ากังวล ขอเพียงให้มีความสุข และมีเป้าหมายเล็กๆ ว่า เราจะต้องทำให้ได้ แล้วค่อยๆ ปรับไป

หากเราทั้งเครื่องกังวลได้ เดี่ยวใจจะค่อยๆ ละเอียดยเอง จนกระทั่งหยุดสนิทเข้าไปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับดวงธรรม ก็จะได้เห็นดวงธรรมชัด เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายภายใน ก็จะได้เห็นกายภายในชัด เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับองค์พระ ก็จะได้เห็นองค์พระชัด วิธีการนี้เป็นพื้นฐานเบื้องต้นที่ต้องใช้ไปตลอดเส้นทาง

เพราะฉะนั้น...ให้ทำอย่างมีความสุข สบาย ไร้กังวลใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ติดอะไรเลย ทั้งคนสัตว์สิ่งของ ไม่กังวลเรื่องอนาคตที่ยังมาไม่ถึง และไม่ใส่ใจกับอดีตที่ผ่านมาแล้ว ให้คำนึงถึงปัจจุบัน ทำแค่หยุดกับนิ่ง เฉยๆ แบบสบายๆ เท่านั้นเอง

ส่วนผู้ที่เคยเห็นแล้วก็ต้องเห็นอีก อย่าไปติดใจอารมณ์เก่า และประสบการณ์เก่าๆ องค์พระไม่ได้หายไปไหน ท่านยังคงอยู่ที่

เดิม แต่เพราะเราตั้งใจมากจนเกินไป เลยทำให้ใจหายบ จังยังเข้าไม่ถึงท่าน หากเราลุ่ม...นั่นคือการที่เราพยายามจะขอถึงท่าน เรา ก็จะได้แค่ขอถึง แต่จะเข้าไม่ถึง

เพราะฉะนั้น...หยุดกับนิ่งเท่านั้นจึงจะเข้าถึงธรรมได้ ให้ฝึก และปรับตรงนี้โดยมีความเพียรอย่างสม่ำเสมอ แล้วเราจะเข้าถึง พระธรรมกายได้ทุกคนอย่างแน่นอน

คุณครูไม่ใหญ่

แสวงหาธรรมะที่แท้...ต้องแสวงหาจากภายใน

บางคนแสวงหาธรรมะตลอดชีวิตก็ไม่เจอ เพราะเข้าใจว่า ธรรมะนั้นขึ้นอยู่กับผู้วิเศษ ตามป่า ตามเขา ตามต้นไม้ ภูเขาเลากา อะไรต่างๆ เหล่านั้น แล้วแสวงหากันไปเรื่อย...หาไปเท่าไรก็ไม่เจอ...เพราะไม่รู้จักธรรมะว่า “อยู่ที่ไหน เป็นอย่างไร” ซึ่งแท้จริงแล้ว...ธรรมะนั้นอยู่ภายในตัวของเรา

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า “นตฺถิ เม สรณํ อญฺณํ ญมฺโม เม สรณํ วรํ” เข้าถึงได้เมื่อไหร่ ได้ชื่อว่า “เข้าถึงที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุด” คำว่า “ที่พึ่ง” หมายถึง เวลาเรามีความทุกข์ เอาใจหยุดกลับเข้าไปภายใน เข้าถึงดวงสว่าง ความทุกข์ทั้งหลายที่มีอยู่ในใจของเราก็ละลายหายสูญไปหมด เหมือนคบไฟที่เราถือทวนลม เอาไปจุ่มในน้ำ ความร้อนก็ดับหายไป

เมื่อเรามีความสุข เอาใจหยุดกลับเข้าไปสู่ภายใน ก็จะเพิ่มเติมความสุขของเรายิ่งขึ้น สิ่งอื่นจะสุขยิ่งไปกว่านี้..ไม่มีอีกแล้ว เพราะว่าเมื่อเข้าถึงพระธรรมกายภายในตัวแล้ว มีแต่สุขล้วนๆ ไม่มี ความทุกข์เจือปนเลย ไม่มีข้อบกพร่อง ดังนั้น...ถ้าเราจะแสวงหาธรรมะที่เป็นของแท้จริงแล้ว ต้องแสวงหาภายในตัวของเรา เท่านั้น

คุณครูไม่ใหญ่

ให้ใจวนเวียนอยู่ในกระแสของสติและปัญญา

การสร้างบารมีนั้น บางครั้งก็ยาก และบางครั้งก็ง่าย แต่ก็เป็นสิ่งท้าทายที่เราจะต้องทำให้สำเร็จให้ได้ ซึ่งไม่ว่าเราจะทำอะไรก็ตามจงมีความสุขและสนุกกับงานที่จะช่วยรักษาสมบัติของเจ้าของบุญให้ติดตามตัวไปในภพเบื้องหน้า สร้างหนทางสวรรค์นิพพาน และที่สุดแห่งธรรมให้บังเกิดขึ้นแก่ผู้ที่เป็นเจ้าของบุญแล้วให้มีศีลปะศีกษาให้ถึงวิธีทำงานให้บรรลุปเป้าหมาย **ใจเราจะไถวนเวียนอยู่ในกระแสของสติและปัญญา** เราจะอยู่ในกระแสธารแห่งบุญของพระนิพพานตลอดเวลา

ความสำเร็จนั้นมีอยู่แล้ว สติปัญญาของเราก็มีอยู่ ขอเพียงเราดึงสติปัญญามาใช้ให้เต็มที่ ความสำเร็จก็จะเกิดขึ้น อย่างกลัวอุปสรรค หรือความทุกข์ยากลำบากใดๆ ที่จะเกิดขึ้น อย่าท้อถอย อย่าวิตกกังวล อย่าทะเลาะขัดแย้งกัน ให้สามัคคีกลมเกลียวเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน มีความปรารถนาดีซึ่งกันและกัน

การรวมใจเป็นหนึ่ง คือ สิ่งที่ดีที่สุดสำหรับนักสร้างบารมีที่ต้องทำงานร่วมกันไปเป็นทีม หากทีมของเราทำได้แบบนี้ในไม่ช้าเป้าหมายที่เราตั้งไว้ว่า อยากให้ทุกคนในโลกได้เข้าถึงพระธรรมกายนั้น ก็จะเป็นความจริงได้

คุณครูไม่ใหญ่

ความบริสุทธิ์ คือ สูดยอดของการแสวงหา

มนุษย์ทุกคนทั่วโลกนั้นเกิดมาก็เพื่อหาพระภายในตัว ซึ่งแท้ที่จริงแล้วชีวิตก็มีเพียงแค่นี้ แต่ชาวโลกเสียเวลาไปมากโดยที่ไม่รู้อะไรเลย และความไม่รู้เป็นอันตรายอย่างยิ่งในวัฏสงสาร เพราะฉะนั้น...ไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชายล้วนเกิดมาก็เพื่อบวชเป็นพระ ผู้หญิงก็บวชเป็นพระภายใน ส่วนผู้ชายก็บวชเป็นพระทั้งข้างนอกและข้างใน นี่เป็นหลักของชีวิตเลย แต่พญามารเอาไปตรึงติดกับกะโหลกกะลา ทำให้ไม่รู้อะไรเลย

กว่าจะรู้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย เพราะความจริงเราเกิดมาก็เพื่อมาหาพระภายใน บวชเป็นพระก็เพื่อทำจิตของเราให้บริสุทธิ์ จะได้หลุดพ้นจากการบังคับบัญชาของพญามาร แม้บวชเป็นพระภายนอกแล้วก็ยังต้องหาพระภายใน ซึ่งพระภายในตัวก็ยังคงหาพระภายในเพื่อบวชต่อไปอีกเรื่อย ๆ คือ บวชเป็นพระแล้วพระเล่า พระองค์ที่ ๒ ยังอยากบวชเพื่อไปหาพระองค์ที่ ๓ และพระองค์ที่ ๓ ก็ยังอยากหาพระในตัวเพื่อไปหาองค์ที่ ๔ หาพระภายในตัวไปเรื่อย ๆ เพราะท่านก็อยากบริสุทธิ์ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

อยากบริสุทธิ์เพิ่มขึ้น แปลว่า **ความบริสุทธิ์ คือ สูดยอดของการแสวงหา** เพราะถ้าบริสุทธิ์ก็จะหลุดพ้นจากการที่พญามารบังคับบัญชา เพราะฉะนั้น ทุกคนต้องบริสุทธิ์สถานเดียว เพราะขนาดพระภายในตัวยังอยากบริสุทธิ์เพิ่มขึ้นเลย

คุณครูไม่ใหญ่

ใช้เวลาทุกวินาทีเพื่อสร้างบารมีอย่างแท้จริง

ถ้าเราศึกษาประวัติการสร้างบารมีของนักสร้างบารมีในกาลก่อน แม้ช่วงจังหวะที่เกิดข้าวยากหมากแพง เกิดทุพภิกขภัย แต่ว่านักสร้างบารมีในกาลก่อนนั้นกลับมีหัวใจที่เข้มแข็ง มีจิตใจที่สดใส ทুমชีวิตสร้างบารมีกันต่อไป โดยที่ไม่กลัวความทุกข์ยากลำบาก นึกเมื่อไรก็จะมีสติใจเมื่อนั้น และสิ่งที่นักสร้างบารมีในกาลก่อนทำมานั้น ก็จะเป็นแบบแผนให้รุ่นหลังๆ ได้ยึดถือทำตามกันต่อมา...ตกทอดเรื่อยมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ ดังนั้น...เราต้องมองไปอีกพันปีข้างหน้า ให้คนพันปีข้างหน้าตามระลึกนึกถึงการสร้างบารมีของหมู่คณะเรา เป็นกำลังใจสำหรับผู้ที่จะสร้างบารมีต่อไปในอนาคต

เพราะฉะนั้น...ในช่วงนี้เป็นช่วงที่เรากำลังทุกข์ยากลำบาก จงทุมเทชีวิตจิตใจเพื่อการสร้างบารมี มีทางใดที่จะช่วยกันได้..ก็ช่วยกันให้เต็มกำลัง นอกจากระดมทุนเข้ามาแล้ว ก็จะต้องช่วยกันประหยัดอดออมด้วย ช่วยกันตรวจตราว่า สิ่งใดเราประหยัดได้ก็ให้ประหยัด ให้ไปตรวจตรากันดูทุกหน่วยงาน ว่ามีส่วนใดที่เราจะประหยัดค่าใช้จ่ายได้ ก็ให้ช่วยกันประหยัดให้เต็มที่ ทุกบาททุกสตางค์ในยามนี้มีคุณค่ามหาศาล ญาติโยมทั้งหลายก็มีความจำเป็นในการที่จะใช้จ่าย และลำบากยิ่งกว่าพวกเรามากมาย แต่เห็นว่าเรากำลังจะทำความดี กำลังจะสร้างคนดีให้บังเกิดขึ้นในสังคม และกำลังจะขยายวิชชาธรรมกายไปทั่วโลก ให้เป็นที่พึ่งต่อชาวโลกทั้งหลาย ญาติโยมทั้งหลายจึงอดออม ตัดใจเงินออมที่มีความจำเป็นสำหรับชีวิตในยามนี้ ทุกบาททุกสตางค์ทุมเทมาให้เราได้ทำงาน ได้เป็นอยู่ ได้มีชีวิตสืบต่อไปเพื่อสร้างบารมี

เพราะฉะนั้น ทุกบาททุกสตางค์นั้นมีคุณค่าอย่างมหาศาล จะใช้จ่ายอย่างไรคิดหน้าคิดหลังให้ดี ให้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของพระศาสนา เพราะฉะนั้นไปตรวจตราดูให้ดี ให้ประหยัด ให้อุดหนุน ให้ช่วยกันดูแล

ให้อุดหนุนในกรณีที่เราอาจจะไม่ได้รับความสะดวกสบายเท่ากับเมื่อก่อนนี้ ก็จะต้องมีความอดทน นักสร้างบารมีจะต้องอดทน เหมือนทหารที่เข้าสู่สมรภูมิต่อความทุกข์ยากลำบากจากอาวุธสงคราม...จากภัยพิบัติต่างๆ โดยไม่ปริปากพร่ำบ่น ไม่นึกน้อยเนื้อต่ำใจ ไม่แค้นใจ ไม่ขัดเคืองใจ

เพราะฉะนั้น...เราก็เช่นเดียวกัน บางครั้งเมื่อไม่ได้รับความสะดวกสบายเหมือนเดิม ก็ขอให้อดทนไปสักระยะหนึ่ง ความทุกข์ยากนี้ไม่อยู่กับเราตลอดเวลา จะอยู่กับเราชั่วคราว ไม่ช้าก็จะจากไป เหมือนความมืดในยามราตรีไม่เกิน ๑๒ ชั่วโมง ชั่วโมงที่ ๑๓ ก็สว่างไสวแล้ว เราเกิดมาสร้างบารมี ต้องใช้เวลาทุกวินาทีให้เป็นไปเพื่อการสร้างบารมีกันอย่างแท้จริง เพราะฉะนั้นในยามนี้ขอให้ทุกคนได้ทุ่มหัวใจกันให้เต็มที่

คุณครูไม่ใหญ่

ใจที่บริสุทธิ์มาก...พญามารจะปนเป็นไม่ได้

งานสร้างบารมีของเรานั้นต้องทำกันไปเป็นทีม เราจะไปตามลำพังไม่ได้เลย เพราะถ้าไปตามลำพังจะไม่ปลอดภัย เราต้องไปด้วยกันเป็นทีม จึงจะถึงจุดหมายปลายทางได้ ในขณะนี้ให้รักษาสุขภาพร่างกายให้แข็งแรง อย่าให้เจ็บ อย่าให้ป่วย และให้ช่วยกันรักษาบรรยากาศของการสร้างบารมีในทุกหน่วยงาน ให้ยิ้มแย้มแจ่มใส มีความปรารถนาดีซึ่งกันและกัน ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน

ถ้อยคำอันใดก็ตามที่เป็นเครื่องตัดรอนกำลังใจ อย่าให้ติดตัวไปตั้งแต่วันนี้ให้หมดสิ้นไปจากใจ จะคิดจะพูดอะไรก็ตามให้สมกับเป็นนักสร้างบารมีให้กาย วาจา ใจของเราสะอาดบริสุทธิ์ผ่องใสอยู่เสมอ อย่าให้สิ่งเศร้าหมองเข้ามาอยู่ในใจเราได้เลยแม้แต่นิดเดียว

เพราะยิ่งกาย วาจา ใจของเราสะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส บารมีที่เราจะได้ก็จะยิ่งบริสุทธิ์มากขึ้น **ใจเรายังมีความบริสุทธิ์มาก พญามารก็จะปนเป็นไม่ได้ สมบัติทั้งหลายที่จะบังเกิดขึ้นกับเราก็จะบริสุทธิ์ตามไปด้วย** ไม่ว่าจะเป็นรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ตลอดจนกระทั่งการศึกษาวิชชาธรรมกาย เราก็จะเข้าถึงพระธรรมกายได้อย่างสะดวกสบายอย่างง่ายดาย รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในวิชาธรรมกายอย่างถูกต้องร่องรอยตรงไปตามความเป็นจริง เราจะรู้ทั่วถึงในธรรมนั้นอย่างทะลุปรุโปร่ง ไม่มีอะไรกำบังเราได้

เพราะฉะนั้น...ความบริสุทธิ์ของกาย วาจา ใจนี้จึงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ดังนั้น...ขอให้ลูกทุกคน รักษากาย วาจา ใจให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ให้พอใส่ ตรวจตราดูตัวของเราเองอย่างสม่ำเสมอ อย่าให้สิ่งเศร้าหมองเข้ามาในจิตใจของเราได้ ให้ใจเราใส ให้ใจเราเยือกเย็น ให้ใจของเรามีกำลังอย่างไม่มีหมดสิ้น กำลังใจยังใช้ไปก็ยังมีแต่เพิ่มพูนทับทวีขึ้นมากไปเรื่อย ๆ มากขึ้นตามวันเวลาที่ผ่านไป

ลูกทุกคนจะต้องทำให้ได้ให้สมกับที่ได้เป็นทหารแห่งกองทัพธรรม ที่สร้างบารมีร่วมกันมานับภพนับชาติไม่ถ้วน ให้สมกับเป็นทหารกองทัพธรรมที่มุ่งจะไปปราบพญามารให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ เพราะฉะนั้น...ต้องทำกาย วาจา ใจ ให้ใสสะอาด ให้บริสุทธิ์ ให้เข้มแข็ง แล้วก็ให้รวมใจเราเป็นหนึ่งเดียวกัน สามัคคีกลมเกลียวกัน มีอะไรก็ให้ปรึกษาหารือกัน อย่าเก็บเอาไว้ในใจเพียงคนเดียว ให้พูดจากันโดยมีจุดประสงค์เพื่อที่จะแก้ปัญหات้งปวง ไม่ใช่พูดจาเพื่อให้เกิดปัญหา ช่วยกันแก้ไขปัญหิต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นร่วมกัน ให้ทำกันอย่งนี้ เราจะได้อยู่พร้อมหน้ากันอย่างมีความสุขสดชื่น วันเวลาแต่ละวันแต่ละคืนจะได้ผ่านไปอย่างมีความสุข สนุกสนานกับการสร้างบารมี ไม่รู้สึกเบื่อหน่ายเลย

นี่คือสิ่งที่ลูกทุกคนควรจะได้รับทราบเอาไว้และลงมือปฏิบัติใครที่เคยปฏิบัติทำอย่างนี้มาตลอดก็ให้ทำต่อไป ส่วนใครที่ทำอย่างนี้เป็นบางครั้งบางคราว ก็ให้ทำให้ได้ตลอดรอดฝั่ง แกะไขตรงนี้ให้ติดต้องตรวจตราดูตัวของเราให้ดินะลูกนะ

คุณครูไมใหญ่

ให้อาณาจักรแห่งธรรมนี้...เป็นอาณาจักรในอุดมคติ

เอาความรัก ความสามัคคี ความปรารถนาดีซึ่งกันและกันมาหล่อหลอมดวงใจให้เป็นดวงเดียวกันนะลูกนะ ใครมีความรู้ความสามารถดี กำลังความคิดสติปัญญา กำลังพวกพ้อง มีอะไรก็แล้วแต่เราทุ่มเทชีวิตจิตใจกันให้เต็มที่ และอย่าหมั่นไส้กันนะ อย่ากระทบกระทั่งกัน มีอะไรที่จะช่วยเหลือเกื้อกูลกันได้ เราก็ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน แล้วก็ให้อภัยซึ่งกันและกันในกรณีที่พลาดพลั้งล่วงเกินกันจะโดยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม **ให้อาณาจักรแห่งธรรมของเราเป็นอาณาจักรในอุดมคติที่มนุษย์และเทวาต่างปรารถนาให้เป็นอย่างนี้**

การที่เราได้อุทิศตนมาสู่อาณาจักรนี้ เรามีวัตถุประสงค์อย่างนี้แหละ เพราะฉะนั้น...ทำให้เป็นจริงขึ้นมานะลูกนะ อาณาจักรแห่งธรรมขึ้นอยู่กับเรา เราอยากให้เป็นอย่างไรก็จะเป็นอย่างนั้น เราอยากจะให้สว่าง ก็ทำให้สว่าง อยากให้สงบสุข ก็ทำให้สงบสุข อยากให้รุ่งเรือง ก็ทำให้รุ่งเรือง อยากจะให้เป็นอย่างไรก็เป็นอย่างนั้น

คุณครูไม่ใหญ่

วิชาธรรมกาย...จะศึกษาได้ต้องไปเป็นทีม

การเรียนวิชาธรรมกายจะให้ได้ดี...ต้องปรับทั้งหยาบทั้งละเอียดควบคู่กันไป หยาบที่เคยเอาแต่ใจตัวเองต้องเปลี่ยนตัวเองใหม่ เพราะการเรียนวิชาธรรมกาย ต้องเรียนเป็นทีม คนเดียวเรียนไม่ได้ผล ไม่ค่อยได้เรื่อง แล้วทั้งทีมต้องมีความรู้เท่าเทียมกันด้วย ไม่ทันไม่เท่ากัน...ไม่ได้เลย **ยิ่งจะเรียนวิชาที่ลึกซึ้งละเอียดลงไปเรื่อย ๆ ทีมต้องยิ่งเยอะ แล้วทั้งทีมต้องเท่าเทียมกัน** พอเท่ากันแล้ว เวลาที่มาซ้อนตรงกัน จะมีพลังที่ทับทวีไปได้ไกลเร็วแรงกว่าทำไปตามลำพัง เพราะตามลำพังมันได้นิด ๆ หน่อย ๆ เท่านั้นเอง

แผนผังดั้งเดิมต้องทำเป็นทีม แต่มาตอนหลังถูกพญามารปนเป็นเสียแล้ว จึงต้องกระจายกระจายกันออกมาทำกันตามลำพัง เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าบ้าง พระอรหันตสาวกบ้าง ซึ่งพอไปถึงในนั้นแล้วแลเห็นหมด เข้าใจหมด เพราะแต่เดิมเป็นทีม พอพญามารปนเป็นจึงทำให้กระดูกกระจิกกัน จนกระทั่งเกิดอัศจรรย์ปิไตย มีความเห็นของตัวเป็นใหญ่ คือ เอาแต่ใจตัวเราเอง ความเห็นเราต้องถูกต้อง ที่นี้ต่างคนต่างมีความคิดชนิดนี้ขึ้นมาจึงทะเลาะกัน หงุดหงิดกัน จนกระทั่งบางคนรำคาญ “ที่นี้รูนวายนอน” ก็ปลีกตัวไปเลย ไปทำตามลำพัง นี่เริ่มมาตอนนี้

เพราะฉะนั้น...ผังเดิมคือเป็นทีม ดังนั้นจะเรียนวิชาธรรมกายได้ เราต้องเริ่มปรับทั้งหยาบ ทั้งละเอียด ให้เป็นทีม หยาบก็ต้องเป็นทีม ละเอียดก็ต้องเป็นทีม เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเลย ฉะนั้น

ใครติดนิสัยเอาแต่ใจตัวเอง..ต้องแก้ ไม่อย่างนั้นจะไม่ทันพวกเขา
อย่าเอาแต่ใจตัวเอง ต้องเอาใจหมู่คณะเป็นหลักเป็นเกณฑ์จึงจะ
เป็นทีมได้ ถ้าเอาแต่ใจตัวเองก็เรียนวิชชาธรรมกายไม่ได้ นี่คือข้อ
แตกต่างของวิชชาธรรมกาย ซึ่งต่างจากที่อื่นอย่างนี้

เพราะฉะนั้น...ลด ละ เลิก การเอาแต่ใจตัวเราเอง แล้วก็ทำ
เป็นทีมเมื่อทีมสามัคคีกัน คุยกันรู้เรื่อง คิดเหมือนกัน พูดเหมือน
กัน ทำเหมือนกัน ทีมก็เกิดความสุข “สุขา สังฆัสสะ สามัคคี” ทำให้
เกิดความสุข เมื่อหมู่คณะมีจิตที่เมตตากัน คิด พูด ทำ มีความ
ปรารถนาดีซึ่งกันและกัน มีความสุขนะ จะมีกระแสชนิดหนึ่งที่เกิด
ความอบอุ่นใจ

สมัยก่อนอบอ้าวใจ แต่เดี๋ยวนี้อบอุ่นใจ อยู่ที่ใดก็รู้สึกไม่ต้อง
หวาดระแวงอะไรกับใครเลย...สบาย ตรงนี้แหละจะเป็นพลังเสริม
เป็นพลังแฝงเงียบๆ ที่เรามองไม่เห็น พลังแห่งความสามัคคีของ
ทีม มีพลังแฝงเร้นเงียบๆ ที่จะทำให้ศึกษาวิชชาธรรมกายได้ดีมาก
เลย ญาณจะแม่นยำ เพราะไม่มีอะไรมากระจุกกระจิก แล้วเกิด
การถ่ายทอดความรู้ให้รู้เท่าเทียมกัน เสมอเหมือนกัน พอความ
รู้กระจายทั่วถึง ก็รูกหน้าไปพร้อมกัน จะไปเรื่อย ๆ เลย

ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องปรับตัวปรับใจทั้งทีม เลิกเอาแต่ใจตัว
เราเอง ต้องลด ละ เลิกเสีย เป็นผู้ให้ความสุข ความปรารถนา
ดีแก่หมู่คณะ ต่างคนต่างให้ซึ่งกันและกัน ต้องปรับตรงนี้ ซึ่ง
หลวงพ่อบอกว่าไม่ยากในการปรับอย่างนี้ ขอให้เรามีความตั้งใจมั่นว่า

เราจะต้องทำให้ได้ เพราะสิ่งที่ยากสำหรับเรื่องนี้ มีอยู่เรื่องเดียวเท่านั้น คือ ไม่อยากทำ ไม่ยอมทำเท่านั้นเอง ถ้าอยากทำ ยอมทำ มันง่ายที่สุดเลย

โดยเริ่มต้นที่เราจะต้องมีความปรารถนาดีซึ่งกันและกัน พูดปิยวาจา มุทิตาวาที ถ้อยคำอันเป็นที่รัก นอกจากไพเราะแล้ว ต้องเป็นเรื่องจริง มีประโยชน์ ถูกจังหวะกาลเทศะ พูดเสริมกำลังใจซึ่งกันและกันให้กำลังใจเรื่อยไป กำลังใจนี้มันแปลก ยิ่งเราให้เขาเท่าไร เขายิ่งได้เพิ่ม ผู้ให้ยอมได้รับ ยิ่งให้ยิ่งได้เพิ่ม ไม่ใช่ยิ่งให้ยิ่งหมด ยิ่งให้ยิ่งเพิ่ม ยิ่งให้ยิ่งมียิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

การกระทำก็เช่นเดียวกัน ให้สอดคล้องกันทั้งทีม จะได้เกื้อหนุนการปฏิบัติธรรมกันไปได้ เพราะฉะนั้น ต้องจำไว้นะว่า **วิชาธรรมกายจะศึกษาได้ด้วยวิธีเดียว คือ ต้องไปเป็นทีม ต้องทำเป็นทีมทั้งหยาบและละเอียด** อย่าลืมคำนี้นะ เพราะฉะนั้นหันกลับมาปรับปรุงตัวเรานะ

คุณครูไม่ใหญ่

งานที่แท้จริง คือ การปฏิบัติธรรม

อย่าลืมปฏิบัติธรรมควบคู่กันไป แม้เราจะมีภารกิจหยาบมากมายเพียงไรก็ตาม **แต่งงานที่แท้จริงของเรา คือ การปฏิบัติธรรม** ถ้าเราขาดสิ่งนี้แล้ว การเข้ามาสู่นิเวศน์ครั้งนี้จะไม่สมบูรณ์ ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ เพราะหน้าที่หลักของเรา เป้าหมายหลักของเรา ก็คือ เราต้องการมาเพื่อศึกษาวิชาธรรมกาย มาสร้างบารมี และมาฝึกฝนอบรมตัวของเราเอง

เพราะฉะนั้น...อันดับหนึ่งของหลักนั้น คือ **อย่าทิ้งเกี่ยวกับเรื่องการปฏิบัติธรรม** เราจะเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าสักเพียงใดก็ตาม ก็ขอให้ได้นั่งปฏิบัติธรรม เพราะการปฏิบัติธรรมจะทำให้ใจของเรา ชุ่มอยู่ในบุญ กระแสธารแห่งบุญจากพระนิพพานจะหลั่งไหลมาอยู่ตลอดเวลา แล้วจะคอยกลั่นแกล้งอะไรต่าง ๆ กลั่นธาตุธรรมเห็นจำคิด รู้ของเราให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ ผ่องใส และท่านจะเติมบุญเติมบารมีให้กับพวกเราอยู่ตลอดเวลาเลย การปฏิบัติธรรมจะทำให้ใจเราใส ๆ มีความสุข แม้จะยังไม่ถึงจุดที่เราปรารถนาก็ตาม แล้วความสุข ณ จุดตรงนั้นก็จะขยายออกมาข้างนอก จะทำให้เกิดบรรยากาศที่ดีขึ้นมา คือ บรรยากาศแห่งสันติสุขที่จะเกิดขึ้น

คุณครูไม่ใหญ่

หน้าที่ของเรา คือ ไปที่สุดแห่งธรรม

ก่อนที่จะเราได้มาสร้างบารมีรวมกัน ณ ที่แห่งนี้ หลักใหญ่ที่สำคัญ คือ วิชาธรรมกาย ถ้าหากว่าปราศจากวิชาธรรมกายแล้ว การที่เราจะมารวมกันอย่างนี้คงเป็นไปได้ยาก ซึ่งหลวงพ่อก็เชื่อว่า ทั้งลูกพระ ลูกเณร อุบาสก อุบาสิกา มีความปรารถนาที่จะศึกษาวิชาธรรมกาย เพราะฉะนั้น...เราจึงได้ทั้งทุกสิ่งทุกอย่างทางโลกมาอยู่รวมกันในสถานที่นี้

ลูกหลวงพ่อกับทั้งหมดนี้ ถ้าเทียบกับทางโลกแล้ว ถ้าหากเราอยู่ทางโลก เราก็มียุคชาติแบบโลกๆ สามารถจะเรียนสูงได้กว่านี้ หรือจะทำงานให้อยู่ในระดับใดก็ได้ที่ชาวโลกเป็นกัน เราสามารถจะเป็นอย่างนั้นได้ แต่เราไม่เห็นประโยชน์ที่จะเป็นอย่างที่ชาวโลกเป็นกัน เพราะฉะนั้น...เราเป็นยิ่งกว่าเขาเป็นกัน โดยเฉพาะเราอยากจะได้ศึกษาได้เรียนรู้เรื่องวิชาธรรมกาย จากการที่เราได้อ่านหนังสือ หรือได้ยินได้ฟังว่า “วิชาธรรมกายเป็นวิชาสูงสุดทางพระพุทธศาสนาและสูงสุดของชีวิต”

ถ้าหากไม่มีพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมารได้สละชีวิตจนกระทั่งค้นพบวิชาธรรมกาย และค้นให้อีกๆ ขึ้นไป ตลอดจนกระทั่งนำมาแนะนำสั่งสอนจนตกทอดมาถึงรุ่นเรา ถ้าท่านไม่ทำอย่างนี้ เราก็ไม่มีโอกาสรู้ได้เลย เพราะฉะนั้น...**ลูกทุกคนมีหน้าที่ที่ต้องทำ คือ เราจะต้องไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม** หน้าที่นี้จึงเป็นหน้าที่ยิ่งใหญ่ และจะต้องเกี่ยวโยงกับพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมารตลอดเวลา

หลวงพ่อก็หวังว่าลูกทุกคนจะทุ่มเทชีวิตจิตใจศึกษาวิชา
ธรรมกายให้ได้ และอยากให้ตั้งเป้าหมายไว้ในใจว่าเราจะเอาชีวิต
เป็นเดิมพันเพื่อศึกษาวิชาธรรมกาย สิ่งใดก็ตามที่จะทำให้ความรู้อู
ท่าเทียมกันทั้งทีม เช่น ความรัก ความสามัคคีอะไรต่างๆ เรา
จะทำให้เกิดขึ้น สิ่งใดที่ตรงข้าม เราก็จะแก้ไข

คุณครูไม่ใหญ่

เร่งให้เร็วอย่างถูกวิธี...ต้องหยุดนิ่ง

เรามีงานสำคัญที่จะต้องทำ ซึ่งเป็นงานที่สำคัญมาก ๆ ไม่ทำไม่ได้ ถ้าไม่ทำก็แพ้เขา งานที่เราจะทำนั้นเป็นงานสำคัญที่สุดในโลก...สำคัญที่สุดในจักรวาล เป็นงานที่จะทำด้วยวิชาธรรมกาย

งานที่เขาทำ ๆ กันที่ผ่านมา หรือที่มนุษย์กำลังทำกันอยู่ในปัจจุบันนี้ไม่ใช่งานที่แท้จริง เขาเรียกว่าของเด็กเล่น เล่นเป็นนายกฯ บ้าง เล่นเป็นนั่นเป็นนี่ เล่นเป็นเศรษฐีบ้าง ยาจกบ้าง เล่นขายก๊วยเตี๋ยว ขายฟาสต์ฟู้ด (FAST FOOD) ขายอาหารเหลา จะเป็นอะไรก็ตาม ก็เหมือนเล่นขายของ เพราะมันไม่ใช่ของจริง แล้วเล่นขายของมันเพลินเสียด้วย สนุกเพลินไปวัน ๆ กระทั่งหมดเวลาของชีวิต แต่งานของเราเป็นงานแท้จริง งานที่จะต้องทำด้วยวิชาธรรมกาย

เพราะฉะนั้น...เร่งให้เข้าถึงพระธรรมกายให้เร็ว ๆ จะได้**ศึกษาวิชาธรรมกายกัน** และถ้าหากได้ศึกษาวิชาธรรมกายแล้ว ก็อย่าเอาธรรมะไปทิ้ง แล้วไปติดวิชาทะเลลกกะลา เพราะวิชาเด็กเล่นขายของติดกันเยอะ เห็นธรรมะแล้วก็ยังไปติดอีก ติดวิชาเล่นขายของ ผัดผ่อนเวลา ยืดยาด ยืดเยื้อ ให้ความสนุกเพลิดเพลิน ยืดยาวไปเรื่อย ๆ แล้วก็หมดเวลาของชีวิต เวลาที่เหลืออยู่ ต้องดูแลห่วงพ่เป็นเกณฑ์ เวลาห่วงพ่เหลือไม่มาก เพราะการจะเรียนรู้วิชาธรรมกายต้องเรียนไปด้วยกัน หหมดห่วงพ่แล้วก็หมดแล้วนะ ไม่มีแล้ว มีแต่ชื่อ เป็นรุด่วนขบวนสุดท้าย ตกรถเที่ยวนี้อีกตกเลย มีแค่ ๒ ขบวน หหมดขบวนนี้ก็หมด

ให้ดูอายุหลวงพ่อก็คือเป็นเกณฑ์นะ ถ้ามันแต่ยี่ดยาด ยี่ดเยื่อ เป็น
ทหารเกณฑ์ เดียวก็หมดเวลาของชีวิต จะเสียดาย แล้วก็เสียใจ
เสียดายโอกาสที่ผ่านไปแล้ว เสียใจที่ไม่ได้ทำ จะไปเรียนวิชา
กะโหลกกะลาตัน ซึ่งเป็นข้ออ้างให้เพลินๆ ไปในโลกเท่านั้นเอง

เพราะฉะนั้น...เร่งกวตขันตัวเองให้เข้าถึงพระธรรมกายเร็ว ๆ
ให้เร่งปฏิบัติทำความเพียร โดยยี่ดหลักหยุด นิ่ง เฉย ๆ ไม่ไปกอด
ไม่ไปลุ้น เพราะการกอดการลุ้นทำให้เสียเวลา แล้วจิตหยาบไม่ได้
อะไร จะเร่งให้เร็วอย่างถูกวิธี ต้องหยุด นิ่ง แล้วก็เฉย ๆ หยุด
นิ่ง เฉย ๆ

ถ้าหากเราเห็นแสงสว่างภายใน หรือเข้าถึงได้อย่าง
คล่องแคล่ว อย่างนี้ง่ายแล้ว แสดงว่าใจนั้นได้ผ่านขั้นตอนของการกอด
การลุ้นมาแล้ว ได้เข้าถึงหยุด นิ่ง เฉย ๆ แล้ว เหลือแต่ทำให้ต่อเนื่อง
อย่าให้ขาดตอน หยุด นิ่ง เฉย เรื่อยไป เดียวก็จะเข้าถึงพระธรรมกาย
ได้ โดยใช้เวลาในการเข้าถึง แค่วันเดียวก็เข้าถึงได้ เพราะหลวงพ่อก
เคยแนะนำจากคนที่มืด ๆ เลย ทั้งมืด ทั้งฟุ้ง ทั้งเมื่อย มึนหัว ปวดหัว
ใช้เวลาไม่นาน วันหนึ่งกับคืนหนึ่งก็เข้าถึงพระธรรมกายได้

คุณครูไม่ใหญ่

หยาบก็สุดเจียบ ละเอียดก็สุดฉิว

UG 5 สำคัญนะ คุณครูไม่เล็กท่านสุดยอดเลย เพราะสิ่งดี ๆ เหล่านี้ก็มาจากท่าน เพราะฉะนั้น...เราจะต้องสวดให้ถึงเป้า ต้องทำให้ท่านปลื้มสิ ตั้งแต่อยู่ด้วยกันมา ท่านเหนื่อยตลอดชาติ

วัดพระธรรมกาย..ถ้าไม่ได้ท่านก็เอาเรื่องเลย เพราะฉะนั้น เรามีส่วนในบุญกับท่านสักหน่อยก็ดีนะ คือ ทำให้ท่านปลื้มในวันคล้ายวันเกิดของท่าน เราจะได้มีส่วนในบุญที่ท่านได้บำเพ็ญเรื่อย มาตลอดระยะเวลาหลายสิบปี

เพราะฉะนั้น...เป้าที่เราตั้งไว้ต้องให้เข้าเป้า ทุกคนต้องมาร่วมกันสวดด้วยความปลื้มปีติ...ด้วยจิตเกษม จะได้อธิษฐานจิตให้ท่านอายุยืน ๆ ได้สร้างบารมีไปนาน ๆ

ท่านรักในการอบรมพร่ำสอน อยากให้ทุกคนเป็นคนดี มีศีล มีธรรม ท่านมีวิญญูณของความเป็นครู เป็นผู้ให้แสงสว่าง เหมือนอย่างที่เราคนหนึ่งกำลังเน้นให้ทุกคนในองค์กรเข้าถึงธรรม มาอยู่ด้วยกันแล้วต้องสมหวัง “หยาบก็สุดเจียบ ละเอียดก็สุดฉิว”

ท่านก็ว่าเรื่องหยาบ ส่วนใครคนหนึ่งก็ว่าเรื่องละเอียด ชีวิตคนเราก็มีแค่หยาบกับละเอียด แค่นี้ก็เพอร์เฟกต์ได้แล้ว ไม่ต้องอะไรมาก “หยาบก็สุดเจียบ ละเอียดก็สุดฉิว” หยุดแรกก็ต้องทำให้ได้.. ดีไหม!

คุณครูไม่ใหญ่

ทุกกิจกรรมมีไว้เพื่อสร้างบารมี

ตั้งใจฝึกฝนอบรมตนเองให้ดี ให้เป็นผู้ที่สมควรศึกษาวิชาธรรมกาย นักสร้างบารมีไม่มีสิ่งใดที่เป็นอุปสรรค ไม่ว่าจะเป็นคำแนะนำสั่งสอน กฎ ระเบียบวินัย สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องเล็กน้อยและให้ระลึกไว้เสมอว่าทุก ๆ กิจกรรม มีเอาไว้เพื่อการสร้างบารมี

แม้หลวงพ่อก็ทำงานมาแล้วทุกอย่าง ตั้งแต่ขัดห้องน้ำ ปลุกต้นไม้ กวาดใบไม้ ขุดลอกคันคูคลอง และทำความสะอาดจัดเสนาสนะ เป็นเรื่องปกติที่จะต้องเรียนรู้ไปทุกระบบงาน ฝึกความมีระเบียบระเบียบ คนที่มีใจรักความสะอาดจะได้アニสงส์ คือ **“สิ่งสกปรกจะเข้าใกล้เราไม่ได้”** จะไปเกิดในภพใดชาติใดก็ตาม จะไปเป็นชาวสวรรค์ วิมานก็มีรัศมีสว่างไสวกว่าชาวสวรรค์ทั่วไป เกิดเป็นมนุษย์...จะไปที่ใดก็ตาม จะมีแต่ความสะอาดราบรื่น มีระเบียบเรียบร้อยตลอด นี่เป็นアニสงส์ที่ติดตัวเราไปในภพชาติเบื้องหน้า

คุณครูไม่ใหญ่

หน้าที่อันยิ่งใหญ่ ต้องทำกันไปเป็นทีม

การที่พวกเราทุกคนได้ก้าวเข้ามาสู่ในเส้นทางธรรม ตั้งใจมาเป็นนักรบกองทัพธรรม ซึ่งถือว่า **“เป็นความตั้งใจที่ดีมากๆ และดีที่สุดแล้ว”** เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง เพราะภารกิจนี้ คือ งานที่แท้จริงของเรา

เราเกิดมาพร้อมกับหน้าที่ ซึ่งต้องทำกันต่อไป ไม่มีถอยหลังกลับ ฉะนั้นให้รู้สึกเป็นเกียรติ มีปิติ และภาคภูมิใจที่ได้รับหน้าที่นี้

หน้าที่อันยิ่งใหญ่นี้ เราต้องทำกันไปเป็นทีม..จึงจะสำเร็จ ตราบใดก็ตามที่เรายังไม่ถึงจุดหมาย คือ ที่สุดแห่งธรรม เราก็จะต้องร่วมมือกันต่อไป สานใจกันให้เป็นหนึ่ง ท่วมเทชีวิตจิตใจสร้างบารมีกันให้เต็มที่ บารมีของเราจะได้เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ บำเพ็ญบารมีให้มากที่สุดเท่าที่เรายังมีเวลาของชีวิตเหลืออยู่ในโลกนี้

คุณครูไม่ใหญ่

หยาบกับละเอียดต้องควบคู่กันไป

ให้ทำกรรมควบคู่กับงานหยาบไปด้วย เพราะถ้ารอให้งานหยาบเสร็จ แล้วค่อยมาปฏิบัติธรรม เราอาจจะช้าก่อน! เหมือนเวลาเราทานก๋วยเตี๋ยวก็ต้องหายใจไปด้วย ไม่ใช่ทานก๋วยเตี๋ยวเสร็จแล้วค่อยมาหายใจ ถ้าเราองานหยาบเสร็จ เดียวเราจะช้าก่อนที่จะได้ปฏิบัติธรรมกัน

เพราะเราเข้ามาสู่องค์กรเพื่อจะมาปฏิบัติธรรมหาพระธรรมกายในตัว เพื่อศึกษาวิชาธรรมกาย เราจึงมาอยู่ตรงนี้ เราทุกคนต้องหวนไปทบทวนมโนปณิธานดั้งเดิมก่อนเข้ามาสู่องค์กรว่า “ไม่ใช่เราไม่มีทางไป จะไปใช้ชีวิตทางโลกก็สามารถทำได้ แต่เราเลือกมาทางนี้”

ตอนนี้ถึงเวลาแล้ว...ถ้าอายุมากขึ้น ความแข็งแรงจะลดลง จะมารอให้งานหยาบเสร็จแล้วค่อยทำงานละเอียดนะหรือ? เราต้องทำควบคู่กันไปในจังหวะที่ยังแข็งแรงอยู่ เป็นบุญลาภอันประเสริฐที่จะได้ช่วยกันประคับประคองให้ไปสู่เป้าหมายที่เราเข้ามาสู่องค์กร ถ้าหากองค์กรเราใจหยุดได้ ใจสบายได้ มีความสุขจากการปฏิบัติธรรม การกระทบกระทั่งนั้นจะสูญพันธุ์ไปเลย จะทำภารกิจกันอย่างมีความสุข สนุกสนาน บุญบันเทิง “ข้างนอกเคลื่อนไหว แต่ข้างในหยุดนิ่ง” ได้อย่างสมบูรณ์

พอทุกคนในองค์กรมีความสุขจากผลของการปฏิบัติธรรม ก็จะมีคามยิ้มแย้มเบิกบาน ถ้าใครเห็นหมู่คณะเรา ก็จะเกิดคำถามว่า

“ทำไมสมาชิกในองค์กรจึงดูเบิกบานเหมือนชาวสวรรค์” ก็อยากจะ
มาอยู่ด้วย อยากทำบุญด้วย ซึ่งจะเป็นองค์กรต้นแบบเลย เมื่อทุกคน
มีความสุข คำว่า “สวรรค์บนดิน” ไม่ใช่คำหรูๆ แต่มีให้ดูจริงๆ แล้ว
จะเป็นแรงบันดาลใจที่จะขยายไปสู่องค์กรอื่น การ Change The
World ก็เกิดขึ้น

คุณครูไม่ใหญ่

พระธรรมกายเป็นเป้าหมายของชีวิต

สิ่งที่เกื้อหนุนในการปฏิบัติธรรมให้ใจของเราหยุดนิ่งได้เร็วขึ้น มีอยู่ ๔ ประการ ได้แก่

ประการที่ ๑ หัดมองโลกไปตามความเป็นจริงตามหลักโลกธรรม ๘ ซึ่งการมองโลกไปตามความเป็นจริงในที่นี้ ไม่ใช่หมายความว่า ให้มองโลกในแง่ดีหรือแง่ร้าย แต่ให้มองโลกไปตามโลกธรรม คือ เมื่อมีลาภก็มีเสียมีลาภ มียศก็มีเสียมียศ มีคนสรรเสริญก็มีคนนินทา และเมื่อมีสุขก็มีทุกข์ ซึ่งธรรมทั้ง ๘ ประการนี้จะวนเวียนอยู่ในชีวิตประจำวันของเราตลอดเวลา

ดังนั้น...เมื่อสิ่งใดมากระทบใจของเรา เราก็ต้องไม่หวั่นไหว แล้วทำใจให้เป็นกลางๆ

ประการที่ ๒ ทำใจของเราให้เป็นกุศล ให้เบิกบาน แ่มชื่น และเยือกเย็นอยู่เสมอ ซึ่งใครที่เป็นคนขี้หงุดหงิด ขุนเคียว เจ้าอารมณ์ ใจร้อน หรือแรงแงอนอะไรต่างๆ ต้องทิ้งไปให้หมด อย่าไปอนุรักษไว้ แล้วทำใจของเราให้ผ่องใส ให้เยือกเย็น สบายๆ

ประการที่ ๓ มองทุกคนเหมือนเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย และมีความปรารถนาดีให้กับทุกๆ คน ไม่ว่าคนนั้นจะเป็นสามี ภรรยา พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย บุตร ธิดา เพื่อนร่วมงาน หรือจะเป็นใครก็ตาม ให้มองว่าเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ที่มีความเสมอภาคเหมือนกันหมด แล้วก็มีความปรารถนาดีให้กับเพื่อนของเราทุกๆ คน

เมื่อเรามองอย่างนี้ สิ่งที่เราจะได้รับ คือ ใจของเราจะสบาย ไม่หุดหงิด ไม่ฉุนเฉียว และไม่เจ้าอารมณ์ง่าย อีกทั้งเวลาที่เราจะนั่ง นอน ยืน เดิน เราจะมีความรู้สึกเหมือนกับมีมิตรสหายอยู่ห้อมล้อมตัวเรา และเมื่อเราฝึกบ่อย ๆ เข้า ความรู้สึกเช่นนี้ก็จะเกิดขึ้นมาเอง

ประการสุดท้าย หัดมองโลกให้ว่างเปล่า...ไม่มีแก่นสาร คือ ไม่ว่าเราจะทำมาหากิน หรือทำภารกิจอันใดก็ตาม เราก็ทำไปอย่างเต็มที่ แต่ไม่ติดอะไร และวางใจเฉย ๆ โดยให้นำสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเข้านอนมาเป็นอุปกรณ์ในการฝึกอย่างนี้

พอถึงเวลาที่เรานั่งสมาธิก็จะง่าย เพราะใจเราสบาย และไม่ติดในเรื่องกระดูกกระฉีกปลิกย่อย โดยมุ่งแต่เรื่องหลักใหญ่ คือ เรื่องรักษาใจเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายภายในให้ได้ และพอเรื่องปลิกย่อยที่ทำให้ใจเราขุ่นมัวนั้นหมดไป ใจเราก็จะสบายและเบิกบานเมื่อไปนั่งสมาธิ...ยังไม่ทันชัดสมาธิ หรือตายยังไม่ทันปิดสนิท ใจก็หยุดนิ่งแล้ว

เพราะฉะนั้น...ลูก ๆ จำไว้นะว่า **“ธรรมกายเป็นเป้าหมายของชีวิต”** ส่วนนอกนั้นเป็นเครื่องประกอบกันมา ซึ่งลูก ๆ ต้องจับหลักตรงนี้กันให้ได้ แล้วจะมีความสุข สบาย และจะเข้าถึงธรรมกายในกันทุกคน

คุณครูไม่ใหญ่

ไม่ว่าจะทำอะไร...อย่าให้ใจหลุดจากองค์พระ

อย่าลืมนะ เวลารับแขกหรือคุยกับญาติโยม ให้นึกถึงพระในตัวไปด้วย ฝึกเอาไว้เนะ จะอาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน จะบริหารงาน จะปิดกวาดเช็ดถูเสนาสนะ ซักผ้า ล้างจาน ก็ให้ล้าใจไปด้วย ในทุก ๆ กิจวัตรกิจกรรมก็ให้เห็นองค์พระใส ๆ อยู่ที่กลางกายตลอดเวลา

สรุปง่าย ๆ คือ **ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด ไม่ว่าจะทำอะไร จะมีภารกิจเพียงใดก็ตาม อย่าให้ใจหลุดจากองค์พระ** ต้องพยายามฝึกอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ ถ้าไม่ฝึกอย่างนี้ มัวแต่ทำงานหยาบโดยไม่ได้นึกองค์พระไปด้วย และทำเฉพาะเวลามานั่งสมาธิ อย่างนี้อยู่ที่ไหนใจก็หยาบ ใจจะไม่ละเอียด

พยายามฝึกเอาไว้เนะ ใหม่ ๆ ก็หลุดบ้าง ซึ่งก็ถือเป็นเรื่องปรกติธรรมดา แต่พอฝึกไปเรื่อย ๆ ต่อไปจะเห็นตลอดเวลา จะเป็นไปเองเลย เป็นองค์พระไปทั้งตัว แล้วพระธรรมกายท่านจะคุ้มครองเราด้วย เมื่อเราอยู่กับพระธรรมกาย เราจะมีความรู้สึกอบอุ่น มีปิติ มีความมั่นใจ มีความสุข ความเบิกบานทุกสถานที่ เพราะฉะนั้นให้ตั้งใจทำนะลูกนะ

คุณครูไม่ใหญ่

พระธรรมกายเป็นของจริง...เข้าถึงได้ด้วยคนจริง

ให้ฝึกฝนใจของเราให้หยุดนิ่ง จนสามารถปล่อยใจของเราเข้าไปสู่ภายในได้ ให้ฝึกจนติดเป็นนิสัย เพราะนี่คือชีวิตของนักบวชไม่ว่าจะเป็นพระ เป็นเณร เป็นอุบาสกอุบาสิกาก็ตาม ต้องหมั่นเติมความบริสุทธิ์เอาไว้ อย่าให้สิ่งที่ปนเข้าศึกต่อความบริสุทธิ์บังเกิดขึ้น ก่อตัวขึ้นทีละเล็กทีละน้อยไปเรื่อย ๆ เพราะหากเราไม่ได้ทำสมาธิภาวนา ชีวิตนักบวชของเราก็ไร้ค่า แม้เป็นพระ เป็นเณร เป็นอุบาสกอุบาสิกา ก็เหมือนกับไม่ได้เป็น

การทำสมาธิภาวนานั้นเป็นจุดรวมของความบริสุทธิ์อย่างสำคัญเลยทีเดียว เพราะจะทำให้ใจเราผ่องแผ้วเข้าไปถึงพระธรรมกายภายในตัว ไปสู่เส้นทางอายตณนิพพาน เพราะฉะนั้น หลวงพ่อจึงอยากให้ลูกทุกคนมีใจเป็นนักบวชที่สมบูรณ์ มีเป้าหมายมีอุดมการณ์อยู่ในใจของเรา อย่าสักแต่ว่าบวชไปอย่างนั้น บวชแล้วต้องมีเป้าหมาย โดยเฉพาะในใจลึก ๆ คือ ต้องตั้งใจที่จะเข้าไปถึงพระธรรมกาย และมาศึกษาวิชาธรรมกายให้ได้ คิดอย่างนี้ให้ได้ทุกวัน แล้วหมั่นฝึกฝนอบรมใจของเราให้หยุดนิ่ง ฝึกทุกวัน อย่าได้เว้นเลยแม้แต่เพียงวันเดียว

ใจของเรามีดวงเดียว สิ่งที่จะเข้ามาในใจของเราก็เข้ามาได้แค่ว่าทีละอย่าง เราต้องนึกดูว่าจะนำอะไรที่มีคุณค่ามากที่สุดเข้ามาไว้ในใจของเรา ซึ่งสิ่งที่เหมาะที่สุดก็คือ พระธรรมกายภายใน ให้มีอยู่ในใจของเราตลอดเวลา แล้วก็ตั้งใจให้มันว่า เราจะบวชอุทิศชีวิต ทั้งชีวิตไปเลย เป็นเพศบรรพชิตก็ตายในผ้าเหลืองอย่างนี้

ไม่ศึกษาลาเพศ ตั้งใจอย่างนี้ให้ได้ตลอด บุญกุศลจะได้เกิดขึ้นทุกวันทุกคืนทั้งแก่ตัวเรา แก่โยมพ่อ โยมแม่ หมู่ญาติ และสาธุชนทั้งหลายที่สนับสนุนเรามานะ

เมื่อลูกทุกคนได้สละทิ้งทุกสิ่งมาเป็นนักบวชแล้ว ก็ต้องตั้งใจทำชีวิตนักบวชของเราให้สมบูรณ์ ไม่ว่าจะคิด พูด หรือทำอะไรก็ตาม ต้องทำแบบนักบวช ต้องเข้าถึงที่พึงภายในให้ได้ เมื่อเข้าถึงที่พึงภายในได้แล้ว เราจะนั่ง นอน ยืน เดิน ก็เป็นสุขตลอดเวลา แล้วเราจะเป็นที่พึงของชาวโลกได้ เพราะฉะนั้น...เมื่อเราได้ทิ้งทุกสิ่งมาแล้ว ก็ต้องตั้งใจปฏิบัติให้จริง ของจริงนั้นมีจริง แต่คนจริงเท่านั้นจะเข้าถึงของจริงได้นะลูก

คุณครูไม่ใหญ่

ให้ทำตามเป้าหมายกันอย่างจริงจัง

การที่เราได้ทั้งทุกสิ่งทุกอย่างจากทางโลก เข้ามาอยู่รวมกันในเพศภาวะของภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา เพราะมีเป้าหมายหลักๆ อยู่ ๓ อย่าง คือ

๑. ตั้งใจที่จะมาฝึกฝนตัวเองให้เป็นบัณฑิตนักปราชญ์
๒. เพื่อจะมาสรรสร้างบารมี สังสมบุญ สังสมบารมีของเราให้มากขึ้น ให้สมกับที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์
๓. เพื่อที่จะได้ศึกษาวิชาธรรมกาย ซึ่งจะทำให้เราารู้แจ้งเห็นจริงในชีวิต ตลอดจนกระทั่งเป็นเป้าหมายชีวิตที่แท้จริงของเรา

สิ่งเหล่านี้ คือ วัตถุประสงค์ของการเข้ามาสู่ในองค์กร และเราทั้งหมดก็ได้ทำอย่างนี้ ตั้งแต่เริ่มเข้ามาในวันแรกจนกระทั่งปัจจุบัน ซึ่งจะทำมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับว่า บางช่วงเรามีศรัทธาแก่กล้า เราก็ทำมากหน่อย แต่บางช่วงก็ปานกลาง ขึ้นอยู่กับอารมณ์ของพวกเราที่ผ่านมา

ในภาวะขณะนี้หลวงพ่อกว่า ลูกทุกคนจะต้องตั้งใจที่จะทำทั้ง ๓ สิ่งให้บรรลุเป้าหมาย คือ การฝึกฝนอบรมตนเอง การสร้างบารมี และศึกษาวิชาธรรมกาย ให้ทำกันอย่างจริงจัง จังๆ เพราะวันเวลาผ่านไปเร็ว อายุของพวกเรา ก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ นะลูกนะ

คุณครูไม่ใหญ่

ชีวิตพรหมจรรย์ คือ ชีวิตอันประเสริฐสุด

เราเกิดมาทำงานสร้างบารมี ซึ่งเราอาศัยโลกเพื่อสร้างบารมี แต่เราไม่ติดในโลก เหมือนดอกบัวที่อาศัยโคลนตมเพื่อเติบโตใหญ่ แต่ไม่ติดในโคลนตม ชูดอกเบ่งบานโผล่พ้นผิวน้ำเพื่อรับแสงอรุณ เราอาศัยกามภพนี้เพื่อสร้างบารมี แต่เราไม่ติดในกามภพ เราไม่เกลือกกลั้วด้วยกาม แต่เราคิดออกจากกามมาประพาสพรหมจรรย์ เหมือนนกโศภที่ออกจากคอก

ชีวิตนี้เป็นของเรา หากเราสามารถเอาชนะกามได้ เราจะเป็นผู้ชนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก เหนือพระราชาที่ทรงชนะสงคราม เราควรที่จะเลือกทางเดินของชีวิตด้วยตนเอง ควรที่จะเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้กับชีวิตของเรา **“ชีวิตพรหมจรรย์ประเสริฐสุด”** เป็นชีวิตที่เปี่ยมไปด้วยความสุขควบคู่กับความบริสุทธิ์ เป็นชีวิตที่สร้างบารมีได้เต็มทีมากที่สุด มีแก่นสารสาระมากที่สุด มนุษย์และเทวดายังต้องสรรเสริญ บูชา กราบไหว้ผู้ประพาสพรหมจรรย์ เราจะได้ที่พึงอันประเสริฐ ได้รู้แจ้งแทงตลอดในวิชชาธรรมกาย ได้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะกันทุกคน

คุณครูไม่ใหญ่

องค์กรเราเริ่มต้นที่...รักการปฏิบัติธรรม

วัฒนธรรมขององค์กรเรา เริ่มต้นที่ความรักในการปฏิบัติธรรม หลวงพ่อเองก็เริ่มต้นด้วยการปฏิบัติธรรม ซึ่งในช่วงมานั่งธรรมะกับคุณยายอาจารย์ฯ ใหม่ ๆ เมื่อนั่งจนใจละเอียดได้ระดับหนึ่งแล้ว คุณยายอาจารย์ฯ ก็บอกเรื่องเป้าหมายของชีวิต และเมื่อรู้เป้าหมายชีวิตก็จะรักการฝึกตัว เรื่องความเคารพ เรื่องการทำงาน เป็นทีม คุณธรรมอื่นๆ ก็จะตามมาเอง

หลวงพ่อรักการปฏิบัติธรรมมาก จึงแสวงหาครูบาอาจารย์ ต้องนั่งรถเมล์ ๓ ต่อกว่าจะถึงวัดปากน้ำ ไปวัดบ่อยจนคนนี่กว่าหลวงพ่อเป็นเด็กวัด เมื่อเจอคุณยายอาจารย์ฯ ก็จะปฏิบัติธรรมตลอด แล้วคุณยายอาจารย์ฯ ก็จะสอนและบอกเป้าหมายของชีวิต

ตลอด ๔ ปีที่เรียนอยู่มหาวิทยาลัย ไม่ค่อยได้เรียน แต่เพื่อนชวนร่วมกิจกรรมอะไรก็ร่วมกับเขา เพราะเราต้องมีสังคม ส่วนเรื่องผู้หญิง..ไม่เคยสนใจเลย แม้มีเพื่อนมาแนะนำให้รู้จักบ้างก็คุยไปอย่างนั้นเอง แต่แค่หันหลังก็ลืมแล้ว ไม่ติดอยู่ในใจเลย คุณยายอาจารย์ฯ ท่านบอกว่า “ผู้หญิงไม่มีอะไร เดี่ยวก็แก่” ลองคิดดูว่าตอนนั้นก็ยังไม่หมั้นอยู่ ทำไม่ไม่สนใจเรื่องผู้หญิง ก็เพราะปฏิบัติธรรมมีความสุขในสมาธิ และรู้เป้าหมายของชีวิต

ตอนอยู่ที่มหาวิทยาลัย เพื่อนเคยถามว่า “เคยโกรธบ้างไหม” เพราะเขาไม่เคยเห็นหลวงพ่อโกรธเลย และทดสอบโดยการเอาน้ำปาลมาราดมือบ้าง หรือบางที่เขาขับรถอยู่ข้างหน้า หลวง

พ่อซีจักรยานอยู่ข้างหลัง เขาแกล้งเบรคให้ชนรถเขา หลวงพ่อก็ไม่โกรธ เพราะเวลาใจมันมีความสุขอยู่กับสมาธิแล้ว จะไม่มีอารมณ์พวกนั้น แต่ไม่ได้หมายความว่าหมดกิเลสนะ เมื่อปฏิบัติธรรมแล้วเรื่องใหญ่ก็จะเป็นเรื่องเล็ก เรื่องเล็กก็จะเป็นเรื่องนิดเดียวหรือไม่มีเรื่องเลย

หลวงพ่อดัดตะต่านก็เหมือนกัน ท่านรักการปฏิบัติธรรมมาก ท่านเริ่มปฏิบัติธรรมตั้งแต่อายุ ๑๖ ปี รุ่นแรกที่สร้างวัดมาก็เน้นเรื่องการปฏิบัติธรรม มีเป้าหมายแล้วก็ลุยกันไป คิดแต่เพียงว่าทำอย่างไรจะสำเร็จ ไม่ได้คิดถึงอุปสรรคเลย คุณยายอาจารย์ฯ ก็สอนให้ทำงานด้วยกัน ทะเลาะกันได้แต่ห้ามโกรธกัน

ถ้าไม่ปฏิบัติธรรม ใจก็จะหยาบ เรื่องอื่นก็จะแทรกได้ง่าย จะเบื่อ จะเซ็ง มีการกระทบกระทั่ง มีเรื่องขู้สาว หรือกลับบ้านบ่อย พอกลับบ้านก็ได้ยินปัญหาของทางบ้านก็ล้งเล่ อยากจะออกไปช่วยทางบ้าน ถ้าไม่รักการปฏิบัติธรรมก็จะเป็นแบบนี้ ซึ่งใจของหลวงพ่อก็มีแต่การปฏิบัติธรรม สร้างวัดมาก็เพื่อให้คนมาปฏิบัติธรรม ทำ DMC ก็เพื่อขยายวิชาธรรมกายไปทั่วโลก ให้คนได้ปฏิบัติธรรมกันทั่วโลก

คุณครูไม่ใหญ่

ทั้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว

ให้ลูกทุกคนตั้งใจนั่งธรรมะกันให้ดี ให้ความละเอียดของใจเพิ่มมากขึ้นไปเรื่อย ๆ นิ่งเข้าไปเรื่อย ๆ จนใจปลอดจากความฟุ้งทั้งหลาย

ความฟุ้งเป็นเรื่องของคนที่ไม่รู้อะไรเลย เพราะถ้าหากมีความฟุ้ง ใจจะไปติดกับเรื่องที่ไม่เป็นประโยชน์ แต่ถ้าเมื่อใจหลุดจากสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ ก็จะมาสู่สิ่งที่~~เป็น~~ประโยชน์ พอใจติดกับสิ่งที่~~เป็น~~ประโยชน์ ก็จะนิ่งแน่นเข้าไปเรื่อย ๆ ความฟุ้งจะไม่มี เพราะรู้ว่าเป็นสิ่งที่ไม่มีประโยชน์เลย พอหลุดจากความฟุ้งก็จะติดสิ่งที่~~มี~~ประโยชน์ คือ ติดดวง ติดองค์พระ เป็นต้น ถ้าใครทำได้แบบนี้วิเศษเลย ถ้าได้อย่างนี้ก็ฝึกให้นิ่งเข้าไปอีก ซึ่งถ้าใจไม่มีความฟุ้งก็จบแล้ว จะเดินทางในเส้นทางสายกลางไปถึงจุดหมายได้เลย

ฝึกใจไปเรื่อย ๆ ให้มีความชัด ความใสสว่างเพิ่มมากขึ้น การเห็นภายในจะได้กว้างขวาง มีความสุข ความสบาย ความบริสุทธิ์ นิ่งแน่นใจมีพลัง นิ่งแน่นเข้าไปเรื่อย ๆ ไม่เลกุลใจหนาแน่น รวมตัวกันหนาแน่น ไม่มีช่องว่างเลย ต้องทั้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว ชาวโลกไปติดในสิ่งที่~~ไม่~~เป็นประโยชน์ ลูกต้องไปติดสิ่งที่~~เป็น~~ประโยชน์อย่างยิ่งยวด

พอใจหลุดจากเรื่องหยาบ ๆ ไปติดกับกายมนุษย์ละเอียด พอหลุดจากกายมนุษย์ละเอียดก็ไปติดกับกายทิพย์ พอหลุดจากกายทิพย์ก็ไปติดกับกายพรหม และพอหลุดจากกายพรหมก็ไปติดกับ

กายอรूपพรหม จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายภายใน และหลุด
เข้าไปเป็นชั้นๆ จิตบริสุทธิ์ ใจใสสว่างหนักเข้าไปเรื่อย ๆ

การศึกษาเรียนรู้เรื่องราวของตัวเองก็จะเกิดขึ้น ลูกต้อง
รู้จักตัวของเราเอง จะได้ปรับปรุงแก้ไขตัวเอง ได้ไปดูตัวของ
เราจริงๆ ว่า เป็นอัตรหรืออนัตตา เข้าไปรู้จักตัวตนที่แท้จริง
ของเรา จะได้ปรับปรุงตัวเราเอง เพราะหลวงพ่อก็ชอบปรับปรุงตัวเอง

คุณครูไม่ใหญ่

ปลุกจิตสำนึก...ต้องรู้แจ้ง เห็นจริง

ตั้งใจนั่งธรรมะกันให้ละเอียด ให้ไปให้ถึงจุดที่เราพึงพอใจได้เร็วที่สุด อย่างสบายๆ ถ้าเราทำทุกอย่าง วางทุกอย่าง นิ่งอย่างเดียว ได้จริง ๆ เราก็จะไปถึงตรงนั้นได้จริง ๆ ไม่ต้องกังวลนะ เรายอมเสียเวลาฝึกตรงนี้ ดูเหมือนช้า แต่จริง ๆ ไม่ช้า จะเร็ว! ต้องเอาให้แจ่มแจ้งหายสงสัยด้วยตัวของเราเอง

เราต้องปล่อยวางทุกสิ่ง เพราะเราได้จากเรือนเหมือนนกที่จากคอกมาแล้ว เราต้องไม่เอาใจไปผูกพันในสิ่งเหล่านั้น มุ่งไปข้างหน้าอย่างเดียว เราทำทุกอย่างมาแล้ว เราต้องรีบชิงช่วงตอนนี้ ตอนที่เรายังอยู่ในวัยที่แข็งแรง เพราะความแข็งแรงของเราก็ลดลงไปทุกวัน ซึ่งลูกก็รู้ตัวอยู่แล้ว และในสถานการณ์บ้านเมืองที่ยังไม่สงบตอนนี้ แต่ยังมีช่องว่างพอที่เราจะทำความเพียรได้อย่างพอเหมาะ แม้จะไม่ได้ดีเลิศก็ตาม เรายังต้องแข่งขันกับอะไรหลายๆ อย่าง

เราต้องสอนตัวเองให้ได้ ให้อยู่ด้วยตัวเองได้ ควบคุมตัวเองได้ ซึ่งตอนนี้เราก็ฝึกไป ถ้าเราหยุดนิ่งได้สมาธิก็จะแจ่มแจ้ง เราต้องปลุกจิตสำนึกตัวเราบ่อย ๆ ว่า **“เราต้องรู้แจ้งเห็นจริงให้ได้”** ให้เกิดความอยากที่จะไปรู้ไปเห็นด้วยตัวเองอย่างมีความสุข

คุณครูไม่ใหญ่

ฝึกให้กายและใจเป็นหนึ่งเดียวกัน

นั่งธรรมะให้เริ่มจากจุดที่ง่ายที่สบายก่อน แม้ยังไม่ชัดก็ไม่เป็นไร ต้องฝึกตรึงนี้ซ้ำๆ จนกว่าจะชัดยิ่งกว่าลืมตาเห็น แปลว่าเรานิ่งมากๆ กายกับใจเป็นหนึ่งเดียว จะนิ่งได้ ใจต้องไม่ติดอะไรเลย ติดแต่ดวง ติดองค์พระ ซึ่งทำให้ใจไม่ไปไหน ไม่ไปนอกเรื่อง ใจจะติดตรงกลาง นิ่งเป็นหนึ่งเดียวกันเลย ที่ใจเราไม่มีคุณภาพเพราะไม่อยู่กับกาย ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ออกไปอยู่นอกตัว เมื่อใจไปติดกับเรื่องหยาบๆ ทำให้ใจเสื่อมคุณภาพ เสื่อมคุณค่าไป

ถ้าเราฝึกให้กายและใจเป็นหนึ่งเดียวกัน ใจอยู่กับเนื้อกับตัว จนสมบูรณ์ แสดงว่าใจมีคุณภาพระดับหนึ่ง ใจถึงไหน กายไปถึงนั้น แต่บางครั้งใจไปทาง กายไปทาง ใจไปโน่น แต่กายอยู่ที่นี่ เราต้องฝึกให้กายและใจเป็นหนึ่งเดียวกันจริงๆ

สังเกตดูตัวเราสิ ถ้าใจอยู่กับตัวจะมีความสุข ถ้าไม่อยู่กับตัวก็จะมีความทุกข์ บางครั้งใจเราอยู่กับตัวได้ ๒๐% บ้าง ๓๐% บ้าง ๕๐% บ้าง แต่ไปติดกับคนสัตว์สิ่งของบ้าง ทำให้มีความทุกข์ จนใจไม่มีคุณภาพ เดียวก็ถูกพญามารจูงได้ ซึ่งคุณยายฯ ท่านอุปมาเหมือนที่ร้อยจมูกควาย ถูกร่วง และมนุษย์ก็จะถูกร่วงอย่างนี้ จูงให้ออกนอกตัว

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านจึงสอนให้เอาใจกลับมาอยู่กับเนื้อกับตัวในระดับหะได้ ถึงระดับที่ปรับความละเอียดของกายให้เท่ากับภพภูมิที่จะไป ใจละเอียดแล้วก็กายละเอียดเท่ากับใจ แต่

พวกเราเอาระดับเบื้องต้นให้ได้ก่อน คือ **ฝึกเอาใจมาไว้กับตัว** **แล้วก็รักษาให้ต่อเนื่อง** พอถูกส่วนก็จะไปอยู่ในตำแหน่งที่ถูกตัวเอง ตำแหน่งศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นตำแหน่งที่พญามารกลัว ตำแหน่งที่มารสะดุ้ง ถ้าอยู่ในตำแหน่งนี้ก็ให้ติดกลางเข้าไปเลย

ถ้าหลวงพ่อยังแข็งแรงอย่างลูกๆ และถาวรวัตถุพร้อมอย่างนี้นะ อะไรก็ไม่เอา เอาอะไรมาแลกก็ไม่ยอม ลูกได้โอกาสนี้ ลูกมีบุญมาก ให้ฝึกไปในช่วงที่เราแข็งแรงให้เต็มที่ให้ตั้งใจกันให้ดี อย่าไปสนใจเรื่องอื่นที่ไม่เป็นสาระแก่นสาร หลวงพ่อพูดแค่นี้ ลูกคงเข้าใจนะ อย่าไปสนใจอย่างอื่นสิ มีที่สนอยู่ในใจ เหมือนเข็มที่มีด้านทุ่กับด้านแหลม มีที่สนอยู่ด้านเดียว สนให้ถูกที่ให้นิ่งเข้าไปเลย ถ้านิ่งจริงๆ จะมีความสุข ถ้ามีความสุขจะอยากนิ่งเข้าไปอีก แต่ถ้ายังไม่อยากไปต่อแสดงว่าไม่มีความสุข...ก็เพราะยังไม่นิ่ง ก็ฝึกต่อไปนะลูก

คุณครูไม่ใหญ่

วิชาธรรมกาย...เป็นวิชาการแสวงหาความพอดี

ถ้าลูกทุกคนรักที่จะศึกษาวิชาธรรมกาย การที่จะเรียนวิชาธรรมกายให้ดี เรื่องหนึ่งที่สำคัญ คือ ต้องเป็นคนพอดีๆ ไม่มาก ไม่น้อย ไม่อยากได้ ไม่อยากมี ไม่อยากเป็น หรือไม่อยากเด่นอยากดังอะไรเหล่านี้ เป็นต้น ต้องพอดีๆ เพราะวิชาธรรมกายเป็นวิชาการแสวงหาความพอดี ต้องพอดีทั้งหยาบ ทั้งละเอียด หยาบก็ต้องพอดี ละเอียดก็ต้องพอดีๆ จึงจะไปได้ดี

เพราะฉะนั้น...สังเกตตัวของเราเอง ตอนช่วงไหนรู้สึกมันจะล้าไป หรือจะหย่อนไป ต้องปรับให้พอดี เดี่ยวจะเรียนวิชาได้ดี จะศึกษาไปได้สะดวกสบาย ดังนั้น...หมั่นพิจารณาตัวของเราเอง ให้เป็นคนพอดีๆ นะลูกนะ

คุณครูไม่ใหญ่

อย่ามีข้อแม้ข้ออ้าง...ทำให้ไม่ว่างในการหยุดใจ

วัตถุประสงค์การเกิดมาในภพนี้ชาตินี้ มีวัตถุประสงค์เพียงอย่างเดียวเท่านั้น คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง สิ่งนี้คือวัตถุประสงค์หลักของชีวิต ซึ่งพวกเราทุกคนก็ทราบกันอยู่แล้ว การจะทำพระนิพพานให้แจ้งนั้น ต้องทราบว่าพระนิพพานอยู่ที่ตรงไหน เราจะเข้าถึงได้อย่างไร เราได้ยินได้ฟังกันบ่อย ๆ ว่า นิพพานอยู่ภายในตัวของเรา เป็นที่สุดของทางสายกลาง ซึ่งเริ่มต้นจากศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ **เราจะเข้าถึงเส้นทางสายกลางนี้ได้ก็ด้วยอาศัยการหยุดนิ่งเท่านั้น** ที่จะเข้าถึงซึ่งหนทางสายกลาง และไปสู่เป้าหมายปลายทาง คือ พระนิพพานได้

เพราะฉะนั้น พยายามฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้ได้ไม่ว่าเราจะมีภารกิจอื่นใดก็ตามที่หม่อมคณะได้มอบหมายให้ ขอให้ทุกคนได้รับทราบไว้ว่ากิจกรรมที่ทำนั้นเป็นกิจกรรมที่เป็นกุศล ไม่เป็นอุปสรรคต่อการฝึกฝนอบรมใจ ที่จะทำให้ใจเราหยุดนิ่งเข้าถึงหนทางสายกลางได้

ดังนั้นให้ทุกคนอย่ามีข้อแม้เงื่อนไข อย่าได้มีข้ออ้างว่า มีภารกิจมากจนกระทั่งไม่อาจปลีกตัวมาทำหยุดทำนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ได้ ซึ่งที่ผ่าน ๆ มา เรามักมีข้ออ้างมีข้อแม้โดยไม่รู้สึกตัว จะโดยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม แต่ต่อจากนี้ไป **ขออย่าได้มีข้อแม้ข้ออ้าง จนกระทั่งทำให้เราไม่มีเวลาว่างสำหรับทำใจหยุดใจนิ่ง** ทั้งสองอย่างนี้สอดคล้องกันไปได้อย่างดี ไม่ว่าจะเป็นกิจวัตร กิจกรรม หรือการปฏิบัติธรรม เป็นสิ่งเกื้อหนุนให้เราได้เข้าถึงวัตถุประสงค์ของชีวิต คือ การทำพระนิพพานให้แจ้งได้

คุณครูไม่ใหญ่

ศูนย์กลางกายเป็นทั้งหมดของชีวิต

ให้ลูกทุกคนหมั่นเอาใจของเราไว้ที่ศูนย์กลางกายอย่างสบายๆ ให้ทำจนติดเป็นนิสัย ไม่ว่าในอิริยาบถใดก็ตาม จะนั่ง นอน ยืน เดิน ใจจะต้องมาหยุดอยู่ที่กลางกาย ทำให้คล่อง ทำให้ชำนาญ ให้ติดเป็นนิสัย ถ้าหากพวกเรานานๆ ทำทีก็จะไม่ค่อยคล่อง จะมีความรู้สึกว่าฝืน รู้สึกว่าขลุกขลัก เวลาเราไปปฏิบัติภารกิจที่เราได้รับมอบหมาย ก็ไม่รู้ว่าจะแบ่งใจของเรามาได้ภายในได้อย่างไร

ถ้าเราทำบ่อยๆ ให้ติดเป็นนิสัยแล้ว เราจะไม่เกิดความรู้สึกว่า ต้องแบ่งภายในครึ่ง ภายนอกครึ่ง เพราะว่าใจของเราจะอยู่ตรงนั้นเป็นปกติ จะคิด จะพูด จะเขียน จะเคลื่อนไหว หรือจะทำอะไรก็แล้วแต่ ก็จะอยู่ตรงนั้นเป็นปกติ แล้วเมื่อใดใจของเราอยู่ตรงกลางกายเป็นปกติ ความสมบูรณ์ของภารกิจก็มีมากขึ้นเอง

ยิ่งพวกเราทุกคนได้ตั้งใจเข้ามาสู่องค์กรแล้ว ตั้งใจตั้งแต่ว่า จะมาศึกษาวิชาธรรมกาย มาฝึกฝนตนเอง และมาสร้างบารมี ทั้งสามสิ่งนั้นมารวมอยู่ที่หยุดนิ่งนี้เอง หยุดนิ่งอยู่ภายใน เพราะฉะนั้นอย่าให้ความตั้งใจของเรานั้นสูญเสียไป ตั้งใจมาแล้วก็ต้องตั้งใจทำกันให้จริงจัง ให้ความสำคัญกับศูนย์กลางกายให้มากที่สุด เพราะว่าเราทุกคนก็รู้อยู่แล้ว ศูนย์กลางกายเป็นทางนำไปสู่พระธรรมกายภายใน ซึ่งจะทำให้เกิดธรรมจักขุ และญาณทัสสนะที่จะศึกษาวิชาธรรมกาย ทำความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตของเราที่จะไปสู่จุดหมายปลายทางได้เป็นอย่างดี เมื่อเราทราบอย่างดีแล้ว จงให้ความสำคัญกับศูนย์กลางกายให้มาก ถือว่าเป็นทั้งหมดของชีวิตเลยทีเดียว

คุณครูไม่ใหญ่

" บ่อที่รักสงบเสมอ " ๕

กราบอนุโมทนาบุญทุกท่านผู้ที่มีส่วนสำคัญยิ่ง
ทำให้หนังสือ “ง่ายที่สุด คือ หยุดได้” เล่ม ๔
เสร็จจบบริบูรณ์

พระมหาอภिरัก্ষ ญโสธโร

พระประทีป ปทีโป

กองภavana

กองอาคารภavana ๖๐ ปีฯ

กองรับบริจาค

ทีมงาน www.dmc.tv

ทีมงาน www.kalyanamitra.org

www.facebook.com/jai.yut.24nor.fanpage

Line ID : @jai.yut.24nor

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก { หญิงชาย
ชายขวา

ฐานที่ ๒ เพลาตา { หญิงชาย
ชายขวา

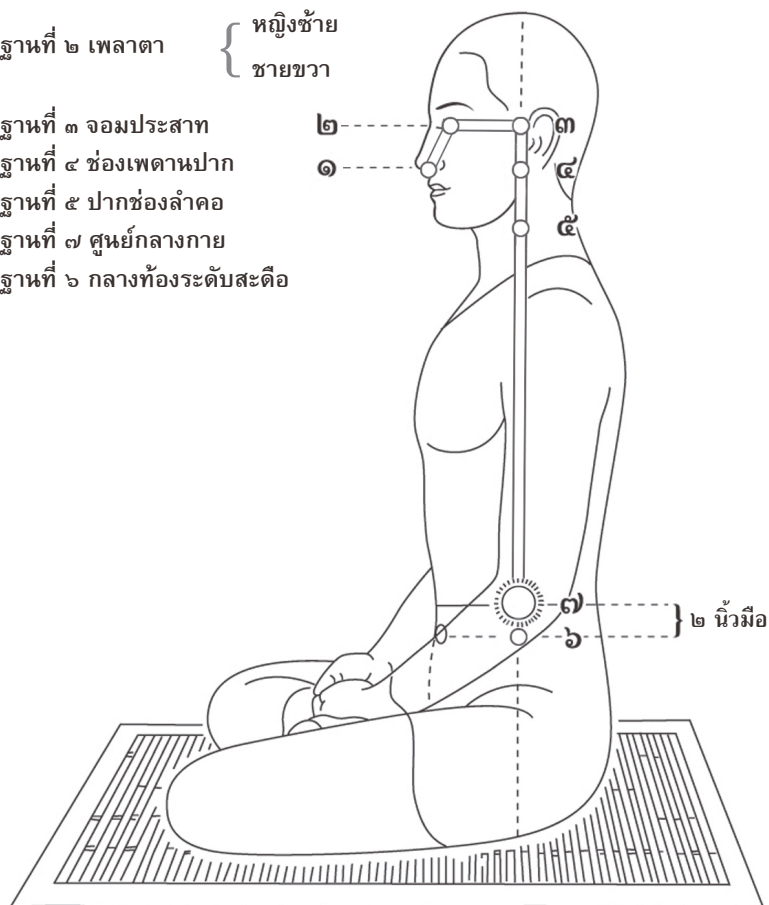
ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดานปาก

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกาย

ฐานที่ ๖ กลางท้องระดับสะดือ

ภาพแสดงทางเดินของใจทั้ง ๗ ฐาน

ฐานเจ็ด

ฐานเจ็ด เสด็จเข้า	นิพพาน
ฐานเจ็ด เสด็จมาร	พ่ายแพ้
ฐานเจ็ด แหล่งสราญ	ใจสุข
ฐานเจ็ด คือบ้านแท้	ลูกนั้นทุกคน

สุนทรพจน์

บ่มอินทรีย์

ลูกหมั่นตรึกนึกน้อม	อย่างนี้
เป็นยอดนักรบที่	เลิศล้ำ
รู้จักบ่มอินทรีย์	แก้กล้า
ไม่ประมาทหมั่นย่ำ	มันแล้วอุดมการณ์

สุนทรพจน์

This image shows a full page of white paper with horizontal dashed lines, typical of primary school handwriting practice paper. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.